



**Winnington**

**A MILLIOMOS SZÍV-ÜGYE**

**EURÓPA KÖNYVKIADÓ**

**ALAN WINNINGTON  
A MILLIOMOS SZÍV-ÜGYE**

"A szívátültetés páratlan módszer:  
egyszerre két beteg pusztul bele."  
Sir Charles Illingworth  
sebészprofesszor

## ELSŐ FEJEZET

A kórház ipari televíziójának kameráját szándékosan úgy állították be, hogy a monitoron csak a férje párnákkal felpolcolt fejét látta. Azt viszont már nem, hogy az ágy mindkét oldalán az intenzív szoba zsúfolásig tele volt mutatóktól és kapcsolóktól hemzsegő zöld vasszekrényekkel, lámpákkal, huzalokkal, EKG-berendezéssel, és egyéb orvosi műszerekkel. Mindez olyan leleményesen volt elrendezve, hogy a látogató - aki csupán a beteget látta - jámbor tudatlanságban maradt azt illetően, hány ezer font értékű műszeres berendezés összpontosul az ágyban fekvőre.

Tony testén vagy testében végződtek az elektródákra és fecskendőkre emlékeztető csövek meg huzalok, és többszörös köldökszinórként kapcsolták az életét biztosító tengernyi bonyolult szerkezethez, miután saját szervezetére utalva már rég meghalt volna. Marilyn mindössze egyetlen viszonylag egyszerű szerkezetet látott a monitoron, egy Tony orrlukába vezető átlátszó oxigéncsövet, amit ragtapasszal rögzítettek az arcára.

Ez a cső kihangsúlyozta, milyen szörnyen néz ki, majdnem, mint egy hulla. Ilyen rossz bőrben még sohasem látta a felesége.

- Pompásan nézel ki, Tony - mondta, és a mikrofon visszhangozta üres szavait. - Remek színben vagy tegnapelőthöz képest - tette hozzá gyorsan.

A férfi kinyitotta a szemét, és mosolyogni próbált. A ragtapasz miatt azonban csupán egy torz vigyorra tellett.

- Ne beszéljünk rólam. Inkább mesélj valami vidámat. Mi újság odakint? Nem a hírek érdekelnek, arra itt a tévé. Te mit csinálsz? Mi újság odahaza?

Az asszony nevetett. - Nem hiszem, hogy a rokonaidról kellene beszélgetnünk, drágám. Ők még mindig nálunk vendégeskednek. Lucy eszik, Tiggy iszik, Paul a nyugati szárnyban alszik, a legújabb pipije melletti szobában. Mi van még? Ja, igen. Nichols elvitte a Bentleyt a szerelőhöz, én addig a furgont használom. Minden reggel lovagolok, azután olvasok, úszom, sétálok... így telik el a nap. Rettentően unalmas az élet nélküled, de még én is panaszkodjam, amikor, te itt fekszel ebben a steril szobában.

- Kettesben a tévével. - A férfi újra megpróbált kikényszeríteni egy mosolyt. - Egy idő után minden tévéműsor egyforma, és párnapi ilyen diétától, mint az enyém, az ember sajtról, sonkáról, whiskyről és pezsgőről kezd álmodni.

- Így éreznek az úrhajósok, akik tubuskoszton élnek.

A férfi megpróbálta közömbös hangon feltenni a kérdést:

- Találkoztál mostanában Warddal?

- Két napja, amikor legutóbb itt jártam.

- Volt nálam is. Mi a benyomásod róla?

- Roppant magabiztos. A műtéti eljárás, amit kifejlesztett tulajdonképpen nem új. Meggyőződése viszont, hogy ha a lábból kivett erekkel pótolja a szív beszűkült ereit, ez a réginél sokkal jobb megoldás. Kisebb megterhelést okoz a szervezetnek.

- Igen, értem. - A férfit ez láthatóan nem érdekelte. - És rólam mit mondott?

- Mondtam már. Roppant magabiztos. Ragaszkodik hozzá, hogy felerősítsen, mielőtt megoperál.

- Nem csapsz be, ugye, nem, Marilyn? Megígérted, hogy nem csapsz be! Tudod, hogy inkább elviselem az igazságot, semhogy úgy bánjanak velem, mintha gyáva vagy bolond volnék.

A kis monitor felett zöld színű figyelmeztető felirat gyulladt ki. "A betegnek pihenésre van szüksége. Kérem, hamarosan fejezze be a látogatást."

- Drágám - mondta az asszony. - Azt mondják menjek el, mert túlságosan kifáradsz. Pénteken jövök újra, megnézem, mennyit javult az állapotod. Viszlát, kedvesem. Nemsokára kikerülsz innen.

- Így vagy úgy - megint mosolyogni próbált. Rossz volt ránézni. A monitor elsötétült, és az asszony letörölte addig visszatartott könnyeit.

Az intenzív kezelés sem hozott eredményt. A férfi hét éve kapta az első szívrohamot, nem sokkal házasságkötésük után. Az a roham nem volt nagyon súlyos. Öt évre rá jött a második, abba belerokkant,

és a harmadik után - néhány hónapja - magatehetetlen lett. Hegekkel borított, merev szíve, a beszűkült ereken keresztül nem kapott elegendő vért, így aztán nem tudott elegendő vért pumpálni a test szöveteibe és szerveibe sem. A szív megnagyobbodott, és szabálytalanul vert.

A férfi annyira fulladt, hogy szinte nem mert lefeküdni. A szövetek megteltek folyadékkal, amit le kellett szívni. Szervei egymás után elgyengültek, és kisebb fertőzésekkel szemben sem voltak már ellenállóak.

Egy ápolónő várta Marilynt.

- Mr. Ward csütörtökön érkezik Londonból, Mrs. Fairfax - mondta. - Szeretne önnel Mr. Fairfaxról beszélni. Tíz óra nem túl korai időpont önnek?

Tony nővére, Lucy Downtree, rendszerint elsőnek jött le reggelizni. Tremayne, az inas, kávé töltött neki, majd eltűnt ama misztikus régió irányába, ahonnan a cselédség a háztartást irányítja, mint egy hajót a láthatatlan legénysége.

A tálalóasztal felé menet a nő megpillantotta magát a tükörben. Anyjára hasonlított, akit apja "pompás alakú asszonynak" tartott; magas volt, és erőteljes testalkatú. Alapvetően rosszul öltözködött, hol harsány színű, nagy mintás rövidujjú, hol meg bársonyból készült fodros ruhákat viselt.

Nyílt az ajtó, és bejött a férje.

- Jó reggelt, Tiggy - köszöntötte az asszony.

- Nahát, Lucy, megint te vagy az első - a férfi ritkán mulasztotta el ezt a megjegyzést.

- Azt hiszem, Paulhoz jó ideig nem lesz még szerencsénk. A tapintatlansága egyszerűen határtalan. Épp most kellett neki a bátyja házába hozni azt a közönséges kis perszónát. És a nyugati szárnyon akar szobát. Sejtelmem sincs, miért. Miközben a bátyja haldoklik.

Tiggy kávé töltött magának, és rágyújtott.

- Ha Anthony felesége nem lenne ugyanez a fajta, már rég a legközelebbi szállodába utasította volna ezt a kis riherongyot. - A nő dühösen kortyolt egyet a kávéból.

- Csendesebben. Soha nem tudhatod, drágám, hogy ki hallgatózik.

- Egyszerűen hajmeresztő, hogy Paul tüstént megjelent itt, mihelyt tudomást szerzett Anthony újabb szívrohamáról. Csak azért, hogy az orra alá dörgölhesse.

- Micsodát?

- Azt aényt, hogy ha Anthony meghal, ő az örökös.

- De Lucy, hiszen még nem halt meg.

- Tudomásom szerint... - Elharapta a mondat végét, azután újra rázendített. - Botrányos, hogy egyetlen tollvonással egyszer s mindenkorra eldőlhessen egy örökség sorsa. Miért kell nekem végignézni, hogy minden átkerül annak a semmirekellő nőfalónak a kezébe, aki csupán... hogyan is nevezte Anthony?, egy véletlenül sikeredett gyerek.

Tiggy ugyanezt hallotta minden áldott nap, némileg eltérő variációkban. Egyébként neki magának is voltak nyalogatni való sebei.

- A Fairfax család férfitagjai mindig rangon alul nőszülnek - folytatta a felesége. - Itt van Anthony meg ez a manöken. Paul is biztosan így nőszül, ha egyáltalán megházasodik. Majd megfogja magának egy kis riherongy.

Lucy férje, Richard (Tiggy) Downtree úr, a yorkshire-i Duffton kastély lordjának egyetlen örököse, az örökösödési adó áldozata volt. Nagypjának sejtelve sem volt róla, hogyan lehet kibújni a birtokára kijáró örökösödési illeték kifizetése alól. Végül valaki meggyőzte, elegendő, ha fiának, a jelenlegi Lord Dufftonnak adományozza a birtokot, és ekkor az öregúr aláírt egy ajándékozási szerződést. Sajnálatos módon a szerződés érvénybe lépése előtt elhalálozott, és miután az illetéket kifizették, Tiggy apjának, Lord Dufftonnak mindössze évi hatezer fontja maradt. Nyomorúságos kis összeg.

Ráadásul Lucy is csupán évi tízezer fontot örökölt, és a házassági piacon csak a végkiárusításnál jöhetett számításba. Mivel Tiggy sem fiatal már, és ráadásul ott az atyja, aki makacsul eltökélte, hogy legalábbis száz évig él, maga sem volt valami jó parti.

- Ha Marilyn nem beszél azzal a nővel, majd én megmondom Paulnak a magamét - jelentette ki Lucy.

Ebben a pillanatban belépett Marilyn; ragyogóan nézett ki. Nyomában Tremayne a friss kávéval. Utasításra várva megállt.

- Legyen szíves, kérje meg Nicholst, hogy álljon a furgonnal a bejárati ajtóhoz. Ma én vezetek.

- A városba mész? - kérdezte Lucy, óvatosan elkerülve a megszólítást. Marilyn. Közönséges bolti elárusítólánynak való név.

- Nem - válaszolta Marilyn. - A kórházba megyek. Mr. Ward Tony műtétjéről akar velem beszélni. Meleg zengésű, mély hangja volt, hiányzott belőle minden mesterkéeltség. Lucy csupán azért ítélte el a sógornőjét, mert miután az nem született arisztokratának, vagy legalábbis gazdagnak, a kenyerét maga kereste - ráadásul manökenként - vagyis nyilvánvaló, hogy a pénzéért csalta bele Anthony Fairfaxet ebbe a házasságba.

Mivel Marilyn valaha manöken volt, az amúgy is gyönyörű és okos asszonynak még a tartása is tökéletes volt. Az átlagosnál valamivel magasabb volt, karcsú, és a lába feltűnően szép. Mindehhez természetes hajviselet és ápolt kéz társult, finom arcfestés, jó érzékkel kiválasztott ruhák, amiket meg tudott fizetni. Ezen a reggelen pasztell színű nyersselyem ruhát viselt, amelyben úgy mozgott a teste, mint a macskáé a bőre alatt.

- A műtétjéről? - kérdezte rosszállóan Lucy.

Marilyn leült, és kávét töltött magának.

- Mr. Ward azt mondja, hogy meg kell operálni a szívét. Még elgondolni is borzasztó.

- Micsoda esztelenség! - mondta Lucy.

Marilyn türelmesen folytatta.

- Tony több szívrohamot nem bír ki. Ha nem operálják meg, nem él soká.

Egy pillanatra elhallgatott, megvárta, amíg újból nyugodt lesz a hangja.

Lucy kihasználta ezt a csendet.

- Remélem, Anthony nem lesz holmi féktelen kísérletezgetés áldozata.

- Nem értem, miért kellene ezt feltételeznünk - válaszolta Marilyn. - Mr. Ward a királyi család orvosa is, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy nem kuruzsló. Több sikeres műtétet hajtott végre, amelyek során a szívét tápláló elsorvadt ereket a beteg testének más részeiből vett erekkel pótolta, ezzel javítva a szívműködést. Közismert, hogy az ember saját teste szöveteinek átültetését tűri a legjobban.

Lucy megszólalt: - Nem gondolod, hogy jó lenne, ha magaddal vinnéd Pault?

Marilyn még mindig teljesen higgadt volt.

- Semmi értelme. Nem látogathatja meg Tonyt. Én is csak a monitoron láttam.

- Arra gondoltam - mondta óvatosan Lucy -, hogy ha Anthonyval bármi történik, Paul a következő örökös.

- Sajnos, nem értem, miről beszélsz.

- Úgy vélem, helyes volna, ha valaki ott lenne ezen a konzultáción, aki a Fairfax család érdekeit képviseli.

Marilyn úgy mosolygott Lucyra, mint aki fel sem fogta az elhangzottakat.

- A Fairfax család eme tagjának, aki azonos azzal, akihez én férjhez mentem, az a legfőbb érdeke, hogy életben maradjon. Ha Tony azt akarja, hogy Paul meglátogassa, és az orvosok megengedik... - megvonta a vállát.

Lucy tudta, hogy egészen a legutóbbi időkig Pault kitiltották a Fairfax rezidenciából - Lopford Hallból -, mert Marilyn szemtől szembe "aranyhajhászó divattündérnek" titulálta. Később az öccse törvényes úton próbálta megakadályozni, hogy Anthony aláírjon egy olyan ajándékozási szerződést, amely szerint Marilyn szabadon rendelkezhet a birtok egy részével. Utóbb Marilyn látszólag összebékítette a férfiakat.

A formalinszagban az ápolónő mutatta az utat. - Mr. Ward kölcsönkérte az igazgató szobáját a beszélgetés idejére, Mrs. Fairfax.

Magas, erős testalkatú férfi közeledett feléjük, lehajtott fejjel, mélyen elgondolkozva.

- Jó reggelt, Jones doktor - köszönt az ápolónő.

- Hello, Rusty - szólt Mrs. Fairfax. - Ma nem dolgozol?

- Dehogynem, Marilyn. Csak azért vagyok itt, mert Ward kéretett magához, mint a család barátját, hogy magánemberként beszéljünk a férjed műtétjéről.

Az asszony a férfi karjára tette a kezét. - Ez valami rosszat jelent.

- Nézd, Ward a férjed orvosa. És a tied is. Vagyis én nem mondhatok semmit az ő betegéről, amikor éppen hozzá készülsz konzultációra.

- Bocsáss meg, Rusty. Igazad van. Mennem kell. Gyere el hozzánk mihamarabb. Ki kell néha kapcsolódnom a rokonságból.

Az igazgató szobájában az asszonyt Joshua Ward, az ország legnevesebb szívspecialistája és sebésze várta.

- Jó reggelt, Mrs. Fairfax - mondta. Delejes hatású mély hangja volt, és erre rá is játszott. Odalépett az asszonyhoz, bizalomkeltő sötét szeme fürkészően pillantott rá, majd feléje nyújtotta erőteljes, gondosan ápolt sebészkezet.

- Foglaljon helyet. Éppen az előbb voltam a férjénél. Jobban néz ki, ugye? Néhány napi intenzív kezelés fel fogja erősíteni.

Leült az igazgató asztalához, és nem szólt. Épp annyi idő telt el, hogy az asszony megéreze - nincs minden rendben. Ward egyik alapelve: az emberek inkább maguk vonják le a következtetéseket, semmint a rossz hírt a közlője személyével azonosítsák.

- Baj van - mondta az asszony.

A férfi szomorúan biccentett.

- A férjének nagyon rossz állapotban van a szíve, rosszabb, mint ahogyan feltételeztük.

- Értem. És ha megműtik a szívét? Nem jön rendbe?

Ward maga elé bámult az íróasztalra.

- Már nem lehet rendbe hozni. - Felemelte a kezét, hogy az asszonyba fojtsa a szót. - Egy pillanat. Meg kell magyaráznom. Nem csupán az én véleményemről van szó. Tudom, hogy ön szívesen beleegyezne a műtétbe, ezért konzultáltam Mr. Quincyvel és Mr. Du Bois-val. Beszéltem róla dr. Jonesszal is.

Ismét egy percnyi szünetet tartott, majd folytatta:

- A férje szívizomzata merev hegekkel átszőtt, és az erek nagyon beszűkültek. Az izomszövetnek olyan nagy része ment tönkre, és olyan kis hányada egészséges, hogy egy foltozgató operáció már nem segít.

Marilyn a döbbenettől moccanni se tudott. Finom, keskeny keze ernyedten lógott le kétoldalt. A vér kifutott az arcából.

Síri hangon megkérdezte: - Vagyis, Tony azonnal meghal, mihelyt kikapcsolják a készüléket?

Ward nem válaszolt mindjárt. - Nem. Valószínűtlen azonban, hogy néhány napnál tovább életben maradna, és az intenzív osztály felszerelése nélkül pokoli szenvedések várnak rá.

- Akkor most mi lesz?

- Mrs. Fairfax, jó okom volt, hogy arra kérjem, találkozzunk négyszemközt. Amit most mondani akarok, nem titok, de úgy vélem, miután megtudja, miről van szó, megéri, hogy egyelőre más nem tudhat erről.

Az asszony csodálkozva nézett rá.

- Mrs. Fairfax, a szívatültetés az egyetlen módja annak, hogy a férje életét megmentjük. Ha abból a feltételezésből indulunk ki, hogy az átültetés lehetséges, ön személy szerint hozzájárul a műtéthez?

Az asszony felkelt, előre görnyedt vállal az ablakhoz ment, és kinézett.

- Nem Tonymak kellene ebben az ügyben döntenie? - kérdezte anélkül, hogy hátrafordult volna.

- Nekünk kell eldöntenünk, hogy a beteg számára mi a legjobb. Én mindenképpen ellenzem, hogy most megmondjuk neki. Egyébként sem valószínű, hogy egyhamar megfelelő szívhez jutunk. A feszült várakozás olyan ellentétes hatást válthat ki, ami csökkenti a sikeres beavatkozás esélyeit.

A férfi ismét az íróasztalhoz lépett, és leült a szélére.

- Ön jól ismeri az intenzív osztályt - folytatta -, de pontosan mégsem tudja, milyen lehangoló fizikailag és szellemileg egyaránt, heteken, sőt, hónapokon át elkülönítve lenni úgy, hogy aki egyáltalán bejön, az biztos, hogy gézmaszkot és köpenyt visel. Ilyenkor az ember már álmatlan, mert túlpihent, unatkozik és retteg. Véleményem szerint Mr. Fairfaxnek csak közvetlenül a műtét előtt szabad megmondani. Akkor lehetséges, hogy fel se fogja, és ha önt, a legközelebbi hozzátartozóját, éppen nem tudjuk elérni, elszalasztjuk a kedvező alkalmat. Ezért most szeretném megkapni a hozzájárulását.

Az asszony megfordult.

- Gondolja, hogy Tony beleegyezne? Tudja, milyen rossz véleménnyel van a szívatültetésről. Gyakran idézi, amit állítólag egy sebészprofesszor mondott, hogy a szívatültetés páratlan módszer, mert egyszerre két beteg pusztul bele.

Ward nevetett.

- Sir Charles Illingworth mondta ezt. Bigott alak. Nézze, nagy haladást értünk el a szövetek meghatározásában, és olyan gyógyszereket kísérleteztünk ki, amelyek hatásosabban fokozzák az immunológiai ellenállást.

- Hogy a szervezet ne vesse ki az átültetett szervet magából?

- Igen.

- De a gyakorlat azt bizonyítja, hogy a betegek csak pár hétig maradnak életben, nagy fájdalmak és halálfélelem közepette.

- Mrs. Fairfax - mondta Ward valamivel ridegebb hangon. - Több beteg élt két évet, sőt, annál hosszabb időt is átültetett szívvel. Miért ne élne az ön férje is annyit. Egyébként remélem és hiszem, még tovább is.

- De én megígértem, hogy nem fogok neki hazudni mondta Marilyn. - Azt mondta, elbírja az igazságot.

- Mrs. Fairfax, amikor a legutóbb a férjénél jártam, elmondta nekem, hogy ha csupán tíz hónapig él az általam tervezett műtét után az nem elég. Gondolom tisztában van azzal, miért mondta ezt a férje.

Az asszony bólintott.

- A férje elmondta nekem - folytatta Ward -, hogy közvetlenül házasságkötésük után ajándékozási szerződést írt alá. A hét év, ha jól értettem, márciusban jár le. Ha ő ennél korábban meghal, önnek nem sok marad, hiszen házasságukból nem született gyerek.

- Így van. Akkor a birtokot az öccse, Paul öröklí.

- Úgy vettem ki a férje szavaiból, hogy ők ketten nincsenek valami jó viszonyban. A férje mindezt azért mesélte el nekem részletesen, hogy érzékeltesse, milyen jelentőséget tulajdonít az ügynek.

Véleményem szerint elhibázott dolog volna, ha esélyeit azáltal csökkentenénk, hogy szükségtelen stresszhatásnak tesszük ki.

Az asszony még mindig kifelé nézett az ablakon, amikor megszólalt:

- Ön még soha nem hajtott végre ilyen műtétet. Miért?

- Félek a kudarctól. Ezért. Hosszú időre van szükségem a legbiztosabb eredmény eléréséhez. Amióta a Központi Orvosi Adatbank létezik, módunkban áll az ország bármely részéből beszerezni a megfelelő szerveget, még hozzá nagyon rövid idő alatt. Ezenkívül, az az érzésem, hogy szívatültetést eddig csak a legvégső esetben hajtottak végre, mert az volt az utolsó szalmaszál, de addigra a beteg szervezete már túlságosan legyengült ahhoz, hogy ezt a megterhelést elbírja. Nyilván, jól tudja, hogy a férje milyen bőkezű pénzügyi támogatója kórházunknak. Nagylelkűségét viszonzni próbáljuk. Addig tartjuk az intenzív osztályon, ameddig csak akarjuk, illetve addig, ameddig a műtétéhez szükséges feljavított állapotot eléri. Kérem, Mrs. Fairfax, tegye félre az előítéleteit, és gondolja meg, mi a legjobb a férje és az ön számára.

- Szörnyű helyzet.

- Ezzel én is tisztában vagyok. De a tényeket nem lehet megváltoztatni. Ha a gyógyulásra nincs kilátás, a férje nem sajátíthatja ki a berendezéseket a végtelenségig. Roppant drágák, és életmentő funkciójuk van. A férjének éjjel-nappal két ápolóra van szüksége, és ezen a téren manapság nagy a hiány. Addig ez rendjén is van, amíg megvan a remény, de azután... - vállat vont. - Kérem, Mrs. Fairfax. Gondolkozzék tiszta fejjel. A szívatültetés az egyetlen módja annak, hogy a férje márciusig életben maradjon.

- Engem nem érdekel a pénz. Nem akarom, hogy meglegházi növényt csináljanak belőle, egy kísérleti organizmust.

- De neki jelent valamit a pénz. Nem akarja, hogy ön egy fillér nélkül maradjon. Szilárd meggyőződésem, hogy mai tudásunk alapján még két boldog évet tudunk neki biztosítani.

Az asszony egy darabig még a napsugarakat figyelte, majd lassan bólintott.

- Beleegyezik, Mrs. Fairfax?

- Igen, de...

- Akkor, mint a legközelebbi hozzátartozó, kérem írja alá, hogy engedélyezi a műtétet.

- Valóban szükség van erre?

Az orvos bólintott.

- Már itt a gépelt szöveg.

Az asszony átvette a papírt és a férfi tollát, olvasás közben összeszorította a száját, majd aláírta a nevét.

- Ez a kettőnk titka marad, Mrs. Fairfax.

- És a gépirónő - tette hozzá az asszony, és elfintorodott.

- Téved. Magam gépelttem le a szöveget. Szeretném elkerülni, hogy akár véletlenségből is a férje tudomására jusson a dolog. Egyetért velem?

- Borzasztó lenne, ha megtudná, hogy szavak nélkül is hazudtam neki.

- Késedelem nélkül értesítem a Központot, és ott betáplálják a férje orvosi adatait. Mihelyt olyan szívhez jutunk, amelynek a kívánatoshoz hasonlóak a jellemzői, a komputer ezt azonnal jelzi nekünk.

Ebben a kórházban én vezetem a kísérleti sebészeti osztályt. Hónapokon keresztül készítettem fel egy csoport specialistát szívműtétekhez. Mostantól huszonnégy órás ügyeletet tartunk mindaddig, amíg megfelelő donort találunk. Ha a donor megvan, a gyorsaság már fél siker.

## MÁSODIK FEJEZET

Brenda Simms még nem volt tizenkilenc éves. Teddel együtt távozott a táncmulatságból, és fel kellett vennie a fiú bukósisakját, mielőtt felült a hatalmas Norton motorkerékpár hátsó ülésére.

- Mentél már Nortonnal? - kérdezte a fiú.
- Az igazat megvallva, soha.
- Ez a legeslegjobb.
- Megy százhatvannal?
- Ugye, viccelsz? - nevetett a fiú. - Mentél már százhatvannal?
- Még nem.
- Megfuttatjuk a masinát, jó?

Ahogy a sebesség egyre fokozódott, a lány erősen kapaszkodott, és be kellett hunynia a szemét, mert a szemüveget Ted viselte. Hogy Ted miért vette le a gázt, már nem látta. A fiú egy hatalmas kamiont előzött éppen, amikor reflektorok világítottak a szemébe. Vissza akart kerülni a kamion mögé, de túl hirtelen fékezett, elrántotta a kormányt, érezte, amint az a kamion oldalát súrolja, és ettől teljesen elvesztette uralmát a motor felett.

A hatalmas Norton keresztülzáguldott az úton, csak centiméterekkel suhant el a szembejövő autó előtt, és a füves útpadkán kötött ki, ahol Ted újra megpróbált úrrá lenni a gépen, de ismét a kamionnal ütközött. Amikor teste földet ért, már halott volt.

Félórával később Brenda narkózisban feküdt a műtőasztalon, légzését és szívműködését gép biztosította; testébe vérplazma folyt, hogy a sokkot és folyadékvesztést ellensúlyozza.

- Injekciót, nővér! - mondta a gézmaszkos orvos. - Maga meg, kérem, vigye a levett vért a laboratóriumba, az ügyeleteshez. A beteg neve ismeretlen. Nevezzük egyelőre "Ötös Számú Sebesültnek". Végezzék el az összes próbákat, az esetleges átültetés lehetősége miatt. A fej súlyosan sérült.

Ettől kezdve az eszméletlen Brenda kibékíthetetlen ellentétben alapuló széles körű megmozdulás központi figurája lett. A lány sebesült volt, vagyis életének megmentéséért mindent meg kell tenni. Ugyanakkor lehetséges alkatrészforrás is volt az országban számos férfi és nő számára, vagyis abból a szempontból is vizsgálni kellett, hogy holttestével mi legyen.

Főként olyan sérülései voltak, amelyekből egy fiatal szervezet minden további nélkül felépül - medencetörés, belső vérzések, kar- és lábtörés, valamint belső zúzódások.

Csak hogy amikor a lány feje a kilométerkönek ütközött, a bukósisak szilánkosan tört el, s a koponyán is több repedés keletkezett.

Két órával később dr. Trent, a kórboncnok, bevitte a szövetszövetminta eredményeit a főnökének, dr. Findlaynek, és szó nélkül az asztalára tette.

- Ó. Az Ötös Számú - mondta Findlay. - Feltehetőleg nem marad meg. Találatok nála valami rendellenességet? Nemi betegség?

- Semmit.

- Mrs. Riddle! - szólt ki a főnök.

A szomszédos szobából fehér köpenyes nővér jött be.

- Kódozja, kérem, ezeket a szövetszöveteredményeket, és továbbítsa a Központi Orvosi Adatbanknak. Az adatok az Ötös Számú Sebesültre vonatkoznak. Kiderítették már a személyazonosságát?

- Még nem. A fiút már azonosították. Egy táncmulatságon volt fél tizenegyig, és valami Brenda nevű lánnyal ment el. A rendőrség azt mondja, a lány nevét is hamarosan kinyomozzák

Dr. Findlay elment az ajtóig, amely a műtő feletti karzatra nyílt. Ott lenn feküdt Brenda egy kis fénykörben, körülötte sürgő, gézmaszkot viselő emberek.

Megnyomta a házitelefon gombját, és beleszólt:

- Itt Findlay. Hogy van a lány?

- Nagyon rosszul - válaszolta az ideggyógyász. - Jóformán semmi jele az agy és az idegrendszer működésének, s amennyi még van, az is gyorsan leépül.

- A légzés?

- Csak géppel tartható fenn. De azzal egyelőre nincs probléma.

- Zárják el a légzőkészüléket - parancsolta Findlay.

Az ügyeletes orvos ránézett a gép mögött ülő asszisztensre, és beleegyezően bólintott. A falióra nagy percmutatója zajtalanul róttá az útját.

- A légzés csökken - jelentette az ügyeletes. - Szívműködés leállt. Légzés leállt.

Egy perc. Két perc. Három perc. Négy perc.

- Nincs spontán légzés - mondta az ügyeletes. Az ideggyógyászra pillantott, aki a fejét rázta. - Klinikai értelemben halott ez a lány. Reménytelen eset.

- Kapcsolják be a készüléket, és hozzák működésbe a szívet - mondta Findlay.

Eltelt harminc másodperc.

- A szív működik - mondta az ügyeletes. - Folytassuk?

- Tegyenek meg mindent. A lány vizsgálati eredményeit átküldtem a Központi Adatbanknak.

Az alvó London szívében Joshua Ward is aludt. A telefon csengetése felriasztotta, megfordult, és próbált nem felébredni. Aztán felnyögött, és a telefonkagylóért nyúlt.

- A Cromwell kórházból telefonálok, uram. A szíves mellkasi sebészetről.

Megszólalt egy másik hang. - Maga az, Ward? Itt Peterson. Úgy tűnik, egyenesben vagyunk. Most kaptam jelentést az Adatbanktól. Egy lány. Tizenkilenc éves. Brenda Simmsnek hívják. Hampshire-ben van, a St. John kórházban. Közúti balesetes. Komoly agysérülést szenvedett. Egészen reménytelen eset. A szív és a tüdő csak légzőkészülékkel működik.

- Hát a szövetei?

- Úgy látom, jók. Nagyon közeli ahhoz, ami nekünk kell, már az Adatbank szerint. Sok más betegnek is megfelelő. De Roger úgy intézkedett, hogy magát hívjam először. Magáé a választás joga.

- Milyen hamar tud érte küldeni?

- A St. John kórházban megígérték, hogy gyorsan ideküldik, ha operálni akarunk.

- Természetesen operálni akarunk.

- Azonnal felhívom őket.

- És a halottszemle?

- Már megtörtént. A halál oka baleset. Hivatalos szempontból az átültetésnek semmi akadály. Az engedély beszerzése végett fel kell venni a kapcsolatot a legközelebbi hozzátartozóval. A rendőrség ezzel foglalkozik.

- Máris indulok, Peterson. Még valami. Kérje meg a St. John kórházat, küldjenek vérmintát motoros küldőnccel, hogy elég időnk legyen a saját vizsgálataink elvégzésére.

- Rendben. És mi lesz Fairfaxszel?

- Egyelőre semmi. Készítsék elő a két szomszédos műtőt. Nem kell magunkra kényszeríteni semmit. Mikorra tudják a lányt idehozni?

- Másfél órán belül, ebben a napszakban.

- Fél óra múlva ott vagyok.

- Jó. Összeszedem a csapatot.

Az essexi Cromwell kórházban, ahol Ward a Kísérleti Sebészeti Osztály nem hivatalosan létező Szívátültető csoportjának vezetője volt, szobája falán közel harminc olyan ember neve függött egy táblán, akiknek hollétéről mindenkor tudtak. Miután Marilyn Fairfaxszel beszélt, Ward szigorúan bizalmas tényként elmondta munkatársainak, hogy a szívátültetés mellett döntött.

A csoport tagjai megígérték, hogy amikor nincsenek a kórházban, mindig értesítik hollétükről az ügyeletes nővért.

Peterson részletes utasítást adott a nővéreknek, hogy keressék meg a csoport tagjait telefonon, vagy pedig küldőnc útján, és azonnal hívassák őket be a kórházba. Legtöbbjük otthon aludt, ketten vendégségben voltak, egyet pedig a harmadik mulatóban értek utol, de a hangja alapján Ward aligha vette volna hasznát. Egymás után érkeztek be a kórházba a kocsijukon, taxival, biciklin vagy gyalog és kezdtek bemosakodni. Feszültség vibrált a levegőben.



Peterson telefonhívása után Ward az ágya szélén ült, és átgondolta a teendőket. Orvosi naplójában megtalálta a hampshire-i St. John kórház telefonszámát. A telefonközpontos lány azt mondta: - Rögtön Mr. Ward. Dr. Findlay már várta az ön hívását.

- Ugyan, semmiség - mondta Findlay, elhárítva Ward hálálkodását. - A lányt nyomban küldjük, ha olyan állapotba kerül, hogy kibírja az utat. A rendőrség megtalálta az apját. Az a probléma, hogy nem laktak együtt. Az öreg valami különös szektában hirdeti az ígét. Nem lesz könnyű eset.

Ward felnyögött. Már azon tépelődött, hogy nem lenne-e bölcsebb engedély nélkül operálni, mint megkockáztatni a visszautasítást. Végül úgy döntött, hogy az első szívatültetése körül nem akar semmiféle botrányt.

Számtalan történet keringett ugyanis orvosi hullarablókról, sebészkeselyűkről, és tényleges szív-, máj- és veselopásokról, amelyek emberöléssel, gyilkossággal érnek fel.

Az efféle bírálatok jó része tájékozatlanságból adódott. Kétségtelen tény volt viszont, hogy az egyre növekvő számú átültetés-özönben némely sebész ész nélkül vagdosott ki szerveket olyan emberekből, akikről több mint gyanítható, hogy a kritikus pillanatban még nem voltak halottak.

Az emberek már sokkal bonyolultabb jelenségnek tartották a halált, semhogy a kitapintott pulzus, vagy a száj elé tartott tükör eldönthetné bekövetkezése pillanatát. Általánosan elfogadott tény lett, hogy a szív és a tüdő működésben tartható hosszú idővel a klinikai halál beállta után is.

De az emberi testrészek - például a szív vagy a máj - átültetésének lehetősége magával hozza a gyanút, hogy a sebészek egyszerűen elzárják a légzőkészüléket, ha a beteg nem jelentős személyiség, de van egészséges szerve, csupán azért, hogy átültethetővé váljék egy gazdag vagy hatalommal rendelkező betegbe, aki hírnevet, pénzt és szakmai előremenetelt hoz számukra.

Itt volt ez a fiatal lány, a halál küszöbén, ahogy az újságok mondanák, egy egészen hétköznapi lány, akinek a szívét egy nálánál két és félszer idősebb, de dúsgazdag férfi testébe készültek átültetni.

Igen körültekintően kellett eljárni.

- Tudja, Findlay - mondta Ward -, azt hiszem, üdvös lenne, ha Mrs. Fairfax elmenne magával a lány apjához. Egy nő érzelmi szempontból mindig nagyobb hatást gyakorol, és így talán elkerülhető lenne a kérés azonnali elutasítása, amit azután már nehéz visszacsinálni.

- Szívesen megvárom. Mennyi időbe telik mindez?

- Azonnal felhívom az asszonyt. Szerintem két órán belül itt lesz.

Ward tárcsázni kezdte Mrs. Fairfax számát.

Egy ifjú küldönc motorjának hangos berregése felverte az éjszaka csendjét; bőrzakójának mellényzsebében egy ampullában Brenda vérének vitte.

Mialatt a küldönc a sötét és néptelen vidéki országúton száguldott, a lány egy himbálódzó hordágyon feküdt, és csupán a feje látszott ki. Állapotát egy orvos és egy ápoló ellenőrizte, figyelemmel kísérték a légzőkészüléket, ami életben maradását technikailag szavatolta, és testét rögzítették a kanyarokban.

- Maga szerint kibírja az utat? - kérdezte az ápoló.

- Azt hiszem, igen. De ez nem a lány, hanem a gép érdeme. A lány már több órája halott, és pillanatnyilag csak egy tartály, amiben átültetésre alkalmas szívet tárolnak.

- Igaz, hogy hónapokig is tarthatnak így embereket?

- Ót biztosan nem, mert túl sok károsodás érte. A vér átszivárgott a koponyába. Nem, ezt a lányt nem lehetne huzamosabban életben tartani. Másokat igen.

Lekanyarodtak az egyenes országútról, amelyen eddig haladtak, és megkerültek egy várost. Az orvos idegesen azt mondta:

- Nem tetszik nekem a szívverése. Magánál minden rendben?

- Nem. A nyomás két ponttal visszaesett, és nem is tér vissza. A gép maximumra van állítva, és a mutató mégis folytonos hanyatlást jelez.

- Mitől?

- A szeleptől. Gyorsan kicserélem. De ahhoz meg kell állítani a kocsit.

- Mennyi időre?

- Három-négy percre.

- Megállunk.

- Először megkeresem a szelepet. Uramisten! Ebben nincs semmi. Ez a doboz üres! Mindet elhasználták, és nem töltötték fel. Valakit agyon kéne ezért verni.

- A szív szabálytalanul ver. Tudja a készüléket működtetni?  
 - A nyomás gyorsan csökken.  
 - Sofőr! Repesszen, ahogy csak bír!  
 A sofőr benyomta a gázpedált, és széleseben kormányozta a járművet a kanyarokban.  
 - A szív működés leállt - jelentette ki a doktor.  
 - Mossa le az arcát, és alkalmazzon mesterséges légzést. Én a szívét masszírozom. Mondja csak, fel tudja maga hívni a kórházat?  
 - Cromwell, Cromwellt hívom - ismételte a sofőr.  
 - Beszéljen, Cromwell. Mindenki alszik. Cromwell! Halló! Halló! No végre! Mit mondjak, doktor úr?  
 - Mr. Ward szívdonorjáról van szó. A légzőkészülék bedöglött. Készüljenek fel a legrosszabbra.  
 Mondja meg nekik, mikorra érünk oda.  
 A sofőr megismételte az utasításokat.  
 - Mondja meg neki, hogy olyan helyre irányítsanak bennünket., ahol a leggyorsabban légzőkészülékhez jut a lány. Legyen ott elég ember. Egy hajszálon múlik. A szív működés két perce leállt.  
 - Azt mondják, minden rendben - jelentette a sofőr.  
 Újra beletaposott a gázpedálba, és felnyögő kerekekkel átkormányozta az autót a veszélyes kanyarokon, amelyeket saját reflektorától alig látott.  
 A Cromwell kórház magánterületen állt. A mellékútról széleseben és szirénázva kanyarodtak be a szélesre tárt főkapun; a vakító reflektorok az épület tetejét is megvilágították. Az eléjük küldött autó megfordult a fűvön, és mutatta nekik az utat a sebészet bejárata felé. A kocsifofőrje intett a mentőautónak, hogy faroljon oda a bejárhoz, ahol érkezésükre megnyíltak az ajtók, és a zöld köpenyes személyzet, mint egy balettkar, kilibbent, villámgyorsan betették a hordágyat a liftbe, majd miután az megállt az épület legfelső emeletén, a beteget egyenesen egy őrzőbe vitték, ahol a berendezés már várta.  
 - Légzőkészüléket - mondta Ward. - Elektromos stimulátort. Elektrokardiográfot.  
 Egy vékony, folyamatos vonal futott át az EKG-berendezés világító ernyőjén. A vonal megugrott, amikor Ward rákapcsolta a defibrilátort. Hatalmas, csaknem néma sóhaj futott át a jelenlevőkön. Amikor Ward elvette a defibrilátort, az ernyőn halvány, ritmikus hullám jelent meg a vonal helyén.  
 Lassan egyenletes távolságban emelkedő és süllyedő hullámmá alakult, ahogyan a szív zökkenőmentesen és erőteljesen ismét működni kezdett.  
 Ward mindaddig nem mozdult, amíg a szívverés normálissá nem vált.  
 - Kitűnő szív - mondta. - Most már ráérünk. Vigyék az A-kettes műtőbe, és nyissák ki az A-egyenes felőli oldalt is. Addig a műtőasztalon maradhat, ameddig elkészülünk.  
 Eltelt egy óra. Az izgalom mérséklődött; türelmetlenség, unalom, és ingerlékenység váltotta fel. Belépett egy nővér.  
 - Önt keresik telefonon, Mr. Ward. A szobájában.  
 Amikor visszatért, látszott rajta, hogy valami történt. Némán figyelték.  
 - Kikapcsolhatják a gépet, és visszavihetik a lányt Hampshire-be - mondta fakó hangon. - Se nekünk, se másnak nem adnak engedélyt a szív vagy más szerv felhasználására.  
 Az ügyeletes asszisztens szomorúan kikapcsolta a légzőkészüléket. A gép leállt. Brenda Simms még lélegzett néhányat, egyre gyöngébben. Az ernyőn a hullámvonal ingadozni kezdett, szabálytalanná vált, és lassan összefüggő, egyenes, mozdulatlan vonallá alakult.  
 Mozdulatlan lett, akár Brenda.

### HARMADIK FEJEZET

A medence ház felőli oldalát fák árnyékolják be, s a medence vize zölden és hűsítően csillogott a napfényben. Lucy, aki nem szeretett úszni, hosszú, dúsan redőzött, Erzsébet-stílusú, mintás kartonruhát viselt. Tiggy úr, hófehérben, úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban felugrik, és kezében krikettütőjével távozik.

Marilyn élvezettel figyelte, mennyire elbűvölte Lucy Paul legújabb "habcsókja", ahogyan a férfi maga nevezte volna. Gooly gyönyörű testű, szép és buta arcú lány volt; olyan parányi bikinit viselt, hogy ágyékszörzetét le kellett hozzá borotválnia.

A társaság semmiképp sem volt intellektuálisnak mondható. Az igaz, hogy Marilyn soha nem értette meg Paul Fairfaxet, aki fizikailag annyira hasonlított a bátyjához, s minden másban annyira elütött tőle.

Paul tizennégy évvel volt fiatalabb, s Tony ősülő halántékától eltekintve színeik, vonásaik, kezük, körmük, alakjuk pontosan azonos volt, sőt, a járásuk meg a hangjuk is. Ettől Marilyn számára a köztük levő vérmérsékleti különbség csak annál döbbenetesebb volt. Néhány óra Paul társaságában számára maga volt a halálunalom, bár tulajdonképpen aranyos fiú volt, és bizonyos szempontból szórakoztató is. Túl sokat ivott, de fiatalsága miatt még nem látszott meg rajta. Valószínűleg soha életében egyetlen könyvet sem olvasott végig. Jó külseje és anyagi helyzete vonzóvá tette a Gooly-féle nők szemében - akik férj keresés közben átmenetileg gépirással foglalkoznak -, és Marilyn őszintén csodálta azért a képességéért, hogy az utolsó pillanatban is ki tudott mászni a házassági csapdákból, amikor pedig úgy látszott, már nincs kiút.

Marilyn észrevette, hogy a ház felőli sarkon megjelent dr. Jones. Felugrott és integetett.

- Ki ez? - kérdezte Paul, amint a férfi közeledett, de Marilyn a doktor elébe ment, hogy üdvözölje.

- Anthony egyik barátja - válaszolt Lucy.

Az asszony és az orvos visszajött.

- Bemutatom nektek dr. Russell Jonest, a Slading kórházból. Tony egyik jó barátja.

- Jó napot - Jones mindenkinek körbeköszönt.

- Volna kedved úszni egyet, Rusty? - kérdezte Marilyn.

- Remek ötlet. Igazán hozhattam volna fürdőnadrágot. Erre jártam, gondoltam, benézek.

- Tonymak van egy felesleges fürdőnadrágja az emeleten - mondta Marilyn, s már fordult is, hogy lehozza.

- Majd én hozom - mondta a cicababa. - Úgyis pisilnem kell.

Tiggy whiskyt töltött Jonesnak, magának is, csak jóval töményebbet.

- Itt az ideje, hogy én is igyam egy kortyocskát - mondta Paul.

- Egészségünkre - mondta Jones. Olyan embernek látszott, amilyen valójában volt: megküzdött jelenlegi pozíciójáért, és határozottan tört a csúcs felé. Az átlagnál jóval magasabb, erős testalkat, tömpe orrú, vastag szájú, dús szemöldökű. Csöppet sem jóképű, de csúnyának sem mondható. Valahogy jóképűen csúnya.

- Ez az orvos, Russell Jones, aki ma este jön hozzánk - mondta egykor Tony -, árvaházban nőtt fel, és nagyon jó eredményeket tud felmutatni. Teljesen a maga erejéből jutott el idáig. Takarítóként kezdte, azután ápoló lett, utána egyetemen orvosnak tanult, diplomát szerzett, sebész, és most a műszív kutatás egyik vezetője. - Tony mindig több lehetőséget látott a műszívben, mint az igazi szív átültetésében.

Jones már fürdőnadrágban jött vissza a kis nyári lakból, és leült a whiskyje mellé.

- Maga valamiféle specialista? - kérdezte lustán Paul.

A hanghordozásában rejlő pókhendiségtől Marilyn bőre viszketni kezdett. Ilyenek azok az emberek, akiknek soha nem kellett a megélhetésükről gondoskodniuk. Mielőtt Jones válaszolhatott volna, ő felelt:

- Dr. Jones sebész, szívsebész. Most éppen műszív kutatással foglalkozik.

- Maga szerint van ennek valami jövője? - kérdezte Paul.

Jones mosolygott.

- Nézze, ha azt mondanám, nincs, maga joggal töprenghetne, hogy minek pocskólok az időmet.

- Ez körmönfontan azt jelenti, hogy a válasza igenlő. Nos, szerintem mindenki számára az a legelőnyösebb, ha a beteget hagyják meghalni.

- Paul - szólt rá Gooly.

- Micsoda szívtelenség ilyen mondani, amikor a saját szívbeteg bátyád kórházban van - mondta Lucy.

Marilyn felállt, és a medencéhez indult. Paul kihívóan rávigyorodott a nővére, és azt mondta:

- Ez mit sem változtat az elven. Egyébként is túl sok ember él a világon.

Marilyn odakiáltott a kerek medence széléről: - Gyere, Rusty! - Kecsesen fejest ugrott a zöld vízbe, s amikor felbukkant, nedves haja sötéten csillogott.

Jones irányába úszott, aki a nő fölött hatalmas csobbanással fejest ugrott a medencébe, és erőteljes, izmos karcsapásokkal a túlsó oldal felé úszott. Kimászott maga után húzta az asszonyt, és leültek a medence szélére.

- Ward mindent elmesélt - mondta a férfi. - Mikor értél vissza Hampshire-ből?

- Reggel hat körül.

- Te szegény! Semmi esély, hogy ezt a Simms nevű alakot meggyőzzük?

Az asszony határozottan megrázta a fejét.

- Rémes alak, szűklátókörű, bigott, fanatikus. Pfuj!

Jones megjegyezte:

- Azért nem csupán a dolgok sötét oldalát kell nézni. Jól tudod, hogy a férjed vércsoportja elég ritka. Ward azt mondta, hogy ennek a lánynak a vére nagyon közeli csoport. De - vállat vont - kapkodásra semmi ok. A férjed állapota lassan javul. Talán adódik valami jobb is.

Marilyn fejével a terasz felé intett.

- Rossz Hemingway-figurák - mondta. - Gyülekeznek a keselyűk. Persze arról volt szó, hogy a Downtree házaspár nálunk lesz, de igazából tapintatosabb lett volna, ha elmennek. Ami meg Pault illeti, nem találok szavakat.

Mintha csak meghallották volna az elhangzottakat, Paul és Gooly felpattant; a medence felé rohantak, fejest ugrottak, majd prüszkölve előbukkantak a vízből, és egymást próbálták víz alá nyomni:

- Gyertek ti is be a vízbe - mondta Gooly. - Mit turbékoltok ott? Versenyezzünk.

Marilyn felsóhajtott.

- Elmehetnének ma este autózni valamerre, vacsora után - mondta Jones.

Az asszony habozott.

- Lucy ebből rossz következtetéseket vonna le.

- Máshol is találkozhatnánk. Például Dunmowban, a King's Head fogadóban.

Az asszony bólintott.

- Majd beadok nekik valami mesét.  
Beugrottak a medencébe a másik kettőhöz.

Jones már a hallban volt, amikor Marilyn megérkezett. Az asszony a legközelebbi parkolóhelyen állt meg a furgonnal, és bement a sörözőbe.

A King's Head mindig, még az új hullám előtt is sárga- meg vörösrézzel, vadászkiürttel és fényezett tölgyfával díszített helyiség volt. Több száz éves múltját még nem tették teljesen tönkre a sörözők.

- Maga a béke - mondta -, ha az ember elszabadul Tony rokonaitól.

- És maga a mennyország, amikor szabaddá teszed magad egy órára a kedvemért. - A férfi könnyedén mondta, akár egy évődő megjegyzést. - Hogyan sikerült?

- Vacsora közben valaki felhívott, és egy kirakodóvásárról mesélt. Amikor visszaültem az asztalhoz, azt mondtam, hogy egy régi barátnőm külföldre utazik, és kikísérem a párizsi vonathoz.

- Akkor korán kell visszaérned.

- Nem fontos. Paul felajánlotta, hogy elhoz az autóján, de a kis Gooly erre kiverte a huppot.

Jones a söröspoharába bámult, és halkán ezt mondta:

- Szerinted Paul tudja, vagy sejti, hogy a férjed pénzeli a laboratóriumomat? Érdekelne, azok után, amiket mondott.

- Gőzöm sincs róla - az asszony vállat vont. - Tony aligha mondta el neki. Fontos dolgokról végképp nem szoktak beszélni.

- Azt hiszem, Paul komolyan gondolta, amit a munkámról mondott.

Az asszony elhúzta a száját: - Azon tépelődsz, Rusty, hogy most mi lesz? Ha Tonyval bármi történik, közös gondjaink lesznek.

A férfi bólintott. Akármilyen kegyetlenül hangzik, nekem most lenne a legrosszabb, ha kiapadna Tony pénzforrása.

- Neki még annál is rosszabb lenne - válaszolt az asszony, poharát forgatva. - Neked sem hagy pénzt, hogy a laboratóriumban dolgozhass, és rám sem hagy egy fillért se.

- Pont most, amikor a siker már olyan közeli. Tudod, különleges anyagokat állítottak elő az új energiákhoz, és új energiaforrásokat fedeztek fel.

- Sok ember gondolkodik úgy, ahogy Paul.

- Vagy egyáltalán nem is gondolkodik. Pedig olyan nyilvánvaló, hogy ha az embereknek új szívre van szükségük, az egyetlen megoldás a műszív.

- Össze sem lehet hasonlítani a kettőt - mondta erre Marilyn.

- Dehogynem. Egy tapasztalt és ügyes sebész számára a szívatültetés nem más, mint egy gondosan végrehajtott rutinműtét. Senki sem riad vissza attól, hogy egy betegbe új szívet varrjon, de éppen a sikeres operációk után kezdődnek a bonyodalmak.

- A test kiveti magából az idegen szívet.

- Látod, Wardnak mennyi gondot jelent, hogy megtalálja a megfelelő szívet. Még ha bárkinek felhasználhatnánk a szívét, akkor is nagyon kevés adódik, s főként a balesetben elhunytak szíve jöhet

számításba.

- Ezek közül újfent nagyon kevés jutna el időben a befogadó félhez, nem is beszélve arról, milyen ritka a szövetegezés. Tegyük fel, hogy van egy megfelelő szív, illetve, amit annak tartunk. Igazság szerint azt sem tudjuk, hogy megfelelő-e vagy sem. Semmi garancia nincs ugyanis rá, hogy a test nem veti ki magából. Az emberi létezés egyik alapja, hogy a szervezet megtámad és megsemmisít minden belekerülő idegen organizmust. Ez a betegségekkel szembeni ellenállás alapja. De egy mesterséges szív steril, inaktív és a szervezet nem reagál rá.

Marilyn együttérzően mosolygott.

- Te tényleg nagyon lelkes vagy, Rusty.

A férfi elmosolyodott.

- Sajnálom, hogy nagyon belemelegedtem, de állandóan ez foglalkoztat. Biztos vagyok benne, hogy a probléma megoldható. Persze rengeteg pénzt visz el, de belepusztulok, ha valaki megelőz, csupán azért, mert a célegyenesben elfogy a pénzem.

- Belepusztulsz? - kérdezte Marilyn. - Úgy gondolod, hogy személy szerint te? Hogy személyes vereségnek fognád fel?

- Igen, mert az. A karrierem szempontjából is. Mindegy nekem, hogy az oroszok, az amerikaiak, a franciák vagy más, de ha valaki előttem ér célba, minden kísérletem kudarcba fullt. Kit érdekel az, aki egy héttel később fedezi fel ugyanazt? A siker, a hírnév az elsőt illeti, ahogy a szívátültetésben Barnardot.

- Az meg mit se számít, hogy néhány nappal később meghalt a betege.

- Mindenképpen meghalt volna. De a következő már csaknem két évet élt. - Kortyolt egyet a söréből. - Látványos és izgalmas dolog volt. Erre pocsékolják el a kutatásra szánt összeget, ahelyett, hogy egy értékesebb területre, a műszívre és stimulátorra költenék.

- Ha abbahagynák a szívátültetéseket, olyan betegek halnának meg, akiknek így megmenthető az élete. Mellesleg, te is beismered, hogy még nincs használható műszív.

A férfi a fejét rázta.

- Nem. Nem. Nem azt mondom, hogy abba kell hagyni a szívátültetéseket. De még ezen a területen is a pénz beszél. Ha megoldanánk az összes orvosi problémát, akkor sem lenne elég szív, csupán a rászorulóknak igen kis százaléka számára. Micsoda kísértés!

- Milyen cinikus vagy - mondta Marilyn. - Azt akarod ezzel mondani, hogy ha Tonynek nem lenne sok pénze, Wardot nem érdekelné?

- Ez talán túlzás. Ward sikeres szívátültetést akar végrehajtani. Nyilvánvaló, hogy nagyobb lesz a hírvérés, ha egy híres embert operál meg, mintha például Ted Brown, az ablakpuccoló kerülne kés alá. Egy gazdag ember pedig megengedheti magának az operáció utáni ápolás költségeit, ki tudja fizetni a konziliáriusokat, akik ezáltal mind Ward szövetségesei lesznek.

- Rettenetesen hangzik.

- Sok minden rettenetes - mondta Jones szárazon. Viszont az a helyzet, hogy ha feltalálunk egy kis pumpát, ami elvégzi a szív munkáját, abból jutna mindenkinek. Olyan szokványos lehetne, mint egy vakbélműtét.

- Akkor mi az akadálya, hogy feltaláld? Persze, sok minden, kivéve, hogy azt nem veti ki magából a szervezet.

A férfi nevetett.

- Imádom a humorodat, kedves. De igazad van. Egyébként a végső megoldás felé haladunk. Új anyagokat kell találnunk, meg azt a módot, hogy a kis pumpát a test energiájával működtessük. Mi legalább egy elméletileg megoldható problémán dolgozunk, míg a másik oldalon semmi nem növelheti az átültethető szívek számát.

- Húha! Leköröztél - mondta Marilyn. - Nagyon meggyőző az érvelésed. Ennek ellenére, Tony csak a hagyománytisztelő Wardra támaszkodhat, mert a te kis készüléked nincs készen.

Jones szélesen mosolygott.

- Eltaláltad. - Majd ismét komolyan folytatta. - Szerinted meggyőzhetem valaha Paul sógorodat, hogy amit csinálok, az nem kedvenc állapotának kínzására való?

- Reménytelen eset. Még nem nőtt fel. Gondolj csak arra a nőszemélyre, Goolyra.

- Mialatt átöltöztél, hallottam, hogy Lucy azt mondja Tiggynek: "Nem értem, miért nem zavarja el azt a kis szajhát Paullal együtt".

Marilyn megborzongott.

- Arra gondoltam, hogy udvariasan közlöm velük, szükségem van a szobáikra. De holnap

mindenképpen elmennek. A hölgyemény néhány napig statisztál egy televíziós műsorban. - Kiitta az italát.

Jones fel akart állni, de az asszony megfogta a karját.

- Nem Rusty, most én fizetek.

Óvatosan lépkedett visszafelé a pulttól, nehogy a sör kiloccsanjon. A sörözőben csaknem minden szempár őt követte, amint macska módra, nesztelenül kerülgette az asztalokat és székeket. Amikor az asztalukhoz ért, Jones felállt.

Mikor visszaültek, a férfi megszólalt:

- Azon kapom magam, hogy állandóan te jársz az eszemben.

Az asszony könnyedén válaszolt:

- Azt hittem, hogy a műszív köti le minden gondolatodat, s nem a valódinak olykor misztikus működése.

A férfi kivette a tárcáját a belső zsebéből, és előkotort belőle egy divatlap-kivágást. Az asszony átvette.

- Te jó ég! - mondta. - Hiszen ez egy régi képem. - Összeráncolta a homlokát. - Mi is volt ez...? Azt hiszem, valami parfümreklám.

- Charante.

- Tényleg. De akkor még nem voltam férjnél. Legalább nyolcéves kép.

- Pár hónappal ezelőtt akadtam rá, amikor a jelenlegi házamba költöztem. Tudod, az ember egy csomó kacatot ott hagy költözködésnél...

- Hogyne. És nekem hallatlanul izgalmas az ilyen lomtúrás. Például a padlás Lopford Hallban.

- Én is így vagyok. Régi magazinokat böngésztem, és egyszer csak te néztél rám. Kivágtam a képet, és azóta féltett kincsként őrzöm.

- A régi szép idők - mondta az asszony, és a férfit nézte, amint összekulcsolt kezére támasztotta energikus állat. Nem az a hétköznapi értelemben vett jóképű férfi, de magas és szembetűnően életerős. A keze nagyon ápolt, ahogy sebészhez illik. Nagy darab, szögletes férfi, erőteljes és magabiztos.

Kis önsajnálató mosollyal a férfi azt mondta:

- Gyakran próbáltam elképzelni, milyen lehattél akkoriban; gyönyörű lány megy az útján, és csupa rombadólt élet marad utána, akár a la belle dame sans meri.

- Mi lehetett szegény fiú? Magadban bolygassz, sáppadón - idézte, nevetve. - Hát én bizony egyáltalán nem ilyen voltam. Inkább félszeg. És mindig lámpalázás.

- Nyilván akadt nálam merészebb férfi is, aki vállalta, hogy esetleg megharagszol, abban a reményben, hátha kicsit többet juttatsz neki a barátságánál.

Elhallgatott, és elkapta az asszony tekintetét.

- Mint például én most.

- Ó, Rusty. Hagyd abba. - Az asszony félrefordította a fejét.

- Próbáltam kitérni előled, Marilyn, de nem megy, reménytelen. Már azt sem tudom, mi a jobb, ha elkerüllek, vagy ha látlak.

- Hagyd abba, Rusty - kérlete az asszony, kezét segélykérően rázva.

A férfi elfogta az asszony kezét, és megcsókolta. Ernyedten simult keze a férfi tenyerébe, és az asszony gyötrődve nézte. Férfivágy és asszonyi megadás vibrált a levegőben.

- Azt hiszem, jobb, ha megyünk - mondta az asszony rekedtes hangon.

Mindketten felálltak, maradék italukat az asztalon hagyták, és szótlánul indultak a kijárat felé.

Odakint a késő júliusi este hősége és sötétsége fogadta őket; a madarak hangos csiviteléssel készülődtek nyugovóra, szél nem rezdült. Az éjszakai levegő csupa illat, csupa harmat. Amint a kocsihoz értek, a férfi magához rántotta az asszonyt.

A csók váratlanul érte, és természetesen viszonzta. Hónapok óta Rusty volt az egyetlen, akihez fordulhatott, aki előtt elengedhette magát. Amikor viszonzta a csókját, megérezte a veszélyt - összezárta ajkait, és eltolta magától a férfit.

- Szegény Tony - suttozta.

A szavak elválasztották őket egymástól.

Denevér röppent fölöttük, csapkodott szárnyával s eltűnt. Az éjszaka a föld és a fák illatát árasztotta.

Ott álltak a kocsinak támaszkodva, és az asszony lassan lehiggadt. A férfi második támadásával már nem is akart szembeszállni. Testével a férfihoz simult, hegyes mellbimbóit vékony ingéhez dörzsölte, nyitott szájával várta, amint a férfi közelített hozzá. Szorosán egymáshoz tapadtak. A férfi benyúlt a ruhájába, s mivel nem ütközött ellenállásba, keze lefelé indult. Az asszony elkapta a karját, és nyelt egyet.

- Ne. Ne - suttopta.

A férfi kinyitotta a kocsi ajtaját, felemelte az asszonyt, mint egy gyereket, és az első ülésre ültette. Nem szólt, nem csinált semmit, nem kérdezett semmit, csak kábultan dőlt hátra. A férfi halkán benyomta a kuplungot, nesztelenül vezetett, hogy a feszültséggel teli légkört meg ne zavarja.

Egy kisvárosban, mikor meglátott egy sörözőt, megállt. Egymást átölelve, még mindig szótlánul bementek.

- Utolsó rund! - kiáltotta a nő a pult mögül. - Már csak egy italtra van idejük - mondta Jonesnak.

- Valami zűr van a kocsimmal - mondta a férfi. - Gondoltam, maguknál talán kapunk éjszakai szállást. Nincs véletlenül üres szobájuk?

- Itt megalhatnak, aranyos - felelt a nő.

Innen már nem volt visszaút.

## NEGYEDIK FEJEZET

Sid Payne-t a helybeliek kicsit "lökött"-nek tartották, ami, persze, nem ugyanaz, mintha buta lett volna. Sid ugyanis fogalom volt. Anyja halála óta egy teremtett lélek se lépte át a háza küszöbét. A munka fejében egy farmernek járt a ház, de soha nem jutott eszébe Sidet kitenni onnan. A helybeliek meg mindig habozás nélkül segítettek rajta, egyszerűen azért, mert segítségre szorult. Ósrégi biciklijét megjavították a garázsban, hasonlóan ódon csónakját pedig szükség esetén megfoltozták. Nem volt jövedelme, és nem fizetett adót.

A Horgásztanya nevű kocsmában, ahol a helyiek Siddel együtt söröztek, úgy tartották, hogy az effajta ostobaság már szinte bölcsességnek is tekinthető.

- Mindig van egy kis vadpecsenye a lábasban, van egy kis hal a serpenyőben, nem természet zöldséget, de mindig van neki bőven. Azért megvan a magához való esze, nem igaz?

Szunnyadó képességei között Sid értett a horgászathoz is. Egészen szokatlan módszerekkel, kizárólag a lábasa megtöltésére horgászott; botot vagy zsinórt a legkritikább esetben használt. Orvhalászhoz illően akkor horgászott, amikor mások aludtak. Ilyenformán történt, hogy egyszer kora augusztusban éjfél után a bixhami tavon evezett.

A gazdag emberek tóparti házai némelyikében még égett a villany, de a csónakházaknak csupán fekete körvonalai rajzolódtak ki.

Sidnek horgászásra tökéletes éjszaka volt; meleg, szélcsendes, kissé felhős, de a felhőkön átsütött a hold, úgyhogy látott, amennyire kellett.

Fából készült evezővilláit ócska rongyokba csavarta, hogy a csobbanáson kívül - amit a halak is okozhatnak - semmi zajt ne keltsen, mialatt óvatosan mártogatja az evezőket. Amikor a felhő elúszott a hold elől, Sid felfedezte, hogy vagy ötven méternyire valami lebeg a vízen, olyanformán, mint egy futball-labda. Sid nem olyan ember volt, aki a talált kincset csak úgy hagyja elúszni. Meghúzta a jobb oldali evezőt, hogy közelebb kerüljön az úszó tárgyhoz.

Megszólalt egy hang.

- Jó estét. Csudaszép, úszásra való éjszaka.

Előkelősködő hang volt, nem helyi, nem is külvárosi, hanem igazi londoni akcentus.

- Aha - mondta Sid. - Igen. - Ritkán mondott többet egy ahánál vagy egy igennél. Meghúzta a bal oldali evezőt, és visszatért az eredeti menetirányba.

Az úszó még néhány tempót ment előre, lebukott a víz alá, prüszkölt, amikor felbukkant, és kifújta orrából a vizet. Még mindig ott pancsolt a vízben, amikor Sid szem elől tévesztette.

Az ügyeletes nővér felvette a telefont, és beleszólt:

- Penn kórház, baleseti osztály.

Egy férfihang hadarva azt mondta: - Egy balesetet akarok bejelenteni. Úgy nézem, cserbenhagyásos eset. Én...

A nővér közbevágott:

- Kérem a részleteket.

Közben intett a fejével az asszisztensnek, és azt mondta:

- Közlekedési baleset. Hívja a mentőket.

A férfi mesélni kezdett:

- Éppen elhajtottam...

- Nem. Nem - szólt közbe a nővér. - Hol történt? A többi ráér.

- Maguktól a Buckingham felé vezető út mentén, körülbelül öt mérföldre. Vasúti híd szeli át az országot. Az út jobb oldalán útpadka van, és rögtön ez után egy mellékút. Betakartam...

- Egy pillanat. - A nővér az asszisztenshez fordult, megismételte a férfi útbaigazítását, és az asszisztens eltávozott.

- Felhívta már a rendőrséget? - kérdezte a nővér. - Halló! Halló!

- De még mennyire, hogy cserbenhagyásos eset - jegyezte meg. - És a telefonáló a tettes. Nem is a legrosszabb fajta. Legalább felhívott minket.

Vakító reflektorokkal és a villogó megkülönböztető jelzéssel száguldott a mentőautó az esőben, és csak akkor lassított, amikor feltűnt a vasúti híd. A reflektorfény pászmájában fekvő alak tűnt fel az út mentén, úgy húsz méter távolságban.

A férfi a hátán feküdt, összetört arcát verte az eső. Csuromvizes pokróccal volt letakarva.

- Ennek, azt hiszem, vége - mondta a doktor. - Pulzusa nincs. Légzésnek semmi jele. Gyorsan tegyék a kocsiba.

Bent éppen rákapcsolták a légzőkészüléket, amikor megérkezett a rendőrség.

- Mi a helyzet, doktor úr? - kérdezte az őrmester.

- Sajnálom, őrmester. Most nincs időm. A helyzet kritikus. Stimulánst - dörrent rá az asszisztensre, és a beteg mellkasát kezdte masszírozni.

Az asszisztens kinyitott egy ampulla adrenalint, felszívta egy fecskendőbe, légtelenítette, és beadta az injekciót. Harminc másodpercig nem történt semmi.

A szív szabálytalanul vert, leállt, ismét szabálytalanul vert, majd gyengén tapintható ritmusra lassult.

- Rendben van - mondta az orvos. - Adjon neki intravénás injekciót.

Az asszisztens kivett egy üveg sóoldatot a szívmeleg hőmérsékletet tartósító szekrényből, és a beteg feje fölötti üvegtartályba öntötte.

A cső végén lévő fecskendőt az orvos kezébe adta. Azután érszorítót tekert a beteg karjára, és a könyökhajlatot alkohollal lemosta. Az érszorító hatására a vénák úgy meredeztek elő, mint a kötelek.

Az orvos az injekcióstűvel átszúrta a véna falát, és egyre mélyebbre hatolt. Amikor megszívta, vér került a fecskendőbe.

- Ez is megvan - mondta az orvos.

Az asszisztens elengedte az érszorítót.

Álltak, és nézték, ahogyan a sóoldat az üvegből lassan a beteg vénáiba áramlik. A pulzus egyenletesebb, kitapinthatóbb lett.

- Most többet nem tehetünk, majd odabent - mondta az orvos.

Kiment a várakozó őrmesterhez.

- Őrmester fordult hozzá. - Mindössze annyit tudunk, hogy valaki telefonon jelentette a balesetet. Cserbenhagyták az áldozatot, mondta a telefonáló. Itt feküdt ez az ember, a pokróccal letakarva.

- Értem, doktor úr. Ebben az ítéletidőben aligha találunk nyomot. Van nála valami azonosító irat?

- Nem volt időm megnézni. Azonnal beraktuk a mentőbe. Sajnálom, de azonnal kórházba kell vinnünk.

- Még mindig veszélyben van?

- Valószínűleg életveszélyben. Nem tudtam még megvizsgálni.

- Szeretném megnézni, van-e a zsebében valami, ami a személyazonosságára utal.

Az orvos megrázta a fejét.

- Sajnálom, őrmester, de a beteget nem lehet még egyszer megmozdítani. A feje súlyosan sérült.

Amikor beérünk a kórházba, átveheti a ruháit.

Ward nagyot nyögött, és felvette a telefont. A kis világító óra hajnali kettőt mutatott.

- Ugrás, Ward - mondta egy recsegő hang. - Úgy néz ki, hogy ez az igazi.

- A szerdai is úgy nézett ki.

- Adhatok időt, míg felébredsz és visszahívsz mondta a kórboncnok epésen. - Vagy várjunk reggelig?



- Rendben van, Wilmott. Értem a célzást. Na mondd.

- Nos, öregem. Az illető férfi, harminchét éves. Edward Pierpoint Jacksonnak hívják. Hm. Fura név, ugye? Nemrégiben tért vissza külföldről, az útlevele a zsebében volt. A szállásadója azonosította. Személyazonossággal tehát nincs gond. Nyilvánvalóan cserbenhagyásos baleset. A rendőrség nem támaszt akadályokat. A halottkém megcsinálta a jelentést. A halál oka baleset. A tetem a miénk.

- Kórbonctanilag? - kérdezte Ward. - Bár, ha nem lenne jó, amúgy sem hívtál volna.

- A Központi Orvosi Adatbank szerint az alapadatok nem is lehetnének jobbak, a Rhesus-faktort is beleértve. Amikor az áldozat adatait betáplálták a komputerbe, csak egyetlen név jött ki, Fairfax, számos más helyett. Persze, mert így volt programozva. Még a saját vizsgálataimat is meg kell csinálnom.

- Hol van a férfi?

- Norfolkban, a Penn kórházban. Beszéltem velük. Ha akarjuk, elküldik.

- Ezúttal csak akkor, ha megvan az engedély.

- Nem kell. Aláírta a szükséges papírokat, amikor legutóbb kórházban volt. Nem kell megkeresni a legközelebbi hozzátartozót sem.

- Akkor kérd, hogy küldjék át. Azonnal megyek.

- Jó.

- Ó, Wilmott. Még valami. Hívd fel Terryt és Marchmontot. Ha nem kell engedély a hozzátartozótól, kétszeresen biztosítva akarok lenni.

Szokásos honoráriumá fejében megjelent, majd távozott dr. Graham Terry agysebész és dr. Selby Marchmont szívspecialista. A nagy összeget Anthony Fairfax fizeti - ha él - és a birtok, ha meghal. Az orvosok megvizsgálták Edward Pierpoint Jackson tetemét.

Klinikailag halottnak nyilvánították.

Dr. James Wilmott, az egyik leghíresebb patológus konzultáns - aki ennek megfelelő nagy pénzért működött közre - befejezte a vizsgálatokat, amelyek eldöntik, vajon Jackson szövevei azokon a határokon belül vannak-e, hogy Fairfax szervezete előreláthatólag nem veti ki az új szervet.

Ahelyett, hogy a boncteremben várakozott volna, Ward átment a saját osztályára, ahol Jackson már az A-kettes műtő asztalán feküdt, arcát jórészt eltakarta a légzőkészülék, valamint a kötések. Testét steril lepedő fedte.

A szomszédos műtőben, az A-egyekben, az aneszteziológus, dr. Mabel Benton, az utolsó előkészületeket végezte.

A két műtő között ült Eric Keyes, egy sovány, ideges, de hallatlanul felkészült és gyakorlott munkaerő, aki a szív-tüdő berendezéseket kezelte.

Megcsörrent a házi telefon.

- Operálhatsz, Ward - mondta Wilmott. - Ennél jobbat úgysem találsz. Vigyem át a leleteket?

- Most nem kell. Írd le, öregem. És hálás köszönet.

- Akkor belevágtok?

- Igen. Most, vagy soha.

Az intenzív szobában felébresztették Fairfaxet, és azt mondták neki, hogy kap egy injekciót. Senki sem beszélt operációról. Félig még aludt, amikor beadták neki az injekciót, és eufóriás állapotba került. Nem sokkal ezután, légszövében egy csővel, Fairfaxet betolták az A-egyben műtőbe.

Ward az utolsó előkészületeknél tartott, bemosakodott, beöltözött, több ízben ellenőrizte, hogy a kesztyűje tökéletes-e. Asszisztensei, az orvosok és nővérek, már körbeállták a két testet; mindenki a helyén volt, felkészülve.

Drámai csönd nehezedett a műtőre. Amikor Ward belépett, megváltozott a hangulat. Úgy tűnt, hogy a némaságot már semmi, sem törheti meg; az elkezdett akció első menetét folytatni kell, még ha órákig tartó figyelmes munkát követel is a halál árnyékában.

Az A-egyben műtő asztala körül helyet szorítottak Wardnak, és az egyik nővér egy szikét adott át neki. Fairfax ágyéka szabadon volt. Ward először a felső combba vágott bele, és egy halk sóhaj fellazította a nyomasztó légkört. A műtét megkezdődött.

Wardnak a megfelelő időben és helyen nyújtottak oda egy kanült, hogy a combcsonti artériába illessze, és a tüdő meg a szív kiiktatásával megkezdje Fairfax vérenek elterelését a szív-tüdő készülékbe. Ott a vér megtisztul a széndioxidtól, feldúsul az oxigéntől, és visszapumpálódik a testbe. A kar egyik vénájába illesztett kanul révén Eric Keyes ellenőrizni tudta a beteg vérnyomását.

Ward a szegycsont mentén csinált egy vágást, elektromos késsel, amely a vágáskor elállítja a vérömlést. Ez alatt a vonal alatt egy parányi fűrésszel elvágta a csontot. Amikor a mellcsont két oldalát visszacsíptették, már fel volt tárva a szív, egy erősen megnagyobbodott szív, amely szabálytalanul vert vékony burkában.

Megnyitotta a membránt, és először pillantotta meg azt a szívet, amelyet a hosszú kezelésből olyan jól ismert. Mennyire igaza volt. Semmiféle operációval nem tudta volna feljavítani ezt a megviselt szívizmot.

Keyes és dr. Benton csökkenteni kezdte a testhőmérsékletet: lelassították a keringést, csökkentették az oxigénszükségletet, s ezzel egyidejűleg az altatóanyagmennyiséget is, azaz mérsékelték a Fairfax legyöngült testére nehezedő nyomást.

Ward kikapcsoltatta az A-kettes műtőben a légzőkészüléket. Jackson még egy utolsót lélegzett, és három perccel később a szíve utolsót vert. Ward még öt percet várt. Az idegyógyász jelentette, hogy nincs szív működés, sem agyműködés, a reflexek megszűntek, csakúgy, mint a spontán légzés. Jackson halott volt.

Wardnak gyorsan kellett dolgoznia. Ez volt a legveszélyesebb szakasz, mert a halott testben a szervek gyorsan bomlásnak indulnak. Egy nővér heparint fecskendezett Jackson ereibe, hogy a véralvadást megakadályozza. A mellkast gyorsan felnyitották, feltárult a mozdulatlan szív, a kéttenyérsnyi tökéletes izom.

Az A-kettes csapat sebesen, és másodpercek töredéke alatt dolgozott. Jackson vérkeringését egy másik szív-tüdő készülékre kapcsolták, és most utoljára vér áramlott keresztül ezen a halott, nem lélegző testen. A vér kihűlőfélben volt, és csökkentette a testhőmérsékletet is. Ward leválasztotta az aortát, és a többi ütőeret, majd Jackson szívét óvatosan kiemelték a testéből. Az egyik nővér, egy tál hideg Ringer Oldatban átvitte az A-egyenes műtőbe.

A figyelem ismét Fairfaxre összpontosult.

- Az artériás nyomás normális - jelentette Keyes.

- Hőmérséklet?

- Harmincegy fok.

- Menjünk le harmincra.

Eltelt egy perc.

- Harminc - mondta Keyes. - Mehetünk tovább. - Érzelemnek nyoma sem volt a hangjában.

A csapat egyik tagja sem árult el érzelmet. Automata szerszámgépekhez hasonlóan dolgoztak, egy kaleidoszkóp körcikkeinek tökéletes összehangoltságával. Már felszabadultak a várakozás és az eseményre való készültség feszültsége alól, amit harmadszor éltek át, amióta Brenda Simms ezen az asztalon feküdt; a feszültséget végtelen nyugalom, hűvös higgadság és a szakmai biztonság öröme váltotta fel.

Bármennyire drámai volt is a helyzet, arra nem jutott idő, hogy átérezzék a pillanat izgalmát, amikor Jackson szívét behozták a táliban az A-egyenes műtőbe. Azonnal be kellett kötni a szív-tüdő gép egyik koszorú-verőér csövébe, hogy szöveteibe oxigéndús levegőt pumpáljon.

A következő szikevágásnál már nem volt visszaút. E pillanatig ugyanis Ward még összevarrhatta volna valami ürüggyel Fairfax mellkasát. A beteg később meghalna ugyan, de az ő hírnevét nem csorbítaná a kudarcba fült szívűtét.

Amikor a szívet megvizsgálta, olyan nyugodtnak látszott, mintha csak egy vízhólyagot kellene felszúrnia. A habozásnak vagy izgalomnak nyoma sem látszott rajta, amikor átvágta az aortát.

Most már nincs visszaút.

Céltudatosan, beidegzett gyorsasággal átvágta a többi artériát és vénát, pontosan mint Jackson szíve esetében, ezúttal is sok "maradékot" hagyott az új szív beillesztéséhez és az összevarrásra. Fairfax szívét kivették és félretették; szerepe mindörökre befejeződött.

Az asztalon élő ember feküdt szív nélkül.

Ettől kezdve Ward nem támaszkodhatott semmiféle tapasztalatra, leszámítva ama gyakorlatát, amikor állatok szívét ültette át. De bízott a felkészültségében és az ügyességében.

- Túlteszek Barnardon, fogadjunk - mondta egy alkalommal Wilmottnak. - Ehhez viszont szükségem van a segítségedre. Szerintem te jóval előbbre jársz a patológiában és a posztoperatív immunológiában, mint bárki Dél-Afrikában. Három-öt évig akarom Fairfaxet életben tartani. Gondolkozz rajta!

Ward most Jackson szívét Fairfax szívögdőrébe helyezte. Vérrel még mindig a szív-tüdő készülék koronáriás csöve táplálta.

A tervezett módon Jackson véredényeinek végződéseit Fairfaxéhez illesztették; parányi öltésekkel

egymáshoz varrták, s ekkor csupán az aorta volt a készülékre kapcsolva. Ward utasította Keyest, hogy állítsa meg a vér átáramlását Jackson szívéen és a szívet magát Fairfax aortájához öltötte.

Miután Ward meggyőződött róla, hogy nem maradt levegő a szívkamrában, a csipeszt levették az aortáról, s ettől fogva az új szívet a beteg saját testében áramló vér táplálta.

E pillanattól Jackson szíve Fairfax testének része lett.

De vajon valóban működő testrész-e? Fairfax testhőmérséklete még mindig csak 30 fok.

Lassan emelkedni kezdett a hőmérséklet: 34, 36,1, 36,2, 36,3.

A nővér a defibrilátor elektródáit Ward kezébe adta. Döntő fontosságú pillanat. Mindenki feszülten figyelte, ahogy Ward a két fémlapot a Fairfax mellkasába ágyazott idegen szívre helyezte.

Jó néhány másodpercig nem történt semmi. Első ízben tükröződött aggodalom a gézmaszkos csapat tekintetében.

Hirtelen verdesni kezdett a szív, mint egy kifogott hal, elcsendesült, újra megrezzent, verni kezdett, elbizonytalanodott, majd ütemesen kezdett verni, percenként száznegyvenet, egyre biztosabban.

- Remek - mondta Wilmott a házitelefonban.

- Még nem vagyunk a végén - mondta Ward. - A munkát még mindig a szív-tüdő gép végzi. Ez a szív több óráig nem működött. Talán egymaga nem is tudja még ellátni a feladatát.

Mihelyt Fairfax testrészei normális hőmérsékletűek lettek, intravénás szívélénkítő transzfúziót kapott.

- Kapcsolja ki a gépet - szólt Ward Keyesnek.

Az új szív fokozatosan átvette a munkát, eleinte akadozott, majd hozzászokott feladatához az új környezetben; kitartóan, erőteljesen és normális ütemben vert.

Ward aprólékosan megvizsgálta a beiktató varratokat. Vérzés sehol sem szivárgott, a beillesztés tökéletes volt.

A sebész a feszültség alól felszabadulva kissé imbolyogva lépett el a műtőasztaltól.

- Rendben van. Varrják össze.

Huszonnégy órával később Fairfax kellemes alvás után, oxigénátorban ébredt. Az ágya mellett Ward állt, steril öltözetben.

- Hogy érzi magát? - kérdezte.

- Másként, mint eddig. Megoperáltak?

- Hogyhogy másként?

- Nem is tudom. Nyugodtnak érzem magam. Nem fulladok. Megoperáltak, ugye?

- Meg.

- És?

- A siker teljes. Később beszélünk még róla. Sokat kell aludnia.

Fairfax ásított.

Jackson szív nélküli teteme a hullaházban feküdt. Senki nem kereste, és legközelebbi hozzátartozóját sem találták még meg.

## ÖTÖDIK FEJEZET

Fairfax túl sokat tudott ahhoz, hogy a műtét ügyében félrevezethessék. Egész teste valahogyan megváltozott. Valami történt vele. De a tervezett műtét nyilvánvalóan nem következett be. Az ápolókat kezdte faggatni, de kitértek a válasz alól. Marylnt akarta látni. Nem. Ward megtiltotta, hogy látogatókat fogadjon. Végül követelte, hogy Warddal beszélhessen.

- Mít művelt velem? - ez volt az első kérdése.

Ward magyarázni kezdett:

- Megállapítottuk, hogy a maga szíve műtéttel nem gyógyítható. Ha e felfedezés után egyszerűen összevarrjuk, maga mostanra már halott. Egyetlen megoldás maradt: az átültetés. Nagyon jól sikerült.

Fairfax visszadólt a párnáira, szemmel láthatóan megdöbbenett a dolog. Mivel gyenge volt a szíve, rengeteget összeolvasott ebben a témakörben.

Mikor erőt tudott venni magán, megszólalt:

- Igazán szerencsés véletlen, Mr. Ward, hogy éppen abban a pillanatban, amikor az én szívemről kiderült, hogy nem műthető, kéznél volt valaki a műtőben, akinek a szívét az enyém helyére lehetett átültetni.

Erre nem lehet mit mondani, és Ward nem is akart válaszolni.

- Arra kérem, Fairfax, ebben a kérdésben bízva rám a döntést. Hogyan érzi magát?

- Jobban, mint évek óta bármikor.

- Ez magának nem elég?

- Maga is ismeri a statisztikákat, Ward, a megoperáltak hatvanöt százaléka három hónapot sem ért meg, az ezt túlélők fele féléven belül meghalt, csupán egy százalék élt tizennyolc hónapig. Ez persze még nem lenne olyan nagy baj, de hogy úgy éljek, mint valami laboratóriumi állat, teletömve gyógyszerrel, eltompítva a szervezet természetes ellenállását, hogy egy rám szálló légy megfertőzhesse a tüdőmet, a májamat, a vesémet, egyszóval, hogy úgy éljek, mint egy nyomorult kísérleti nyúl, csövekkel és ragtapasszal megtűzdelve, és a tetejében állandó félelemben, hát ez rettenetes.

- Fogja be a száját, Fairfax - mondta Ward. - Senki sem tehet arról, hogy magának gyöngye volt a szíve.

- Na és Marilyn - folytatta elgondolkozva Fairfax -, nyilván ő is benne volt az egészben. Biztosan ő adta meg magának az engedélyt.

- Igen - hazudta Ward. - A műtét előtt beszéltem vele telefonon.

- Akkor maga ezt már régóta eltervezte.

- Én semmit sem terveztem. Véletlenül múltott az egész. Megesik az ilyesmi. Most pedig azt ajánlom magának, hogy pihenjen. A felesége ma délután meglátogathatja. Egy percig se higgye, hogy elárulta magát. Nem igaz. Választási lehetőséget ajánlottam fel neki, azt, hogy maga vagy meghal, vagy néhány órán belül megoperálok.

- Mennyi ideig élhetek?

- A tünetek alapján úgy látom, hogy minden eddigi esetnél tovább.

Marilyn remélte, hogy a bizakodásával felvidítja. De csak azt érte el, hogy fokozta a férfi önsajnálátát. Most először féltékeny lett az asszony fiatalságára és életkedvére. Azelőtt, amikor beteg volt a szíve, más volt a helyzet. Akkor nem foglalkoztatta a halál gondolata, sem pedig az, mit csinál majd a felesége a halála után. Most viszont, testében egy másik ember szívével bizonytalannak, magányosnak és elhagyatottnak érezte magát, páriának, aki más, mint a többi ember. Halott a vidám élők között.

És az asszony él majd, feltehetően sokáig, amikor ő már nem lesz, lefekszik más férfikkal, lovagol, úszik, csónakázni, síelni megy, színházba jár, jókat eszik, iszik, egyszóval úgy él, ahogy ők is éltek, mielőtt ágyhoz kötötte a szíve.

Talán mert saját szíve gyöngye volt, az sohasem tűnt ilyen tolakodóan jelenlevőnek, mint ez, ami ott dobog a mellkasában, visszhangzik a fülében a dobolása és mindenkor arra figyelmezteti, hogy nem oda tartozik. Állandóan tudatában volt új szíve szüntelen működésének és ez idegesítette. Nem akart erről beszélni, de nem talált más témát, így azután amikor Marilyn eljött hozzá, hétköznapi dolgokról beszélgettek, s amikor a téma elfogyott, a férfi morózus és visszahúzó maradt, amíg az asszony el nem ment.

Visszont napról napra jobban érezte magát. Tíz nap sem telt el, máris sétált a szobájában. Két nappal ezután már félsteril környezetben mozoghatott, sőt, Marilyn is beléphetett a szobájába, bár nem csókolhatta meg. Egy-két lépésnyire ültek egymástól, beszélgettek, a tartózkodás azonban érezhető volt.

Két héttel a műtét után Ward több szívspecialistát és patológust hozott, hogy betegét megnézzék. Megvizsgálták, elektrokardiogrammot készítettek, megröntgenezték és laboratóriumi vizsgálatokat végeztek.

Egyikük, akit Sir Johnnak szólítottak, Ward felé nyújtotta a kezét, és azt mondta:

- Kiváló. Gratulálok. - Majd ezzel fordult Fairfaxhez: - Igazság szerint magának kellene gratulálnom. Fairfax ráfelelte:

- Köszönöm. De én csupán a beteg vagyok.

Sir John csodálkozó szemeket meresztett rá.

- Hm. Milyen adagot kap a beteg most, Ward?

- Eleinte a biztonság kedvéért ötszáz milligramm cortizont kapott, de hamarosan csökkenteni kezdtük az adagot és most már csak harminc milligrammnál tartunk.

- Ez valóban remek. Nagy előrelépést jelent a brit orvostudománynak, ha ezt a tempót tartja. Fairfax, öregfű, maga orvostörténeti nevezetesség lesz.

- Maguk helyett is örülök.

Két legorombítás elég volt, Sir John búcsúzott:

- Azt hiszem, jobb lesz, ha elmegyünk.

A Daily Success szerkesztője, aki választhatott az ír probléma, a font értékcsökkenése és a vasúti munkások fenyegető sztrájkja között, hű maradt az újságalapító tantételéhez, amely szerint derűs lapot kell csinálni, amitől az emberek boldognak és biztonságosnak érzik helyzetüket. Ennek szem előtt tartásával az első oldalra tette Ward nyilatkozatát a sikeres szívátültetéséről, és ezt választotta a vezércikk témájául is.

Mr. Joshua Ward fantasztikus sikere csodálatot és irigységet vált ki az egész világon. Amíg ilyen férfiak léteznek, addig a világ tisztelettel és bámulattal tekint a mi kis szigetországunkra... Hosszú életet kívánunk Mr. Fairfaxnek, valamint bátor és gyönyörű feleségének, aki a súlyos pillanatokban támasza volt.

Reméljük, hogy Mr. Ward hozzájárulása a tudomány fejlődéséhez kellő elismerést von maga után. Reméljük, hogy Őfelsége lovaggá üti. Sir Joshua Ward - mily megérdemelt cím lenne!

Fairfax lecsapta az újságot és felvette a Times-t. Címoldalán hatalmas fénykép: Ward, az orvosai meg az asszisztensek, akik Jackson szívének átültetésében részt vettek.

- Ugye förtelmes? - kérdezte Fairfax.

Marilyn türkizkék köntöst viselt fekete szatén háziruhája felett; vastag szálú, barna haja természetes csigákban omlott a vállára. A férfi gondolatban maga előtt látta, ahogy a sötét selyemlepedőn meztelenül feküdt az ágyon tegnap este, és ugyanez a haj sátoorként omlott szét.

Az asszony felnézett az újságból.

- Ward nem tehet róla. A sajtó a hibás.

- Hogyhogy? - kérdezte undorral. - Úgy állnak ott mintha valami vacak kirándulásra mentek volna Brightingba. Persze megértem, hogy Ward pártján állsz.

A férfi arca teltebb volt, mint valaha, és nyoma sem volt rajta a korábbi ólomszürkeségnek. Újra jóképű volt, a levegőn és a napon leburnult, és a barna bőr kiemelte az őszülő csíkokat a halántékán.

Az ablak felől kis zaj hallatszott, amire mindketten megfordultak, és pont a szemükbe villant egy elektromos vaku.

- A pokolba is! Hát már nem is reggelizhetünk magunkban? - Fairfax felugrott, éppen a második villanásnál.

Marilyn becsukta az ablakot.

- Kösz szépen - szölt be a fotográfus, mielőtt bezárult az ablak.

Az asszony behúzta a függönyt, aztán körbejárt, hogy behúzza a többi függönyöket is.

- Visszavonultan kell élnünk, amíg elül ez a csatazaj - mondta.

A telefont egy karosszékbe tették, párnákkal borították be, és igyekeztek kihasználni azokat a pillanatokot, amikor nem csörgött, hogy maguk telefonálhassanak. Ha a telefon megszólalt, vagy a sajtó jelentkezett, vagy valami tolakodó őrült. Ha kilestek, férfiakat, néha nőket is láttak a ház körül, akik fotografáltak, vagy magnóra vették a házból kihallatszó zajokat.

Fairfax már megivott egy nagy pohár whiskyt szódával vacsora előtt, és éppen felállt, hogy még egyet töltsön magának, amikor Marilyn elvette tőle az üveget.

- Kérlek, Tony - mondta félénken -, hagyd ezt abba.

- Add ide azt a nyavalyás üveget! - üvöltötte dühösen a férfi. - Nem tűröm, hogy úgy bánj velem, mint egy gyerekkel.

- Tudod jól, mit mondott Mr. Ward, ugye, Tony?

- A pokolba Warddal. És veled is. Tudom, hogyan működik az agyad. Csak maradjak márciusig életben, és akkor minden rendben. De én nem...

Amikor a szónoklatot befejezte, az asszonyra pillantott, kinek sápadt arcán megrendülés és boldogtalanság tükröződött. Majd arcát kezébe temetve a díványra borult, a válla rázkódott.

A férfi otrombán a vállára tette a kezét, de a mozdulatában nem volt melegség. Az asszony megtűrte a

kezet a vállán.

- Mindennek ez az ügy az oka - mondta a férfi. - Mászkálok a testemben egy biológiai időzített bombával, üldöz a sajtó, mint valami cirkuszi csodát. Soha nem voltam ilyen. Ugye, nem? Ugye, nem?

Az asszony könnyáztatta arccal felnézett rá, és halványan elmosolyodott.

- Nem, Tony, soha. De ha ilyesmiket mondasz, bizonyára ez jár a fejedben.

Az asszony megcsókolta a vállán nyugvó kezét.

- Amikor feleségül vettél, minden rokonod és ismerősöd azt mondta, hogy a pénzédért megyek hozzád. De te tudtad, hogy ez nem igaz. Most te is csatlakozol hozzájuk, Tony.

A férfi türelmetlenül megrázta a fejét.

- Nem erről van szó. Hanem... Á, nem tudom megmagyarázni. - A mellét verte. - Ez az átkozott dolog itt bennem. Most, amikor úgy érzem, hogy élvezni tudom az életet, tudok enni, inni, szeretkezni, úszni, lovagolni meg ezer más dolgot, amit a betegségem előtt tudtam, már nem élvezem annyira. Várom, arra várok, hogy valami történjék velem. Azt mondom magamnak, talán egy évig élhetsz, talán kettőig, hát akkor élvezd ki az időt, de nem vagyok képes rá. Csak borzasztóan irigyelek mindenkit, téged is, mert mind él majd, amikor én már nem leszek. Erről van szó; önsajnálát, féltékenység, utállak, mert szeretlek, mert ez az átkozott dolog bennem van.

- Olyan ez, mint egy sorompó. Ember vagyok, de a szívem nem az enyém. A szívem kettőnk közé áll. Nem tudom, miért. Annyira eltávolodtunk egymástól. Az ágyban, te igyekszel megjátszani magad, de... Ó, Istenem, hiszen tudod.

Az asszony sírva szaladt ki a szobából.

A barátok és ellenségek egyaránt meghúzták a vészharangot, amikor hét évvel ezelőtt Tony beleszeretett Marilynbe. Egy olyan lányba, aki csak tizenhét éves koráig járt iskolába, és utána manöken lett.

De a katasztrófa csak nem következett be. Az asszony kimozdította a férfit nagyon is szűk érdeklődési köréből, amibe már egy kicsit belegyöpösödött. Életkorát meghazudtoló érettséggel kezelte a férje barátait, és egy pillanatra sem érezte velük, milyen ostobának tartja őket. Hamarosan minden férfi a tenyeréből evett.

Hűszéves volt, amikor Tonyt megismerte, és szűz. Két hónappal később házasságot kötöttek; addigra Marilyn felfedezte magáról, hogy, meglehetősen élvezet, alkalmazkodó és leleményes. Nyilvánvalóan élvezte a férje társaságát, és jólesett az a kis naivitás is, ahogyan a férfinak imponált az intelligenciája, és a feltűnő szépsége. Talán kölcsönös naivitásuk tette, hogy együttléteik alkalmával Marilyn minden félszégétől megszabadult. A barátok, akik katasztrófát jósoltak, nyilván a feleség sugallatára, hamarosan kijelentették, hogy "a kicsike egészen újjávarázsolta Fairfaxet".

Marilyn már ágyban volt, és olvasott, amikor a férfi belépett a szobájába. Az ajtóból figyelte az asszonyt, szétterülő hosszú, sötét haját, csupasz vállát és emelkedő keblét.

- Gyönyörű vagy - mondta.

Az asszony feléje nyújtotta a kezét, és arrébb csúszott, hogy helyet csináljon a férfinak. Szótlatlanul simogatták egymást, hosszú kapcsolat után élvezték a meghitt együttléteket. Az asszony finom keze ügyesen elkerülte a heget a férfi mellén, hosszú, sima combjai átfogták a férfi lábát, és úgy simogatták, mintha karok lennének. Egy idő múlva a férfi sürgetően átkarolta, de érezte, hogy az asszony az odaadást és a kis érzéki sikolyokat csak azért tette, hogy kielégületlenségét leplezze, és hogy hamar vége legyen az egésznek.

Utána az asszony néma feszültségben feküdt, telve büntudattal, és meg volt győződve róla, hogy a hűtlensége és Jones az oka mindennek.

És nem tudta, mit mondjon, amikor a férfi azzal vádolta, hogy csak tettet valamit, amit nem érez. Frigid lett, mert két emberből összerakott férfival feküdt az ágyban. Hogyan is ne érzett volna így, amikor a férfi hevesen verő szíve állandóan arra emlékeztette, hogy egy hullából emelték ki, egy olyan halottból, akit már a férgek rágnak a föld alatt.

Amikor a felesége meztelenül feküdt mellette, napról napra érettebben és egyre kívánatosabban, homályosan, kivehetetlenül, de mégis maga előtt látta az erős, ép férfit, aki majd átveszi a helyét.

- Jó éjszakát, drágám - köszönt el Marilyn. - Ha ismét összeszokunk, több örömet szerzünk egymásnak.

Másnap Marilyn a furgonban kicsempészte Fairfaxet a házból, és a kórházba vitte felülvizsgálatra. Miután a férfit a kórházban hagyta, bevásárolni ment.

Jones, akinek előre leadta a nevét, hogy beengedjék, Lopford Hallban várta.

- Szegénykém - mondta a férfi, és karjába vette.

Az asszony néhány percig szorosan hozzásimult, majd elhúzódott tőle, és a kandalló melletti székbe tessékelte.

- Szegény Tony - mondta. - Szegény te. Szegény mindenki. Rusty, ez nem mehet így tovább. Nem bírom.

- Micsodát?

- Tudod, miről beszélek. Te és én. Én és Tony.

- Hát persze, hogy tudom. De most semmi szükség az elsietett lépésekre.

Az asszony nem nézett rá, úgy mondta:

- Nem neked kell lefeküdnöd velem.

A férfi nem válaszolt.

- Rusty, kedvesem - folytatta az asszony. - Ne gondold semmi rosszra. Semmi sem kötelező. Nem kell szerelmesnek lenned belém.

- De az vagyok.

Az asszony kis szünetet tartott, és ajkába harapott.

- Rusty, értsd meg, én nő vagyok. Évek óta nem volt részem se szenvedélyben, se kielégülésben. Amíg mi... eszembe sem jutott, hogy Tonyt megfosztom valamitől, vagy hogy hűtlen vagyok hozzá. Most, azt hiszem, hűtlenséget kő vetek el. Amikor velem vagyok, mindig rád gondolok.

- Drágám - súgta a férfi, és magához akarta szorítani. Az asszony eltolta magától.

- Tony most éppolyan egészséges, mint más férfi az ő korában. Szexuálisan is. Mindketten megváltoztunk. Tony afölött kesereg, hogy én élni fogok, miután ő meghal. Azt hiszem, nem tudjuk igazából felmérni, mit jelent, hogy benne van egy biológiai időzített bomba, ahogyan ő nevezi. Mindezt rajtam vezeti le, minden tekintetben. Szexuálisan megint normális, de úgy szeretkezik velem, hogy közben gyűlöl.

Elkeseredetten megrándította a vállát.

- Undorodom az egésztől.

- Uramisten! - suttogta Jones.

- És ha nem érzi a viszonzást, azt hiszi, azért nem, mert ő egy szörnyeteg, akit két emberből raktak össze. Még azt sem tudom, van-e a feltevésében valami.

Az asszony röviden felnevetett.

- Tudod, mit mondott a kísérleteidről, a műszívről?

- Gondolom, beszünteti az anyagi támogatást.

- Tévedsz. Szerinte a műszívnek nagyobb a jövője, mint Ward módszerének, amit egyébként mészáros munkának tart. De az izgatja, hogyan verhet műszív anélkül, hogy a szerelmeseket megdermesztené, a gyerekeket riogatná vagy a kutyákat ugatásra kényszerítené. És egyébként is, szerinte legjobb az egészséget a beteg felesége, sőt, ha lehet, a beteg elöl is eltitkolni.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy továbbra is támogatni akar engem anyagilag?

- Azt hiszem. Már, ha te is akarod.

- Ezt nem értem.

Az asszony fürkészően nézett rá.

- Mit szólsz ahhoz, hogy én velem alszom, te pedig elveszed a pénzt?

- Már nem tart sokáig.

Az asszony levegő után kapkodott.

- Úristen! Hogy mondhatasz ilyet!

- Ha gondolom, ki is mondom.

- Kíváncsi voltam, mit válaszolsz - mondta szomorúan az asszony.

A férfi vadul ráfőrmedt.

- Ugyan, ne légy már olyan érzélgős. Neked is megvannak a kötelességeid, ahogyan nekem is. Te magad mondtad, hogy nem hagyhatod el most Tonyt. Én csak azt mondtam, hogy ez nem tart soká. Azt hiszed, nekem olyan nagyon jó, hogy fekszem az ágyban, és arra gondolok, hogy te meg velem vagy? Nincs választási lehetőség. Nekem sincs. Ezért kell a munkámat folytatnom.

Megváltozott a hangja.

- Drágám, légy okos. Várnunk kell. Nincs más megoldás.  
 Az asszony elkeseredetten bólintott. Kopogtak az ajtón, és belépett Tremayne.  
 - Elnézést, asszonyom, uram - mondta. - Egy személy, bizonyos Mrs. Elsie Jackson van itt. Azt mondja, a felesége annak a Jacksonnak...  
 - Értem - mondta Marilyn, és érezte, hogy kifut a vér az arcából.  
 - A könyvtárba vezetem őket, asszonyom.  
 - Köszönöm, Tremayne. A könyvtárban fogadom a hölgyet.  
 - Van még vele valaki, asszonyom. Egy férfi. Nem mondhatnám, hogy túlságosan kellemes személyek.  
 A komornyik Jonesra nézett, aki azt mondta:  
 - Én is megyek az asszonyával.  
 Tremayne meghajolt, és utat mutatott a könyvtár felé.

Mrs. Jackson szívödöglesztően volt öltözve: bőrszegélyes, öves fekete műcoboly kabátot viselt. A hangsúly a feketén volt. Térden fölül érő, puha, fekete bőrcsizmája, fekete kézitáskája volt és szőke hajára hetykén biggyesztett hegyes fekete sapkája. Erősen ki volt festve, különösen a szeme. Az átlagosnál kissé magasabb volt, s ha néhány kilóval súlyosabb, már kövérnek is mondható, mindenesetre impozáns és csinos asszony volt, olyasvalaki, akivel óvatosan kell bánni.

Kísérője nagy valószínűséggel maga ajánlotta, sőt vásárolta meg az asszony ruhatárát. Erőteljes fizikumú, száznyolcvanöt centi magas, százkilós férfi volt, vadonatúj ruhát viselt, és áradt belőle az ostoba önteltség. Bokszoló lehetett valamikor, ma talán egy sohóbeli mulató kidobóembere, gondolta Jones. Arthur Cook néven mutatkozott be.

- Bemutatom Mrs. Jackson - mondta. - Tudják...  
 - Hogyne - mondta Marilyn. - Mit kívánnak tőlem?  
 - A férjével akarok beszélni - mondta Mrs. Jackson agresszív hangon. Megnyugtatta Mr. Cookot, hogy semmibe nem egyezik bele, amibe ezek a "finom úri népek" bele akarják rángatni.  
 - A férjem nincs itthon - mondta Marilyn.  
 - Tudom, az ajtónállójuk is ezt mondta. Hol van?  
 Marilyn legyőzte fortyogó dühét, és nagyon nyugodtan válaszolt.  
 - Orvosi vizsgálaton.  
 - Mikor jön vissza, ha szabad tudnom?  
 - Semmi akadálya, hogy megtudja. Fogalmam sincs. Talán jöjjenek vissza holnap.  
 - Bámulom az idegeit - Mrs. Jackson nem tudta elfojtani a kitérést. - Arthur, azaz Mr. Cook volt olyan kedves, hogy kocsijával idehozott Londonból, és most menjünk vissza, és holnap jöjjünk újra, hogy méltóságod kedvére legyen.  
 - Nyugi, nyugi Else - vágott közbe Mr. Cook. - Ne vesítsd el a nyugalmaidat.

Jones megszólalt:

- Maguk a saját felelősségükre jöttek, és Mr. Fairfax nincs itt.  
 - És maga mi jogon üti bele az orrát az én dolgomba?  
 - Kérlek, Else - csitította Mr. Cook. - Az ilyesmi egyáltalán nem segít.

Jones folytatta:

- Egyébként Mr. Fairfax majd eldönti, hogy kíván-e találkozni magukkal, vagy sem.  
 Mrs. Jackson felhorkant, mint egy támadásba lendülő bika.  
 - Akár tetszik neki, akár nem, találkozni fog velem. Beleöltögették a férjem szívét, anélkül, hogy egy szót is szóltak volna. Én vagyok a legközelebbi hozzátartozó. Megkérdezett engem valaki? Olvastam az újságban, hogy percekkel azelőtt, hogy kivágták a szívét, még vert, és azért vették ki, hogy a maga férjébe tegyék. Finom dolog, pfuj. Van, aki ezt gyilkosságnak nevezi...

- Vigyázz a szavaidra, Else - vágott közbe Mr. Cook.  
 - Egy pillanat - vette át a szót ismét Jones. - Biztosíthatom, Mrs. Jackson, hogy nem történt törvényszegés. A maga férje halott volt, s ezt a tényt egy hivatalosan kinevezett halottkém tárgyaláson állapította meg. Nyilván olvasott már arról, hogy a modern orvostudomány képes arra, hogy egy halott szívét és tüdejét hosszú ideig működésben tartsa. Ezenkívül, a maga férje írásos nyilatkozatot hagyott hátra, mely szerint halála után a teteme orvosi célokra felhasználható. Ezen túlmenően, a háziasszonya, aki azonosította őt, egy szót sem szólt arról, hogy felesége van. Valószínűleg jó ideje nem éltek együtt.  
 - Semmi köze hozzá, Mr. Jones.



- Doktor Jones.

- Jó, legyen doktor Jones. Egyszerűen nem hiszem el, hogy Ted, a férjem odaadta volna a tetemét, hogy az orvosok széttarcsírozzák. Nagyon is rossz véleménye volt az ilyesmiről. Egyébként utálta a doktorokat. Törvényileg jogosított gyilkosoknak nevezte őket.

- Az ember megváltozik - felelt Jones. - Nyilván a férjével is ez történt. Aláírt egy nyilatkozatot, ez tény.

Mrs. Jackson elbizonytalanodott, de hamar magához tért.

- Nézze, én meg azt mondom, hogy kezükben volt egy férfi, aki élt, vert a szíve, és talán gyógyítható lett volna. Akkor az orvosok kijelentik a halottkémnek, hogy ez az ember halott. És aztán maguk kivesszik a szívet meg minden más alkatrészét, amire szükségük van, és belerakják olyanvalakibe, aki ezt meg tudja fizetni. Mi meg, akik társadalombiztosításon vagyunk, hát mi aztán nem kapunk új szívet, igaz?

- Az az igazság - szólt közbe Mr. Cook békítőén -, hogy Else veszített ezen az ügyön. A férje négy fontot fizetett neki hetente, meddig is, Else?

- Július végéig.

Jones nagyon barátságosan fordult hozzá:

- Nos, Mrs. Jackson, amikor azt mondta, igazságot akar, tulajdonképpen arról van szó, hogy pénzt akar.

- Arthur, hagyod, hogy ez az ember itten engemet sértegessen?

Ez a felhívás a kiállításra nem hagyta hidegen Mr. Cookot. Még mindig rosszállóan mondta:

- Nos, uram, azt hiszem, barátságosan kellene beszélgetnünk.

- Egyetértek. Semmi bántót nem mondtam. Maga állította, hogy Mrs. Jackson anyagilag érdekelt az ügyben.

- Én azt mondtam, hogy veszített az ügyön.

- Ez ugyanaz. Nos, Mrs. Jackson és Mr. Cook, mint gyakorló orvos, figyelmeztetem magukat, hogy jelenlegi állapotában bármilyen sok vagy nagy megrázkódtatás végzetes hatással lehet Mr. Fairfaxre. Ha valami követelésük van Mr. Fairfaxszel szemben, azt ajánlom, forduljanak ügyvédhez.

Csend telepedett a nagy, tölgyfaborítású, üvegfalú könyvtárra. Mrs. Jackson szaporán szedte a levegőt, majd feltette a kérdést:

- Nos?

Mély lélegzetet vett.

- Csak nem képzelik, hogy ezt simán megússzák. Magukra uszítom a törvényt, amennyire csak lehet. Efelől biztosak lehetnek. És még ha Ted alá is írta azt a papírt, biztos kényszerítették. Mindig lassan mozgott az agya. De nem maguk írják elő, hogy én kivel beszéljek, és kivel nem.

Jones lassan megrázta a fejét.

- Ha ezt feltételezi, Mrs. Jackson, akkor téved.

Ekkor Arthur Cookhoz fordult, aki szemmel láthatóan nem volt már olyan magabiztos.

- Azt hiszem, Mr. Cook, maga megérti, hogy amennyiben nem távoznak a házból Mrs. Fairfax kérésére, magánlaksértést követnek el. És ha a hölgy ragaszkodik hozzá, hogy Mrs. Jacksonnal csak ügyvéden keresztül tárgyaljon, ehhez joga van. Egyúttal Mrs. Jackson is védve lenne a zsarolás szándékának árnyékától is...

- Zsarolás!.. - tört ki Mrs. Jackson. - Arthur, férfi vagy te, hogy ezt tűröd?

- Nem vagyok teljesen hülye, Else. A törvény az ő oldalukon áll. Az angolnak a háza a vára. Ez törvény. Majd Alfie megmondja, mi a teendő. Menjünk.

Marilyn megnyomta a csengőt.

- Nem most találkozunk utoljára - füstölgött Mrs. Jackson.

Kinyílt az ajtó.

- Tremayne - mondta Marilyn -, legyen szíves kísérje ki a hölgyet és az urat.

Az inas fejét hajtott, és egykedvűen elindult kifelé.

Marilyn Jonesra pillantott.

- Köszönöm, Rusty. Úristen! Hát nem rettenetes?

- Szörnyű. Egyszerű zsarolás. Évek óta nem élt együtt Jacksonnal. Nyilván azért hagyta el, mert nem tudott neki olyan életet biztosítani, mint Mr. Cook. Hát, igen. Keményen álltuk a sarat, és ha ebből nem engedünk, talán visszariad.

## HATODIK FEJEZET

Percy Gullet, a Scotland Yard detektívfelügyelője éppen reggelizett. Senki a világon nem tud olyan remek reggelit készíteni, mint Hilda Gullet. Ezúttal gyönyörű füstölt tőkehállal szolgált, Mr. Elliot, a halkereskedő külön a felügyelőnek tette félre. Hilda kissé megpárolta tejben és vajban, készített mellé tojást is.

Gullet bármikor hajlandó volt korán felkelni, hogy nyugodalmasan elköltse a reggelijét; most éppen az újságot olvasta, és a második csésze frissen forrázott teát kortyolgatta. A Daily Success szenzációs sztorija hatalmas szalagcímmel terpeszkedett az első oldalon. A SZÍVCSERE MEGLEPI A FELESÉGET: "Jackson özvegye azt mondja: Perelni fogok!" A cikket Mrs. Jacksonról készült felvételek illusztrálták, volt kép Lopford Hallról, régi felvétel Fairfaxékről és Wardról, valamint egy homályos kép kinagyítása Jacksonról.

A "szívcsere" sztori, a Daily Success hírszerkesztői tálalásában a következőképpen hangzott:

A harminckét esztendő Mrs. Else Jackson, a komputerszerelő özvegye kártérítési pert indít a gazdag Mr. Fairfax ellen, mert férje szívét műtét során a testébe ültették át - mint tegnap a Daily Successzal közölte; Mrs. Jackson elmondta, hogy a műtét előtt senki nem kérte ki a véleményét. "Soha nem engedélyeztem volna. Meg kellett volna menteni a férjem életét" - mondta.

Ekkor tette le Mrs. Gullet a tőkehalat meg a tojást a férje elé, aki gondosan összehajtogatta az újságot és a teáskannához támasztotta, hogy evés közben olvasni tudjon.

- Nagyon finom ez a tőkehal, Hilda - mondta, és tovább olvasott. Akinek ilyen a foglalkozása, tudnia kell a világ dolgairól.

"Most a férjem szíve a gazdag Mr. Fairfaxben dobog. A legkevesebb, amit megtehet, hogy támogatja néhai hozzátartozóit" - jelentette ki Mrs. Jackson. Ha az özvegy valóban jogi lépéseket tesz, nálunk ez lesz az első ilyen eset. Texasban Mr. Denton Cooleyt négy és fél millió dollárra perelte Mrs. Shirley Karp, de a pert elvesztette. Nyugat-Németországban egy erdész özvegye harminckétezer márka kártérítést követelt, mert a férje máját engedély nélkül használták fel.

"Túl sokat érzelegnek a szív felhasználása körül" - nyilatkozta egy sebész a Daily Success-nek tegnap. "Sok romantikus képzet szövődik a szívhez; hogy az érzelmek központja, meg ilyesmi. A görögöknek volt igazuk, amikor azt mondták, hogy az érzelmek középpontja a gyomor. Szerintem az az igazság, hogy még lejjebb van.

Gullet egyszerre végzett a riport olvasásával és a tőkehállal.

- Ha bármikor kórházba kerülök, öreglány, azonnal telefonálj oda, mondd meg nekik, nem óhajtom, hogy eltávolítsák a szívemet a halálom után, azt pedig még kevésbé, hogy a halálom előtt.

Hilda Gullet alacsony, kövérkés asszony volt, mindig ápolt, még a reggelinél is jól fésülten jelent meg. Most évődve megszólalt:

- Hiszen nem is találnának benned szívet!

Odahozta a férje kabátját és keménykalapját, mialatt az sötétbarna dohánnyal megtömte a pipáját.

- Hazajössz ma vacsorára? - kérdezte Hilda.

- Nem hiszem. Azt sem tudom, hogy egyáltalán hazajövök-e még ma. Valami Bixham Waters nevű helyre kell mennem, Norfolkba. Felhívlak, ha ott kell éjszakáznom.

Gullet egy pillantást vetett az árura, és azt mondta: - Hát abból ugyan semmit sem tudunk meg, ezt hiába bámuljuk. Megvárom a kórboncnok jelentését.

Az áru ugyanis egy férfi torzója volt. Fejét, lábát és karját otrombán levágták talán, hogy eltüntetése

könnyebb, azonosítása viszont nehezebb legyen.

A személyzet egyik tagja visszatolta a hosszú tepsit szörnyű terhével a hűtött "raktárba". Gullet és segítőtársa, Fitzgerald őrmester visszatért a helyi rendőrszere.

Gullet tapasztalt szemével rögtön észrevette, hogy a kerületi rendőrfőnök olyan ember, aki a megfelelő iskolába járt, a megfelelő ezredben szolgált, voltak ezenkívül megfelelő összeköttetései s mindettől alkalmasabb a parancsnoki beosztásra, mint egy átlagos, sokat dolgozó zsaru.

- Whiskyt?

Gullet bólintott. Fitzgerald a fejét rázta. Fitzgerald mereven ragaszkodott a szabályzathoz.

Archer három ujjnyit töltött mindkét pohárba, és az egyiket átnyújtotta Gulletnak. A detektívfelügyelő megfogalmazása szerint a régivágású jó rendőr képességei meg könnyörtelensége révén jutott el a pozíciójáig és bizonyos jó kapcsolatokat tart fenn - az világgal. Gullet valamivel alacsonyabb volt, mint a rendőrségnél szokásos testmagasság, de közel száz kilót nyomott.

Archer áhítattal tekintett rá. Félelmetes ember. Arca széles, keményvonású, forradásos kopasz feje felfelé keskenyedett, emiatt kemény kalapját kénytelen volt vízszintesen hordani. Hatalmas orra balra görbült az orrnyereg alatt kék sebhellyel. Az orrlikától a kemény szájig két erőteljes ránc húzódott, rendszerint akadt bennük néhány fekete szőrszál, mivel oda nem ért el a borotva. A szeme valahogyan madárra emlékeztetett - világoskék szem, s úgy tűnt, az átlagosnál kevesebbszer pislog.

- Sajnálom, hogy nem várhattam magukat az állomáson - mentegetőzött Archer.

Gullet ráfelelte:

- Helytelenítem, hogy jól fizetett emberek arra pocsékolják az idejüket, hogy egymásra várakozzanak. Néha azt hiszem, hogy a politikusok egyebet sem tesznek, csak egymást várják a repülőtéren. Feletteseim megbíztak, hogy tolmácsoljam köszönetüket, amiért olyan hamar értesítette a Yardot. A rendőrfőnök üdvözlését küldi.

Elég közel tette le a poharát, mintegy kihívóan, hogy újratöltsék, majd hátradőlt és szűk nadrágzsebéből kihalászta rövidszárú, megfeketedett pipáját.

És most, legyen szíves, tájékoztasson bennünket a részletekről, uram.

- Úgy kezdődött - kezdte Archer -, hogy az itteni félkegyelmű egy ruhacsomót fogott ki a bixhami tóból. Az a fickó itt szokott vadászni meg halászni, teljesen ingyen lakik egy házban, amely Mr. Quick, az itteni földesúr tulajdona.

- Mi a fickó neve, uram? - kérdezte Fitzgerald.

- Payne, Sid Payne.

Fitzgerald feljegyezte.

- Igen nehéz egy értelmes mondatot kihúzni Payneből. Csupán az derült ki, hogy a ruhabugyrot egy vascsölpökhöz kötve találta. A ruhák zöme teljesen szétfoszlott, és a pasas az egészet visszadobta a vízbe. Valami oknál fogva a kabátot megtartotta, és kiakasztotta a saját ruhaszárító kötelére. Ezt meglátta Mrs. Miller, aki a Fairfax család itteni ingatlanának házvezetőnője.

- Ez a szívcsérés Fairfax? - kérdezte Fitzgerald. - Ma olvastam róla a lapokban.

- Az. Anthony úrnak a tó mentén van egy háza.

- Micsoda véletlen! - mondta Fitzgerald.

- Nos, Mrs. Miller úgy vélte, hogy felismeri a kabátot. Középről alaposan megnézte, és szerinte a kabát Anthony úr öccsének, Mr. Paul Fairfaxnek a tulajdona. Fogta a kabátot, és Payne-nel együtt elvitte a rendőrségre, ahol azt mondták neki, hogy ne alkalmatlankodjon.

- De Mrs. Miller szívós öreglány, halálra rémisztette őket, hogy micsoda botrány lesz, ha valami mégis kiderül a dologból, így végül elmentek Paul Fairfax lakására, ahol a házvezetőnő azt mondta, hogy a gazdája már két hónapja nem járt ott. Ez persze még mindig nem jelent semmit. Fairfaxnek elég pénze van hozzá, hogy megéljen munka nélkül. De, ha teszem azt, óriási hajcihót csinálunk a kabát miatt, s eközben kiderül, hogy az úr remekül mulat valaki más feleségével Korzikán, és nem is akar eljönni onnan, akkor mi lesz?

Gullet együttérzően bólintott.

- A mi szakmánkban mindig az eltűnt személyek a mumusok - mondta. - Utálom, amikor eltűnt személyekkel kell foglalkoznom. Azt is bünténynek kellene tekinteni, ha valaki eltűnik.

Erre Archer elmosolyodott.

- Ezek után az ottani rendőrségtől eljöttek hozzám. Biztos, ami biztos, elrendeltem, hogy kutassák át a tavat. Tegnap egy békaember felszínre hozta a torzót. Egy hatvankilós vasbeton tömbhöz volt odadrotozva.

- Így azután elhatároztam, hogy kihívatom magukat, s míg ideérnek, tovább keressük a holttest többi részét.
- A belügyminisztérium kórboncnoka dél körül itt lesz - mondta Gullet. - Van valami elképzelése a következő lépést illetően, uram?
- Szerintem az lenne a leghelyesebb, ha először is körülnéznénk a terepen.
- Egyetérték. Nem fog ártani, ha a munkatársam is velem tart. Később majd meglátjuk, hogyan osztjuk meg a munkát.

Gullet nem nagyon igyekezett véka alá rejteni, mire tartja a Fitzgerald őrmester típusú Scotland Yard alkalmazottakat, ténylegesen azonban nem nyaggatta őket. A kiművelt, főiskolát végzett rendőrök iránti utálatát rossz előérzet és megvetés táplálta. Az újfajta, tojásfejű rendőrtípus előőrsei ezek; a feltörekvő nemzedék, amely a magafajta detektívet úgy lekörözi, mint ahogyan az ő fajtája egykor lekörözte Sir Robert Peele zsaruit.

Gullet éppen befejezte ebédjét a bixhami Horgásztanyán. A menü sült sertéshús volt körettel és almabefőtt vaníliakrémmel. Szemügyre vette a szemközt ülő fiatal detektívet - barna haja volt vöröses csíkokkal, s hozzá illő száraz, rózsaszín, szeplős bőre. Hivatalnoknak, számítógép-kezelőnek, igen. De detektívnek! Gullet felsóhajtott.

- A halottszemlét el kell halasztani - mondta. Semmi bizonyíték a személyazonosságra. Merő formáság az egész. A Belügyminisztérium kórboncnoka, Sir James Youldon, megírta a jelentését. Amikor megtalálták, a torzó öt hétnél hosszabb, de tíz hétnél rövidebb ideje volt a vízben. Meglepő módon azt állítja, hogy a férfi már halott volt, amikor a vízbe került. Most már mindent tudunk - mondta Gullet ironikusan. - Nincs feje, nincsenek végtagjai, és persze, halott. És nem abba halt bele, hogy szórakozottságból odadrótozta magát egy vasbeton tömbhöz.

Fitzgeraldot undorította, hogy Gullet ezzel is humorizálni próbál. Felnézett.

- Vagyis a torzót július utolsó és augusztus első hete között dobták a vízbe.
- Amennyiben Sir Jamesnek igaza van. Egyébként ilyen ügyekben rendszerint igaza van. Sikerült kiszedni még valamit Payne-ből?
- A világon semmit. Teljes kudarc. A pasas örült, és két órát elfecséreltem. Nem mond az semmit, legfeljebb azt, hogy "aha", néha még azt, hogy "igen". Leginkább nem mond semmit.
- Jó lenne, ha a tó mentén végigjárna a házakat - mondta Gullet, a fickót pedig meg kell tanítani móresre. - Ezzel, úgy gondolom, eltelik a délutánja.

## HETEDIK FEJEZET

- Nos, Fairfax - mondta Ward -, elült a csatazaj. A szenzációhajhász sajtóban három nap a rekord. Ami pedig Mrs. Jacksont illeti, ez az én gódom, nem a magáé, ízlik a marhahús?

- Kitűnő. Szóval maga nem hiszi, hogy bíróság elé kerül az ügy?
- Nem bizony. Ez a nő, meg a rémes kis ügyvédje, nem akar mást, csak reklámot. Csendesen lelépnek majd a színről.

Műtétje óta Fairfax első ízben járt Londonban, és Rules-nál, egy előkelő kisvendéglőben ebédelt orvosával.

- Egy-két pohár ital megengedhető - mondta Ward -, de a feleségétől úgy hallom, hogy maga túl sokat iszik.

- Egy kis alkoholtól nem szakadnak el az öltések, ugyebár.

- Arról van szó, hogy az alkohol és a nikotin általában véve árt a szívnek.

Fairfax megszólalt:

- Ha kicsit őszintébb lenne velem a kilátásaimat illetően, akkor más ügyekben is hallgatnék magára. Nem magának kell abban a tudatban élnie, hogy pár órán belül meghalhat.

Ward néhány percig néma maradt, mint aki éppen egy súlyos problémát latolgat, aztán beszélni kezdett:

- Bízhatom magában annyira, hogy ami itt elhangzik, az kettőnk között maradjon?

- Esküszöm. Ha akarja, a szívemre tett kézzel mondta Fairfax gúnyos mosollyal. - Azaz Jackson

szívére tett kézzel.

- Nézze, Fairfax - mondta Ward -, talán most már megérti, hogy az én átültetési módszerem más, mint az eddigiek. Két héttel a műtét után maga már talpon volt, és három héttel később már alig kellett gyógyszer szednie.

Fairfax figyelmesen hallgatta, és most bólintott.

- Attól tartok, új hullám kezdődik a szívátültetésben, ami az egész műtéti eljárásomat ugyanúgy lejárhatja, mint az eddigieket. Ezért vonakodom attól, hogy nyilvánosan kijelentsem: szerintem a maga esetében igen csekély a valószínűsége annak, hogy a szervezete kiveti magából az átültetett szívet.

Fairfax hátradőlt, lehorgasztotta a fejét, és lehunyta a szemét.

- De nem száz százalék?

Ward vállat vont.

- Az orvostudományban nem létezik száz százalék. Szent meggyőződésem, hogy a maga új szíve már testének részévé vált, hogy úgy mondjam "befogadódott", és nem csupán azért van ott, mert cortizonnal vagy más injekciókkal sakkban tartjuk. Lehet, persze, hogy tévedek. De nem hiszem. Ugyanannyi esélye van arra, hogy az utcán elüti egy autót. Mi az, hogy száz százalék? Maga túl sokat kíván. Egyszerűen felejtse el. Ne foglalkozzon a szívével, főként pedig ne úgy gondoljon rá, mint egy idegen valamire.

- Mondja, Ward, folytatni fogja ezeket a műtéteket?

- Később valószínűleg igen. Miután maga, mondjuk, két évet, vagy annál hosszabb időt élt.

Fairfax gátlástalanul felnevetett.

- S ahogy hallom, Sir Joshua Wardként.

- Én ugyan semmit nem hallottam erről, de miért is ne. Kisebb érdekért is kaptak már emberek ilyen címet.

- Azt hiszem, tartozom magának egy elkésett bocsánatkéréssel, Ward. Maga viszont átvert engem. Biztosan tudom.

- Mi okom lett volna erre?

Fairfax ironikus mosollyal tekintett rá.

- Mert én komoly anyagi támogatást nyújtottam a kórháznak, és mert maga a szakmában nagy név, és azonkívül a szívsebészeti osztály vezetője, vagyis keresve sem talált volna jobb körülményeket arra, hogy végrehajtsa a szívátültetést. És maga nagyon jól tudta, hogy ha engem megkérdez, biztosan nemet mondok. Ilyenformán Marilyn nyilván be volt avatva ebbe az összeesküvésbe, és nem csak szeptember elsején este, ahogy maga állítja. Én is halott lehettem volna négy napon belül, mint az a Washansky nevű ember. Namármost, e pillanatban tény, hogy hármásban ebédelünk: maga, én és az a szegény ördög, Jackson.

Ward nem nézett rá, a kenyeret morzsolgatta az asztalterítón és megkérdezte:

- Szeretné, ha ma még augusztus 31-nél tartanánk?

Fairfax szája egy kicsit lebiggyedt, amikor így felelt:

- Nem tudom. Élek, de utálom az életet. Cirkuszi csoda vagyok, és a feleségem elhidegült tőlem.

- Legyen egy kicsit türelmes, Fairfax. Betegsége idején idegenként éltek egymás mellett. Hamarosan mindketten hozzászoknak az új helyzethez, és újra egymásba szeretnek. Legyen optimista, öregem.

Köszönöm - mondta a pincérnek. Néhány bankjegyet tett az összehajtogatott szalvétára, és az órájára pillantott.

- Üdvözlöm a bájos feleségét. Ha bármire szüksége van, hívjon fel telefonon.

- Sehol nem kap az ember ilyen ebédet manapság, csak egy régimódi angol sörözőben mondta Gullet.

- A kenyér finom, a cheddar sajt jó érett, az uborkát házilag savanyítják, remek a hideg sült, friss a saláta, és jó a sör.

Letette a kését meg a villáját.

- Jöjjön fel velem a szobámba, őrmester. Valamit meg akarok magának mutatni.

Százkilós súlya ellenére, Gullet könnyedén felszaladt a Horgásztanya nyikorgó tölgyfa lépcsőin. Ágyán egy magnetofon hevert.

- Ezt hallgassa meg - mondta Gullet, és bekapcsolta a masinát.

Először nem lehetett megállapítani, mi van a szalagon. Zaj, hangok, nevetés, nevetett Gullet, a házigazda, néhány helybéli lakos, mind erős norfolki akcentussal beszélt - majd egy vihogás hallatszott, és egy hang ennyit mond: - Aha.

Payne volt, a lökött. Fitzgerald Gulletre pillantott, és megérezte a hideg kék gombszemekből áradó diadalt.

A vidám összejövetelre délután került sor, mialatt Fitzgerald a tóparti házaknál kérdezősködött. Érezte a kudarc jeges fuvallatát.

- Nincs értelme, hogy az egészet végighallgassa, csak ki kell szűrni, amit ez a fickó mond.

Gullet visszaorsózta a magnetofont, és újra beindította.

- ...ha arra kerülne a sor - mondta valaki, helyi akcentussal. - Szombat este lenne a legjobb, amikor mindenki a kocsmában van vagy otthon nézi a televíziót. Igaz, Sid?

- Aha.

- Akkor vagy kinn leginkább, hogy vasárnapra összeszedj valamit, ugyi?

Sid kacarászása közben Gullet hangja hallatszott.

- Enyém a rund.

- Az utolsó előtti is maga fizette.

- Ne törődjön vele. Jövő héten van a születésnapom. Ha jól tartom magukat, talán a jövő héten hazamehetek Londonba.

Nagy nevetés hallatszott és valaki azt mondta:

- Jófőle fickó ez.

- Ne hagyja ki Sidet - mondta Gullet. - Mindenki kapott italt? Mindenki azt kap, amit rendel.

- Boldog születésnapot, felügyelő.

- Úgy gondolom, Sid sok mindent tud az itteni dolgokról - mondta Gullet.

- Hát ez igaz, ugye, Sid. Ott lenn a tóparti házaknál, ha? Nagyon furcsa dolgok folynak ottan. Pucéron úsznak, meg ilyesmi.

- Okos fiú ez a Sid - mondta Gullet. - Megtalálta nekünk azokat a ruhaneműket. Azt hiszem, nem kapott érte semmi jutalmat. Tessék, Sid. Vegye el. Már oda kellett volna adnom magának.

- Egy font! Oda nézz, Sid!

- Látott valamit mostanában éjjel errefelé?

- Aha.

- Mit látott, Sid?

- Férfit úszni.

- Beszélt magával?

- Aha.

- Mit mondott?

Csönd lett.

- Mr. Paul volt?

Csönd.

- Mr. Tony volt?

Csönd.

- Előkelő hang volt?

- Aha.

Gullet kikapcsolta a készüléket, és látszólag nagyon meg volt elégedve magával.

- Nem tudom, ebből nekünk mi a jó - vigyorgott gúnyosan Fitzgerald.

- Én sem tudom - mondta Gullet magabiztosan. - De a semminél több. Azt nem tudjuk, hogyan került a torzó a tó közepébe, igaz? A tó nagy. De most tudjuk, hogy valaki úszott a tóban, egy férfi, akinek előkelő hangja volt.

- Egész jó úszónak kell lennie, ha egy harmincöt-negyven kilós torzót és hatvankilónyi cementet elbír.

Gullet újra meggyújtotta a pipáját, és kék füstfelhők mögül az őrmesterre pillantott.

- Hogyan lehet azt a hullát és a betont összedrótózva a tó közepéig vonszolni?

Fitzgerald a kezében lévő pohárra pillantott, és megjegyezte :

- Nagyon trükkös megoldás. Egy kis csónak veszélyes lehet, mert valószínűleg felborul ekkora tehertől.

Egy nagy hajó ugyan nagyobb feltűnést kelt, de a gyakorlati kivitelezést megkönnyíti. Persze ez utóbbi esetben vérnyomok is maradtak volna. Azokat meg nehéz eltüntetni. Azt hiszem, tudja a választ, felügyelő.

- Nem, őrmester, nem tudom. A mi szakmánkban - hangsúlyozta a szót - fél siker, ha az ember a megfelelő kérdést teszi fel. Körbe kell szaglászunk a terepet.

- Mikor lesz már ennek vége? - Fairfax összehajtotta a Daily Success-t annál az úgynevezett társadalmi oldalnál, ahol jobb emberekről írnak ezt meg azt. Ezúttal a következő közlemény jelent meg:

Tegnap a Rules vendéglőben megjelent Mr. Anthony Fairfax, aki nemrégiben szívátültetésen esett át. Együtt ebédelt Mr. Joshua Warddal, a híres sebésszel és konzultánssal. Hírek szerint Mr. Ward nem sokáig marad egyszerűen Mister. Bizonyos jelek arra vallanak, hogy neve legközelebb a királynő kitüntetettjeinek listáján fog szerepelni, az orvostudomány fejlesztésében elért eredményeiért. Úgy értesülünk azonban, hogy az özvegy, akinek néhai férje szívével Mr. Fairfax jelenleg él, felhatalmazta ügyvédjét, hogy a holttest exhumálását követelje.

Marilyn lerakta az újságot. Mindennap történik valami, amitől újra felszakad a seb.

Előző nap, amikor megtudta, hogy Tony Londonba megy, hogy ott Warddal találkozzon, úgy érezte, beszélnie kell Jonesszal. Felhívta, és megbeszélték, hogy Bishop's Strotfordban ebédelnek.

A férfi teljesen fel volt dobva, mert, mint mondta, kísérleteinek egyik fázisában a remélnél sokkal jobban mennek a dolgok. Úgy tűnt, csak azért beszél, hogy beszélhessen, illetve meglepően tárgyilagosan beszélt, mintha mi sem történt volna. Feltehetően megérezte az asszony türelmetlenségét, mert az étkezés vége felé hirtelen abbahagyta szakmai beszámolóját.

- Halálra untatlak, drágám! - mondta.

- Kicsit magas ez az egész nekem, Rusty. Bár nekem lenne valami olyan elfoglaltságom, ami így leköt, mint téged az állásod. Ettől az egész ügytől egyre rosszabbul érzem magam.

A férfi megveregette a kezét.

- Önző dög vagyok, drágám. Mesélj, mi van? Mi a baj?

- Mindig van valami új. Egy ördögi kör középpontjában állunk, nekem legalábbis úgy tűnik. Most itt van ez a hulla.

Jones meghökkenve nézett rá.

- Ezt nem értem.

- Ne haragudj, nem beszélek túl világosan. Tudod az történt, hogy a rendőrség megtalálta egy férfi torzóját Norfolkban, a bixhami tóban.

- Várjunk csak. Bixham. Nem az az, ahol...?

- De. Ott van a nyaralónk.

- Akkor sem értem, hogy ennek mi köze hozzátok.

- A rendőrség feltevése szerint az áldozat Paul, Tony öccse.

Jones füttyentett.

- Láttam ugyan az öles címekeket az újságban, de nem kapcsoltam össze a dolgokat.

- Én sem, amíg Mrs. Miller nem telefonált. Azt mondta, hogy a rendőrség tudni akarja, merre jár Paul Fairfax. Találtak egy zakót a tóban, ami az övé.

- Ne hamarkodj el a következtetéseket, drágám - mondta a férfi nyugtatólag. - Szerintem a rendőrség mindenfelé érdeklődik.

- Lehetséges, de már megint rólnak írnak az újságok, és ha egyszer a sajtó kiszimatol valamit... - Könyörgően nézett a férfira. - Előbb-utóbb feltétlenül. Fogalmam sincs, mennyit bírok még el.

- Borzasztó - sajnálkozott Jones, és a fejét rázta.

- Azt hiszem, felhívták a Scotland Yardot.

A férfi az asszony kezét simogatta.

- Hát persze, hogy felhívták. Nincs ebben semmi különös. Gyilkosság esetében ez a szokás. De miből gondolják, hogy Paul az? És egyébként is, ki lenne olyan ostoba, hogy ott rejti el a tetemet, ahol az illető lakik. Szerintem az a torzó jó messziről érkezett.

Az asszony bizonytalanul elmosolyodott.

- Remélem, igazad van, Rusty. Tudod, kicsit sok nekem ez az egész. Tonynak folyton színházat játszom. Nem lehet örökké fejfájásom. Alvást sem tethetek mindig. Utálom magam, amiért ezt csinálom veled. Most állandóan veszekszünk, azelőtt soha.

- Szegény kislány, szegény kislány - hajtogatta Jones gyengéden.  
- Tudod Rusty, kezdem azt hinni, mégiscsak a szív minden érzélem központja. Tony annyira megváltozott, hogy szerintem annak az ismeretlen Jacksonnak a szellemiségét vette át.  
Jones nevetett.  
- Túl sok benne az életerő, és ugyanúgy lelkibeteg, mint a szívátültetési betegek általában. Ez nem meglepő. Adj neki időt.  
A szemhéja alól az asszony a férfit szemlélte. Olyan távolról szól hozzá, olyan magabiztos, olyan hűvös, pedig neki most melegség kell, együttérzés, szeretet, támasz, sőt, igaz barátság is. A férfi megéreztte, hogy valami nincs rendjén, ajkához emelte és gyengéden megcsókolta az asszony kezét. Kezét még mindig a kezében tartva mondta:  
- Jobb lesz feladni a kutatást, állást keresek magamnak, és akkor együtt lehetünk.  
Egy könnyesepp gördült le az asszony arcán. Letörölte.  
- Ne beszélj számszavakat, Rusty. Most nem hagyhatom ott Tonyt. És soha nem bocsátanám meg magamnak, ha tönkretenném a munkádat, most, amikor ilyen jól megy. Ó, istenem! Tudom, hogy a várakozás mindent tönkretesz. Mindent!  
- Sietsz? - kérdezte a férfi könnyedén.  
- Nem. Tony aligha ér vissza korán.  
- Menjünk fel hozzám, édes.

Az asszony nem tiltakozott, amikor a férfi abba az irányba indult a kocsival. Még segített is, mert különváltak, hogy ne lássák őket együtt belépni a magas sövényvel bekerített házba, ahol a férfi lakott. Az asszony pontosan tudta, mit csinál, ellenállás nélkül tette, és nem élvezte. Teste eltávolodott a gondolataitól, miközben egykedvűen segített, hogy a férfi levetkőztesse, és az ágyába vigye. Szótlanul szeretkeztek, és amikor a férfi elernyed, az asszony ingerült, ideges és kielégítetlen maradt. Első ízben történt így.

A fiaskó után újra fejfájásra hivatkozott, amikor Tony, felderülve a magára vonatkozó értesülésektől, este közelíteni próbált hozzá. Hamar túlestek rajta, és utána Marilyn ugyanúgy szégyellte magát, egyformán visolygott mindkét férfitől, mert mind a kettő tapintatlanul csak a maga kielégülésére használja őt.

## NYOLCADIK FEJEZET

A könyvtárszobában Gullet zömök alakjával, hatalmas hústömegével kék pipafüstbe burkolózott a hosszú tölgyfa asztal végén. Amikor Marilyn belépett, felállt, egy székre mutatott, ahol a nő arcát megvilágította a fény, majd visszaült a helyére. Fitzgerald a háttérben maradt, nagyon csendesen. Amint gyorsírással jegyzeteket készített, Uriah Heepre emlékeztette Gulletet. Utálta ezt a jegyzetelősdit is.

A felügyelő keményen, éles hangon szólalt meg.

- Nem köntörfalazok, Mrs. Fairfax. Az egyik norfolki tóban, pontosabban Bixhamnél egy tetemet, illetve egy holttest részeit találták meg. Maguknak házuk van Bixhamben. Lehetséges, hogy a tetem a maga férjének az öccse - itt a jegyzetfüzetébe pillantott -, Mr. Paul Fairfax.

Marilyn megborzongott.

- Mrs. Millertől, a házvezetőnőnkől hallottam a nyomozásukról. Szerintem, semmi alapja az egésznek.

- Én is remélem. Hajlandó néhány kérdésre válaszolni, Mrs. Fairfax?

Az asszony bólintott.

- Természetesen megteszem, ami tőlem telik. Örülök, hogy most jöttek, amikor a férjem nincs itthon. Nagyon hálás lennék, ha a jövőben is előre telefonálnának. Egyelőre ugyanis nagyon veszélyes lenne, ha a férjemet ilyen megrázkódtatásnak tennék ki.

- A sógornőjétől, Mrs. Downtree-től úgy értesültem, hogy Mr. Paul Fairfax maguknál tartózkodott, de a hölgy nem tudta pontosan megmondani, mikor. Emlékszik erre a dátumra, asszonyom? Ha a sógora ittartózkodása augusztus 31-e után volt, vagy ha azóta jelentkezett önöknél, a tetem nem lehet ő. Tudna nekünk ennek tisztázásában segíteni?

Marilyn emlékezett a dátumra, hogyan is ne emlékezett volna! Ama felejthetetlen éjszaka utáni nap volt, amikor Jonesszal elment Little Parrybe, a sörözőbe.

- Figyel rám, Mrs. Fairfax?



Az asszony megrezzent.

- Elnézést. A dátumon gondolkozom. Július 26-án ment el innen.

- A maguk Mrs. Millerje azt állítja, hogy Paul Fairfax két ízben tartózkodott az önök engedélyével Bixhamben augusztus folyamán. Először, amint mondja, egy "pipivel" járt ott, augusztus 12-e körül, másodszor pedig egyedül toppant be, ami nála, ha jól tudom, szokatlan. A második látogatás augusztus 28-án volt, mondta Mrs. Miller, a férje születésnapján.

Gullet összecsukta puha, fekete bőrkötésű, vaskos kis noteszét.

- Egyelőre nem tudjuk tisztázni, vajon a sógora-e a kérdéses személy vagy sem. Talán ön vagy mi találunk valakit, aki azóta látta. Lehetséges, hogy jelentkezik magától. Addig is...

Marilyn a suttogásnál is halkabban mondta:

- De hiszen akkor ez gyilkosság lenne. Ez lehetetlen.

- Nem feltétlenül. Furcsa dolgok történnek. Valaki emberi hullát talál, más viszont természetes halállal hal meg a kocsijában vagy egyebütt, és ettől mindenki pánikba esik. Felejtse el ezt az eshetőséget. Én egyébként kiterveltnek érzem az esetet. Szerintem gyilkosságról van szó.

- De miért nem próbálják megkeresni Fault? Gyakran eltűnik hosszabb időre. Nem mondható szegénynek, nem dolgozik sehol.

- A sógorát már keresik. Én most magát kérdezem. A többiek pedig a barátai, főként ifjú hölgyek körében érdeklődnek. Az Interpolnak is küldtünk egy felhívást. Mivel nem tudjuk, hogy a holttest Mr. Fairfax vagy sem, a nyomozás nagyon nehéz.

Marilyn bólintott.

- Szeretnék valamit magától megkérdezni, asszonyom, hogy a férjét ne zavarjuk. A kérdés a Fairfax-birtokra vonatkozik, és csak azért kérdezem, hogy segítse a munkánkat. Mrs. Downtree azt mondta, hogy a birtok valamiképpen le van kötve.

- Az örökösödés korlátozott.

- Igen, valóban ezt a kifejezést használta, csak nem beszélt nagyon összefüggően. Szóval, azt kérdezem magától, a sógora halála kinek anyagi javát szolgálná.... - cui bono - tette hozzá a tudományos meghatározást igen rossz kiejtéssel.

- Kicsit durván kérdezem: maga jár jól? A férje? Mrs. Downtree? Valaki más?

Az asszonynak a döbbenettől leesett az álla, és Gullet nem tudta eldönteni, vajon őszinte-e vagy megjátssza magát.

Marilyn megszólalt:

- Sem nekem, sem a férjemnek nem származna belőle semmiféle haszon. Jövő márciusban életbe lép egy olyan kikötés, mely szerint a Fairfax-birtok egy kis része ajándék formájában a tulajdonomba kerül.

- Ha a férjem március előtt meghal, Paul örököl mindent. Ha viszont ő is meghalna, Mrs. Downtree-e lenne a birtok. Én nem lehetek örökös, a fiam lenne az, csakhogy nincs fiam.

- Amikor a halottat július vége felé vagy augusztus elején a vízbe dobták, a maga férjének nem jósoltak túl hosszú életet, igaz?

- Azt akarja ezzel mondani, hogy a férjem halálának közelsége miatt Mrs. Downtree és a férje megölték Fault, a férjem viszont csalódást okozott nekik, mert életben maradt?

Gullet nem szólt semmit.

- Ha pedig maga, felügyelő úr, ezt gondolja - folytatta -, akkor tisztában kell lennie azzal, hogy a férjem most minden eddiginél nagyobb veszélyben van, egészen más okok miatt.

Gullet úgy tudta megváltoztatni az arckifejezését, hogy tulajdonképpen semmi jele nem volt. Valami bámulatféle suhant át rajta.

- A férje helyében én nem nagyon engednék bárkit is az orvosságaim közelébe.

Marilynnek feltűnt, hogy e mondat hallatán megrándul Fitzgerald arca.

- Én pedig azt hiszem, maguk megbolondultak vágta rá türelmetlenül. - Nem hiszem, hogy Paul az áldozat. Nem hiszem, hogy a Downtree házaspár képes lenne gyilkosságot vagy ehhez hasonlót elkövetni, ráadásul úgy, hogy el sem takarítják a nyomokat. Maga az egész elméletét a köré próbálja építeni, hogy itt egy nagy birtokról van szó, és ez cui bono? - Ő viszont kifogástalanul ejtette ki a kifejezést, Gullet bosszúságára, de Fitzgerald öröme, majd felállt, és szó nélkül elhagyta a könyvtárszobát.

Gullet az ajtót nézte, ami becsukódott az asszony mögött.

- Kedves nő - mondta. - Nagyon okos. Furcsa, hogy nem érti a lényegét.

Amikor a beállt csönd nyilvánvalóvá tette, hogy Fitzgerald sem érti a lényegét, Gullet magyarázni kezdett.

- Persze lehet, hogy tényleg nem érti, de akkor el kell hinnünk, hogy ez a nő ártatlan, amit viszont most nem tehetünk meg. Így van?

Nyilvánvalóan Fitzgerald rovására folytatta, nagy élvezettel:

- Az is lehet, hogy átvert minket. Egy ilyen okos nő tisztán átláthatja a dolgokat. Ha Paul meggyilkolásával a Downtree házaspárt gyanúsítjuk, és elítélik őket, ők már aligha nyernének valamit a büntetéstől, és akkor kinek lenne esélye arra, hogy az egész birtokot öröklje?

- Én nem hiszem, hogy egy nő követhette el a tettet, és az esküdtszék sem hinné.

- Amióta olyan nagy a cécó a női egyenjogúság körül, akármit csinálunk, ők is meg tudják tenni ugyanazt, csak jobban. Bár ez esetben azt hiszem, magának van igaza.

- Vagyis a nő kiesik a gyanúsítottak közül.

- Nem. - Gullet olyan arcot vágott, mint aki torpedójáték közben az utolsó kockát tölti ki. - Csupán azt kell megtudnunk, van-e az asszonynak szeretője.

Fitzgerald felsóhajtott. Ezt a pasast nem lehet legyűrni.

## KILENCEDIK FEJEZET

Gullet mogorván nézte a géppel írt jelentést és a kockás füzetlapra lerajzolt kicsinyített térkép vázlatot. Bixham Waters környékét, az erdőt és a szántóföldeket ábrázolta. A tó körül kilenc kocka volt a parton; a gazdag emberek házeit és telkeit jelölte.

A telkekről stégeken lehetett a vízhez jutni. Kettő kivételével minden telekhez csónakház tartozott. A tó keleti szakadékos, agyagos partjáról is le lehetett jutni a vízhez. A többi részén sűrű sás és iszap szegélyezte a partot.

A hét csónakházat betörés ellen gondosan lelakatolták. Hat esetben a tulajdonosok vagy a személyzet biztos volt afelől, hogy a hajókat tudtuk nélkül senki sem használta.

Fitzgerald mindennek utánanézett. McDonaldékról szóló jelentése tipikus volt. Iktatott, számozott, tisztán gépelt szöveg, s a fontos részeket pirossal aláhúzta.

Lakók:

McDonald Ian, 63 éves, nyugdíjas, tőzsdeügynök

Catherine, 58 éves, a felesége

Stockwell John, 51 éves, bentlakó cseléd

Sarah, 50 éves, bentlakó cseléd

Twilling Mary, 22 éves naponta Bixhamból bejáró cselédlány

Brewer Edward, 67 éves, kertész.

McDonald maga tartja rendben a csónakházat és a csónakokat. Ez a hobbija. A hajó egy öt méter hosszú, kabinnal ellátott motorcsónak; négyhengeres autómotor hajtja. A kihallgatáskor azt mondta, hogy beleegyezése nélkül a hajót senki sem használhatja, s ezt az állítását valóságnak kell tartani.

A tó körüli házak egymás után kiestek. Egyedül a Fairfax-házban nem lakott senki, Mrs. Miller a faluból járt ki, mindennap. A csónakház, a garázs és a virágház kulcsait a házban, egy benyílóban tartotta. Fitzgerald jelentése a következőkről számolt be:

Két hajó van Fairfaxék tulajdonában: egy négy és fél méter hosszú vitorlás jacht, kiegészítő motorral (az akkumulátor nem működőképes), valamint egy versenyszkiif, gördülő üléssel, igen könnyű. Egyik sem állt a vízben.

Mindkét hajó nagyon elhanyagolt állapotban van. A nagyobbik hajót egy ember aligha tudná vízre bocsátani, majd visszavinni a csónakházba, és annak semmi nyoma, hogy erre a legutóbbi időkben sor került volna.

A szkiif nagyon könnyű, de a jelentést író szerint a vizsgált célra nem alkalmas.

Fitzgerald alaposan megfontolta a dolgokat. Kölcsönkért egy felfújható dingit, és a szakadékos parttól, a tó körül a nagyközönségnek fenntartott egyetlen helyről megkísérelte vízre bocsátani.

A "vizsgálat tárgyát képező célra" csak akkor lehetett volna ilyen hajót használni, ha először felfűjják, és a parttól néhány mérföldnyire a sekély vízben kikötik, s ha a torzót, valamint a vasbetont külön-külön odacipelik a hajóhoz, és ott erősítik rá. Ez persze kockázatos lett volna, mert a csomagok túlságosan feltűnőek. Nehéz lett volna ekkora terhet átemelni a csónakon anélkül, hogy fel ne borult volna, s ez minden egyéb könnyű vízi jármű esetében fennáll.

Gullet összehajtotta a jelentést, és a belső zsebébe tette - ettől újabb nyomás nehezedett néhány gombra. Fitzgerald már reggelijét fogyasztotta a Horgásztanya földszinti bárjában.

Amikor megvajazta első szelet pirítósát, Gullet megszólalt:

- Nos, őrmester, elolvastam a jelentését. Nagyon alapos munka. Elsőosztályúan megvalósított kizárásos módszer.

Fitzgerald elgyötörtén nézett rá. Ha Gullet dicsért, abban is volt fullánk.

- De? - kérdezte.

- Nincs semmi de. Kiváló munkát végzett. A jelentésből nem világlik ki az az elkerülhetetlen következtetés, hogy a torzót egyáltalán nem hajították a tóba. Mivel ez lehetetlen, ezért csupán képzelet játéka az egész.

- Ez nem az én asztalom - mondta Fitzgerald. - Az én jelentésem kizárólag a tényeken alapul.

- A tények egy részén - mondta Gullet. - De valahol a bokorban ott bujkál még egypár olyan tény, amiből megtudható, hogyan került a vízbe a torzó. Nyilvánvalóan egy okos személlyel állunk szemben, aki nem volt hajlandó vállalni a kockázatot, hogy rajtakapják, amint éppen hullát dugdos bele egy csónakba, amiben még cement is van, drót és egyéb kellékek.

A tó partján Winters volt a legrégebbi épület, egy romos, Tudor-kori farmház, amit a Fairfax család telek árban vett meg és tataroztatott. A ház megőrizte régi jellegét, de központi fűtést vezettek be, vizesblokkot építettek, és minden komforttal ellátták.

Gullet egy merev celluloidszalag-darabot vett elő a zsebéből, amit arra tartott magánál, hogy elbánjon a rugós zárrakkal. Egy perc múlva a zárnyelv visszacsúszott, de az ajtó zárva maradt.

- El van reteszelve - mondta. - Kerüljünk hátra.

A hátsó ajtót egy régimódi, kulccsal nyitható lakattal zárták be. Gullet nem használta a kulcsot. Ehelyett megvizsgálta az ajtó melletti ólmozott ablakot.

- Ez az - mondta. - Ezt nézze meg.

- Késsel nyitották ki - mondta Fitzgerald.

Gullet nem tette szóvá, hogy Fitzgeraldnak ezt illetett volna észrevennie, amikor itt járt.

- Micsoda vacakságok ezek a régimódi kovácsoltvas zárrak - mondta.

Már a zsebkésével dolgozott. Másodpercek múlva kinyílt az ablak.

- Ettől más a leányzó fekvése, nem igaz? - kérdezte az őrmester.

- Nem biztos. Nagyon sok ember otthon felejtí a kulcsait, és betör a saját házába. Viszont ez valóban azt jelenti, hogy akinek a csónakház kulcsaira szüksége volt, innen megszerezhetette.

Winters belülről csillogott a sok sárga- meg vörösréztől; a padlót vastag szőnyegek és állatbőrök fedték, így alig látszott ki a padlót borító fényezett fekete pala és a piros csempe. Az évszázados tölgyfa borítás nemesen fénylett.

- Gyorsan körbeszaglászunk - mondta a felügyelő, miután, az alkóvból magához vette a többi kulcsot. - Lehet, hogy később házkutatásra is szükség lesz.

A földszinten lévő, egykori éléskamra szinte kínálkozott, hogy hatalmas luxusfürdőszobává alakítsák, padlóba mélyesztett kerek márványmedencével.

- Pont a megfelelő hely egy hulla felszabdálásához - jegyezte meg Gullet. - Nyom nem marad utána, túl sok itt a kő és a csempe. Bár, ördög tudja!

Fitzgerald mutatta a csónakház felé vezető utat. A teleknek ezen a részén burjánzóit a magasra nőtt csalán és a lóhere, amely között kikövezett út vezetett a lelakatolt ajtóhoz.

A csónakház négy méter hosszú, téglapavilon volt, rámpával ellátva, hogy a vitorlást a vízen ki lehessen húzni kis kikötőjéből. A tó felőli részt redőnyös ajtó választotta le, amelyet kézzel mindkét oldalon fel lehetett tekerni.

A csónakház távolabbi végén, alátéteken állt a jacht. Igen elhanyagolt állapotban volt.

- Ahogy így elnézem, már rég nem volt a vízen - mondta Fitzgerald.

Gullet feltehetően helyeslően mordult egyet, majd a kecses versenyszakif felé fordult, ami két falikaron lógott.

- Kipróbálta ezt?

- Amennyire tudtam - válaszolta Fitzgerald. - Ez egy lapos modell. Az evezővel kell ellensúlyozni, hogy fel ne boruljon. Nagyon könnyű jószág, és lehetetlenség a torzót meg a vasbetont egyensúlyban tartani rajta.

- Hát ez meg hogy került ide? - Gullet egy betontömbre mutatott, olyanra, amivel a torzót elsüllyesztették.

- Kintről hoztam be. Rengeteg van erre felé. Mindenki ilyeneket használ kerítésnek, stégépítéshez, ilyesmihez. Maradék.

Megpróbálták egyensúlyba hozni a szkiffen. Azonnal kiderült, hogy nem ezt a módszert alkalmazta a tettes.

Gullet szentül hitt a báméskodásban, abban, hogy az ember nem keres semmit, csak nézeget. Minden volt ott, amit az ember egy csónakházban találhat, festék, lakk, műanyag vödör, létra, egy régi mentőöv, kötél, spárga, gumimatrac és a hozzávaló pumpa. A pumpához rövid kötél darab volt hozzáerősítve; a polcon levő tekercsből származott.

Hosszú szünet után Gullet megszólalt:

- Érdekes ez a gumimatrac.

Fitzgerald így felelt:

- Azt is kipróbáltam. Nem is olyan egyszerű, mint első látásra tűnik. Ha egy felfújható tutajra rátesznek egy olyan terhet, mint ez a beton, és a matrac még a tutajnál is könnyebb, egyszerűen nem jut az ember sehova, hacsak valaki nincs rajta.

- És az az úszó férfi, akit Sid Payne látott?

Fitzgerald nem szólt egy szót se. Gullet leült, és a kis kikötőt bámulta az emelkedő rámpájával. Négy fémcölöp volt a stég négy sarkán, és arra lehetett a még vízben levő yachtot kikötni.

- Azt hiszem, rájöttem, miről van szó - mondta a felügyelő, és előhúzta a zsebkését.

Hat, egyenként körülbelül kétféle méteres kötél darabot vágott le a tekercsből, mindegyiket a betontömb köré hurkolta úgy, hogy a két szélen egyenlő hosszúságú kötelek lógtak. Ezután a kötelek egyik végét a kikötőcölöphöz erősítette, a másik végüket pedig áthajította a stég felett, úgy, hogy a vízbe értek.

- No - mondta, képzelje el, hogy ez a torzó, amit dróttal odaerősítettek a vasbetonhoz. Semmi szükségünk a tetemre, különben azt javasoltam volna, hogy maga foglalja el a helyét. De egy ember súlya és ugyanannyi vízmennyiség között csekély a különbség.

Megfogta a csónak horgonyát, és a beton köré font egyik hurokba akasztotta.

- Szóval - mondta Gullet -, behúszom a betont a vízbe. Aztán meghúszom a cölöpon átvett köteleket, és akkor a tömb nehezebb fele feljön a víz tetejére.

Beszéd közben meghúzta a köteleket, és a beton vízszintre emelkedett, egyik vége a cementrámpán, a másik pedig a cölöpök közti köteleken nyugodott.

- Gyilkos cimboránk - mondta - természetesen mezítelen volt. Most ilyesmire aligha van szükségünk, de jó lenne, ha levetné a cipőjét és a zokniját, és feltűrné a nadrágja szárát. - Azt akarja, hogy...!!??

- Attól tartok, igen. Felfújom a gumimatracot. - Furfangosan vigyorgott. - Gondoljon ősz fejemre.

Gullet leemelte a kis pumpát a polcra, és mialatt az őrmester levetette a zokniját, felfújta a matracot.

Amikor már elég levegő volt benne, Gullet bedugaszolta a fűvót, és a vasbetontömb fölé tolta a matracot.

- Rendben. Fitzgerald, ugorjon egy percre be a vízbe, és kösse a matrachoz ezt a hat kötelet. Adja ide a kabátját, hiszen az inge ujját is fel kell tűrnie.

- Brr! Milyen hideg - mondta az őrmester, és a vízben a köteleket keresgélte. Odakötötte őket a matrachoz, és kimászott a vízből.

- Most - mondta Gullet. Engedje el a matracot.

A gumimatrac a víz színén lebegett, úgy, hogy az alatta lévő teherből semmi sem látszott.

- Túl magas - mondta Gullet.

Kihúzta a kis dugót, és kiengedte a levegőt a matrachból, ettől terhe egyre lejjebb süllyedt. A matracot is alig lehetett észrevenni.

- Ugyanaz az elv, mint a tengeralattjárónál, csak hogy ott vizet pumpálnak ki meg be, és nem levegőt.

Lábbal rálépett a matraca, és egy kicsit megtaszította. Simán és halkán lebegett, apró hullámokat sem vert, mindaddig, amíg a teher az ajtónak nem ütközött.

Gullet megszólalt:

- Most már minden világos. Az ajtót három centivel a víz szintjénél magasabbra kellett emelnie. Akkor

kiúszott, időnként megtaszította a matracot. Megjelent Sid Payne. Cimboránk csupán éjféle fürdőzőnek tette magát. S ahogy a veszély elmúlt, folytatta az utat. Kiúszott a tó közepéig, elvágta a köteleket, és a tetem tíz méter mélybe, az iszapba hullott. Hogy a terhétől megszabadult, a matrac természetesen magasabban libegett, de vagy kiengedett egy kis levegőt belőle, vagy pedig maga evezett a kezével, mintha odafelé is ezt tette volna. Azt persze nem értem, hogy aki ezt ilyen agyafúrta végrehajtotta, miért tüntette el ilyen ostoba módon a ruhákat.

## TIZEDIK FEJEZET

Lucy Downtree úgy ült ott, mint aki nyársat nyelt, és kijelentette:

- Egy Fairfax nem hagyja magát meggyilkolni. Szeretném, ha ezt megértené, felügyelő. Még hogy meggyilkolni. Abszurd idea!

Ezen a ponton kifogyott a szuszából, de gyorsan összeszedte magát.

- És - folytatta -, abból, amit kérdez, úgy veszem ki, azt feltételezi, hogy nekem vagy a férjemnek valami közünk lehet a Bixhamben történetekhez. Ehhez azt kell hozzátennem még, hogy egy Fairfax nem szokott gyilkolni sem.

Richard Downtree úr hallgatagon ült, és szemmel láthatóan nem zavarta, hogy ilyen ügyekben a felesége intézkedik. Ismerte ezt a képességét.

- Kérem, értse meg a helyzetet - mondta Gullet. - Nem tudom, hogy a tetem az öccse, vagy nem.

- Természetesen nem az öcsém.

- De miután én vagyok a hivatalosan megbízott nyomozó ebben az ügyben, a kötelességem, hogy megállapítsam a tényeket. Ezért köszönöm, hogy elárulta nekem, merre voltak a kérdéses időpontokban.

Míndez nagyon fontos számunkra, hogy bizonyos dolgokat kizárjunk.

- Bizonyos képtelenségeket - igazította helyre Mrs. Downtree.

- Miután ön, Mrs. Downtree, rendszeres látogató Lopford Hallban, megmondaná nekem, hogy bátyja és Mrs. Fairfax házassága boldog-e vagy sem?

- Aligha kell erre a kérdésre válaszolnom, felügyelő.

- Nem tapintatlanságból kérdeztem, asszonyom. De ha ön...

Becsukta a jegyzetfüzetét.

- És az orvos, az a Jones - mondta Mr. Downtree. - Legalább tucatszor mondtad, hogy szerinted van valami hetyepetye köztük.

- Tiggy! Micsoda kifejezéseket használsz! Nos, felügyelő, bár semmi konkrét indokom nincs, ez inkább egy érzés...

- Képtelenség - mondta Tiggy. - Hát Tremayne? Ő is mondta a szakácsnak, hogy kétszer látta őket a könyvtárban, és szétugrottak, amikor benyitott az ajtón.

- Ez érdekes mondta Gullet, - és jegyzetelt. - De önök semmit se láttak?

- Semmi különös - mondta kissé sajnálkozva Lucy. - De míg a bátyám a kórházban volt, dr. Jones folyton itt lábatlankodott, úszott, meg miegymás. És a sógornóm többször bement a városba, és nem jött haza éjszakára.

- Ő ugyanis - tette hozzá Mrs. Downtree olyan hangon, ami már a rokoni kapcsolatot is sértőnek találta - nagyon fiatal, és a bátyám nemcsak jóval idősebb, hanem hosszú ideig beteg is volt. Érthető tehát, hogy egy fiatalabb férfi társaságát vonzónak találja.

Cinikus fény csillant meg Gullet szemében, de a nő nem vette észre.

- A nő mind szajha, ugyebár - mondta Tiggy. - Egészségére, felügyelő!

- Viszont, uram.

- Most eszembe juttatja - mondta bűbájosan Mrs. Downtree -, nem Sir Malcolm Treddick a Scotland Yard rendőrfőnöke?

- De igen, asszonyom.

- Nagyon kellemes ember. Járt nálunk, mikor is, Tiggy? Valamikor tavasszal.

Gullet elérte a célzást.

Jones egy korsó sörrel tért vissza a bárból, másik kezében gint és tonikot hozott. Beült a sarokülésre, és sóhajtván mondta:

- Milyen régóta nem láttalak. Mennyi időnk van?  
- Lehetőleg tízre haza kell érnem. Gyanakszik; no nem rád, hanem úgy általában. Megkérdezi, hol voltam, és mit csináltam.  
- És ma este hol vagy?  
- Nem mondtam meg pontosan. Azt mondtam, hogy a kocsival elmegyek Chelmsfordba, meglátogatom anyám egy idős rokonát. Nem tudom, meddig bírom ezt a kétlakiságot. Ha tényleg gyanút fog, hamar megtudja a kettőnk dolgát.  
Jones kortyolt egyet a söréből.  
- Igen, erre már én is gondoltam. Szerinted az volna a helyes, ha egy ideig nem találkozánk?  
Az asszony nem válaszolt.  
- Rusty - szólalt meg -, a múlt héten, komolyan gondoltad, hogy itt hagyod ezt a helyet, és más állást keresel? Később ugyanis gondolkoztam a dolgon. Kíváncsi vagyok, nem blöfföltél-e.  
- Persze, hogy komolyan gondoltam - válaszolt a férfi türelmetlenül. - Mire célszol?  
- Annyira undorító olyan emberrel együtt hálni aki... Minden mást elront, még a mi dolgunkat is.  
- Ezt már megbeszéltük. Te azt mondtad, jobb, ha várunk, és örökké magadat vádolnád, ha miattad abbahagynám a kutatásaimat.  
- Tudom - válaszolta az asszony, és az asztalt bámulta. - Nem is a várakozással van baj. Évekig tudnék várni, ha te nem lennél, és egyedül volnék. De annyi minden más is van. Tony, meg most ez a brixhami ügy.  
- Történt valami azóta?  
- Az a detektív a Scotland Yardtól azt hiszi, hogy a tetem, amit megtaláltak, Paul. Feltevésük szerint Downtree-ék tették el láb alól, hogy ők örököljék a birtokot, ha Tony meghal.  
- Ha valóban Paul az. De miért lenne ő?  
- Azt hiszik.  
- Szerinted, akkor mit csináljunk? Ne találkozzunk egy darabig? Könnyebb lenne így neked?  
Az asszony keserűen mosolygott.  
- Bizonyos fokig igen. Úristen, Rusty, milyen hideg vagy.  
A férfi a homlokára csapott.  
- Drágám. Légy józan. Én is igyekszem az maradni.  
Az asszony félrenézett.  
- Légy őszinte, Rusty. Te szeretnéd, hogy ne találkozzunk, de azt akarod, hogy én mondjam ki. Akkor ugyanis nem hányhatom a szemedre. Nem ez az igazság?  
A férfi mosolygott.  
- Nagyon tekervényes agyad van. De ha a férjed gyanakodni kezd, szembe kell néznünk a ténnyel.  
Az asszony ránézett.  
- Erről van szó, Rusty. Azt hittem, jobb, ha várunk, de rájöttem, hogy tévedek. Azt akarom, vigyél el innen. Most. Hagyjuk itt ezt a zűrzavart. Mentsük, ami menthető, és kezdjük újra mindent.  
A férfi megrázta a fejét.  
- Rusty!  
- Most ez lehetetlen.  
- Egy hete lehetséges volt.  
- Most nem az. Azóta egy egész csomó kötelezettséget vállaltam. Más emberek függnek tőlem. Egy újabb évre megkaptam az ösztöndíjat - bólintott -, igen, tőle, és felhasználtam különféle berendezésekre és más egyébre, ez nem is érdekes, de nyakig ülök a zálogkölcsonben. - Szemöldökéhez emelte a kezét. - És ebben mások is benne vannak, nemcsak te meg én. Nem lehetek ilyen felelőtlen. Várnunk kell.  
- Így nem tudok.  
Az asszony kinézett az ablakon, illetve nem is nézett, csak úgy tett, mintha távoli hangokra figyelne.  
- Akkor elmegyek egyedül. Egyszerűen elmegyek. Hogy mindkettőtöktől megszabaduljak.  
A férfi durván csattant fel:  
- Hát persze. Menj csak. Így aztán tönkreteszél mindent. Felfogod végre, hogy rendőrségi nyomozás folyik? Ha most elmész, az utóbbi hetek minden percét le fogják nyomozni. Mit gondolsz, olyan nagy ügy lenne kinyomozni, hány éjszakát töltöttünk együtt, mialatt a férjed a kórházban volt?  
Az asszony némán tűrte a kirohanást.  
A férfi érveket és erőt gyűjtött.  
- Még ha egy cseppet sem érdekel, hogy a férjed megtudja-e a dolgunkat, vagy sem, akkor is aljas

dolog lenne velem szemben. A támogatást abban a pillanatban megszünteti - így csettintett az ujjával -, és én nagy zúrbe, teljes csődbe kerülök. Bár te nem vagy a betegem, de a betegem felesége vagy. Ha egy ilyen botrány középpontjába kerülök, végem van.

- De te mondtad, hogy elmegyünk.

- Hát persze. De hogyan? Először keresek magamnak egy állást, és később utánam jössz. Eközben pedig találkozhatunk... A pokolba is! Minek most ezzel foglalkozni! Ha nem folyna ez a rendőrségi vizsgálat, és nem lenne ezer teendőm, persze, egészen más volna a helyzet. Az ég szerelmére, légy józan. Ne dönts romba mindent, a fejünkre dől az egész.

Az asszony megrendült, szeme tele fájdalommal.

- Már gondolkodni sem tudok - mondta elgyötörtén.

Felállt, és lassan megindult a bár felé. Hirtelen megfordult, és kiment. Jones hallotta, hogy beindul a motor. Felállt. A kocsni elszáguldott, mire a férfi visszaült a helyére.

## TIZENEGYEDIK FEJEZET

Sápadtan sütött az októberi nap Bixham felett. A szélfúttá barna avar szőnyegként terült a partmenti sekély vízre. A tó közepe táján, mélyen bent, kis csónak. Mozdulatlan ült benne egy ember. Horgászott.

A tavat eltakaró fák mögött, Wintersben nagy sürgés-forgás. Gullet pincétől padlásig mindenre kiterjedő vizsgálatot tartott a Scotland Yard szakembereivel.

A kutatás fő terepe a földszinti, egykori kamrából alakított fürdőszoba, a csónakház, a virágház és a garázs. A fürdőszobában szétszedték a mosdót, a bidét, a lefolyót és a vécét; a kémcsőbe zárt mintákat laboratóriumban vizsgálták. Az ujjlenyomat szakemberek különleges poharakkal, lámpákkal és felvevőgépekkel felszerelve járkáltak a házban. Fiókokat, szekrényeket, komódokat és mindenfajta bútort átvizsgáltak, és felszedték a szőnyeget. A kertben felásták a gyanús helyeket.

- Reménytelen vállalkozás - sóhajtott fél Gullet. - De azért meg kell csinálni.

- A törvényszéki orvostan mai állása mellett mindig van esély. Gondoljon a Haigh-ügyre.

- Na, igen, a Haigh-ügy. Foglalkoztam vele - mondta Gullet. - Azt mondták, a gyilkosság vádját el kell ejteni. De mit szóljak azokról az esetekről, amikről nem is tudunk. És például a Crippen-ügy, amit a rendőrség már feladott, és akkor a pasas elkövette azt a hibát, hogy meglépett.

A felügyelő körülnézett a fürdőszobában.

- Lehet, hogy ez is olyan eset. Azt a holttestet máshol is földarabolhatták, és a torzót csak azért hozta ide a tettes, hogy itt szabaduljon meg tőle, egyszerűen azért, mert ez megfelelő helynek tűnt.

- Biztosan rengeteg vér maradt utána.

- Még ez sem biztos. Egy kellemes kis erdőben is kifolyathatta a vért a holttestből.

- De az a mód, ahogy a végtagokat lekaszabolta, nem vall valami szakavatott kézre.

Gullet nevetett.

- Régi trükk ez. - Hangot váltott és úgy beszélt, amit felsőosztálybéli akcentusnak vélt. - Az a szakszerűség, ahogyan a végtagok eltávolítását végezték, arra vall, hogy a gyilkosságot vagy orvos, vagy hentes követte el.

- És ha szakszerűtlenül darabolták fel, azzal már minden hentes vagy orvos szabadul a gyanú alól? Szó sincs róla. Rosszul bárki megcsinálhatta. Kifogástalanul viszont csak szakember tudja.

- A vér - mondta, és lábával félretolta a műanyag lepedőt, amit a nyomozók terítettek le. - Most aztán felbuknának a legádázabb bűnözők. Fillérekért lehet gumikesztyűt, összehajtható esőköpenyt kapni, vagyis csak arra kell vigyázni, hogy a ruhát ne érje vér, ne maradjon semmi nyom. A PVC a gyilkosok barátja.

A kötél azonosnak bizonyult a gumimatracon, a tetemen és a vasbeton tömbön, s egyformán a csónakház polcáról származott.

- Ez nem segít bennünket, uram - mondták a nyomozók. - Nagyon közönséges kötél ez. Mást viszont nem találtunk. Se nyomok, se ujjlenyomatok az ajtókilincsen. Vérnyomok sincsenek.

Nem. Nem. Nem. Semmi nyoma annak, hogy a holttest egy részét a szeméttégetőben vagy a központi fűtés kazánjában hamvasztották volna el. Vér sehol. Semmi nyom.

A Scotland Yard emberei összehajtották a felszerelést. A falu gyerekei hazamentek vacsorázni. A lenyugvó nap vérvörös lett, és nagyra nőtt.

Gullet és Fitzgerald visszasétált a Horgásztanyára, ahol nyúlragu vacsora várta őket.

- A mai házkutatás után még jobban benne vagyunk a kalamajkában, és semmit nem tudunk felmutatni - kesergett Gullet.

- Maga feladta a Downtree házaspárt?

- Tulajdonképpen nem. Addig nem adhat fel semmit az ember egy gyilkossági ügyben, amíg a gyilkos nincs meg. Viszont Downtree-ék meséje azonos. Az asszony mindenért Mrs. Fairfaxet hibáztatja, mert manöken volt. De ugyanúgy utálna bárkit, aki a bátyjához ment feleségül. A férfi ellenben sötét, akár egy ló. Nem tudom, vajon azért hallgat-e, mert okos, vagy azért, mert buta.

Amikor a Horgásztanya verandájához értek, a felügyelő felsóhajtott.

- A torzó személyazonosságának ismerete nélkül fogalmam sincs, merre léphetünk tovább. A legjobb, ha bemegegyek a főnökségre, és jelentem, hogy felsültünk.

## TIZENKETTEDIK FEJEZET

Sir Malcolm Treddick, London rendőrfőnöke, átment a Scotland Yardról a Grant klub vendéglőjébe. Régóta beidegzett bogarai voltak, mindennap a klubjában étkezett - ahol jól ismerték már gasztronómiai különbségét -, ott találkozott régi katonapajtásaival, akikkel csalhatatlan eszméket cserélt a káoszról, amibe az ország sodródik.

Franklyn Braber, az újonnan kinevezett belügyminiszter az a fajta konzervatív politikus volt, akit Sir Malcolm ki nem állhatott. A jó származás hiányát rengeteg pénz pótolta, önteltsége viszont egyszerűen elviselhetetlen. És aztán micsoda név ez: Franklyn. Messziről szaglik, hogy liberális szülők gyermeke. Nem olyan iskolába, egyetemre járatják, ami tekintélyt ad egy férfúnak.

Üzleti és pénzügyi körökből választott embereket a kormányba bevenni komoly hiba, és egyre gyakoribb. Az ország vezetéséhez, Sir Malcolm szerint elsősorban "gerinc" kell, s ezen ő a feudális hagyományokat értette.

Mert ő például Etonba járt iskolába, s Oxfordban egyetemre, a hadseregben szolgált, onnan ment nyugdíjba, mi sem természetesebb, hogy ilyen háttérrel az ember már bebizonyította hűségét és rátermettségét, s olyan kulcspozícióba kerül, mint London rendőrfőnökének posztja.

Közismert tény volt, hogy Braber, az új miniszter szentségtörő szándékú: a Scotland Yard élére olyan embert akar kinevezni, aki végigjárta a számlátrát, valamint a bűnügyi rendőrséget az egyenruhás testület alá akarta rendelni.

A Grant klub vendéglőjében csend és sötétség honolt. A belügyminiszter magas volt, sovány testalkatú, horgas orrú: sűrű őszes haját nagyon hosszan hordta, viszont gondosan megfésülte. Sir Malcolm középkorú huligánnak tartotta.

- Jó napot, Treddick - köszöntötte a miniszter, és kabátja aranszegélyes, szűkre szabott ujjából feléje nyújtotta a kezét. - Még alig ismerjük egymást.

- Jó napot - viszonzta az üdvözlést Sir Malcolm.

- Remélem, megbocsátja, hogy már rendeltem - mentette ki magát a belügyminiszter, és leült. Magas, kicsit rekedtes hangon beszélt. - Húsleves, pisztráng, ürühús és sajt. Van ellenvetése?

Sir Malcolm a fejét rázta.

- Azt hittem, csak európai ételeket főznek itt.

- Mit iszik? - kérdezte Braber.

- Most egy whiskyt, és vizet.

- Rendben. Nekem hozza a szokásosat - szólt a pincérnek.

A whisky kiváló volt. Braber Pernod-t ivott, ami Sir Malcolm minden feltevését igazolta.

- Ez az egyetlen ital, amitől nem alszom el délután - magyarázta. - Most térjünk rá arra, hogy miért kértem öntől találkozót. Mégpedig nem hivatalos módon, amint látja.

Jeges vizet töltött a Pernod-hoz, és nézte, hogy a halvány, sárgászöld folyadék tejszínűvé válik.

- Nem sokkal ezelőtt találkoztam Joshua Warddal, Graham Terryvel és Selby Marchmonttal.

Gondolom, ismeri őket.

- A szívspeciálista Ward?

- Az. Marchmont is az. Terry az aggyal foglalkozik. Mindhárman kiválóak a maguk területén. Terry és Marchmont volt a konzultáns, amikor Ward végrehajtotta Fairfaxen azt a szívátültetést. Két független



konzultánsra van szükség, aki a szívspecialistákon kívül igazolja, hogy akinek a szívét Fairfaxbe átültették, halott volt.

- Jacksonra gondol, akinek az özvegye most exhumálást követel?
- Pontosan. Nekem kell eldöntenem, hogy engedélyezem, vagy sem.

Elhallgatott, mialatt a pincér a grillen süttött pisztrángot tálalta, és ügyesen lefejtette a gerincről a magát. Amíg a pincér körülöttük lebzsel, Braber rátért egyik kedvenc témájára:

- Az orvosok! Nem George Bemard Shaw mondta, hogy minden szakma összeesküvés a laikusok ellen? Talán az orvostudomány a legrosszabb mind közül. Egy orvos felnyit egy karbunkulust. Közben nyilván az jár a fejében, mennyit lehet a betegből kivasalni, szórakozottságból eltávolítja a méhet, néhány csipeszt még benn is felejt. De amikor bírósági eljárásra kerül sor, sokkal könnyebb a tevének vagy annál is nagyobb állatnak átjutni a tű fokán, semmint olyan embert találni a testvéri orvosi berkekben, aki nem esküszik meg arra, hogy a méh felesleges eltávolítása csaknem ugyanaz, mint egy furunkulus felvágása és, ha egy nagy darab fém benne marad a páciensben, azt nem lehet a sebész rovására írni. Az ilyesmi egyszerű szakmai kockázat.

Braber láthatóan jól érezte magát. Általában úgy beszélt, mintha nagy tömegnek szónokolna. Sir Malcolm visszafogta dühét: emlékezetébe idézte a felesége intelmét az ilyen esetekre, és inkább erősen kifújta az orrát. Használt.

- Ebben az esetben - folytatta Braber -, az ügy kissé komolyabb. Az a feltevés ugyanis, hogy három kiváló sebész lepaktáljon, hogy ellopják Jackson szívét, amikor az még él, és felgyógyulhat, csak azért, hogy Fairfaxbe átültessék, és ezért Jacksont megöljék... hát ez képtelenség. Ilyesmi ugyan megtörtént már, de Britanniában még soha.

Sir Malcolm képébe vigyorgott, az meg feltételezte, hogy szándékosan ugratja a kis senkiházi, sőt, talán arra számít, hogy ő majd benyújtja a lemondását. Megpróbált visszamosolyogni.

- Lehetetlen - helyeselt. - Brit orvosok nem szövetkeznek egy ember meggyilkolására.
- A magam részéről nyitva tartanám a szemem. Mindent összevetve ugyanis, a statisztikák szerint sokkal több orvos gyilkol, mint mondjuk, építész. Természetesen olyan helyzetben vannak, hogy végrehajthatják, és el is tussolhatják a gyilkosságot. De nem is ez a lényeg.

Megérkezett az ürügy. Remekül volt elkészítve. Néhány percig szótlánul ettek, Sir Malcolm ezalatt azon töprengett, mi lehet a lényeg, és miért van ő itt.

- Ez a három orvos folytatta Braber -, lefitymálja az egész ügyet. Szerintük Mrs. Jackson csupán zsarolni akar.

- Az exhumálás elrendelésében viszont öné a döntés, igaz? - kérdezte Sir Malcolm.

- Technikailag igen, de tekintettel az ügy bonyolultságára, megbeszéltem Johnnal, mármint a miniszterelnökkel.

Sir Malcolm összerázkódott, amikor meghallotta ezt a "John". Azok az alsóházi alakok, keresztnéven szólókatják egymást. Ez is egyike azoknak a dolgoknak, amelyek a csőcseléket megkülönböztetik azoktól, akik uralkodnak rajtuk. Émelygett a gyomra tőle.

- Pontosan miről van szó? - kérdezte.

- Tegyük fel, hogy a holttestet exhumálják. Csak orvosok tudják megállapítani, milyen sérüléseket szenvedett Jackson, ők pedig egyetértenének Warddal meg a másik kettővel. Orvosok lennének a bírák, az esküdtek, a vádlottak meg a tanúk is egytől egyig.

- Ha nem exhumálják Jacksont, akkor vége az ügynek - jelentette ki Sir Malcolm, ügyet sem vetve a miniszter megjegyzésére.

- Az eset büntügyi része valóban lezárulna. Ez esetben, ha Mrs. Jackson lépéseket akar tenni, kártérítési pert kell Ward ellen indíttatnia. Wardnak ugyan harcolnia kellene az igazáért, de az asszony feltétlenül vesztes marad, és a perköltséget is neki kell kifizetnie. Nincs ügyvéd, aki ezt elvállalja, ha csak nem megszállott.

- Lehet, hogy önnek meg kell indokolnia a döntését, ha nem rendeli el az exhumálást - mondta Sir Malcolm.

A belügyminiszter bólintott.

- Ezért akartam önnel találkozni. Hivatalosan fel szeretném kérni: folytassanak vizsgálatokat a helyszínen, hogy legyen külön jelentésünk az akták között. Formalitás az egész. Egy tapintatos emberre van szükség, aki megállapítja a tényeket. Végül azt mondhatjuk, hogy a rendőrség kivizsgálta az ügyet, és semmi új nyomot nem talált. Azt akartam elmondani, hogy ne vegye túl komolyan a feljegyzést, amit majd tőlem kap.

Sir Malcolm bólintott, és valami módon szabadulni szeretett volna a horogról.

De Braber nem hagyott rá időt. Éles hangján folytatta:

- Nézze, a miniszterelnök úr azt akarja, hogy a lehető leggyorsabban zárjuk le ezzel ezt az ügyet. A legközelebbi kitüntetési listán már rajta lesz Ward, a lovagi cím várományosa. Neve belekerül a köztudatba, és az orvosok, az egész világon, nagy elismeréssel nyilatkoznak majd tudományos orvosi munkájáról. Nagy-Britanniának a dicsőségének minden morzsáját ki kell használnia, hiszen mostanában túl sok a sztrájk, a font értéke csökken, itt van az ír kérdés, és számtalan pofont kaptunk már a Közös Piacról is. Nagyon jó lenne botrány nélkül megúszni a dolgot.

Braber arca sugárzott az ártatlanságtól, mintha fogalma sem volna róla, miért kap Ward a közeljövőben lovagi címet. Treddick viszont tudta, mert egy klubtársa a miniszterelnök felesége legjobb barátnőjének a bátyja. John Meadowsnak, a miniszterelnöknek, van egy semmirekellő lánya, aki nemrégiben hathónapos terhesen került elő egy hippi kommunából, ráadásul csaknem gyógyíthatatlan heroinista is lett. Mindezt ügyesen eltitkolták a sajtó elől, de a bennfentes körökben tudják, hogy a büntetendő műtétet Joshua Ward hajtotta végre, ő távolította el a magzatot. A lányt szanatóriumban tartották, ahol Ward feladata volt, hogy leszoktassa a kábítószerrel. A Fairfax-féle sikeres szívatültetés hírének elterjedése nagyon jól jött a miniszterelnöknek, hogy Ward szolgálatait jutalmazza.

- Mindent megteszek, hogy a vizsgálatok az ön kívánsága szerint történjenek - jelentette ki Sir Malcolm.

- Reméljük, nem tart soká. A Buckingham Palace tisztán akar látni.

Braber nem vett a sajtóból, újra rágyújtott egy cigarettára és odavetőleg megjegyezte:

- Van komoly bizonyíték arra, hogy a Bixhamban talált torzó az ifjabb Fairfax lenne?

- A tóban talált zakón kívül semmi. Úgy tudjuk, hogy mostanában nem is járt arrafelé. Ez nem szokatlan nála.

- Észrevettem, hogy a sajtót nem tájékoztatták. Nagyon helyes. Csak rutinnyomozást végeznek, ha jól értem.

- Igen. Bár egy Cheryl Harris vagy Smith nevű nő állandóan felhív minket. Az ifjabb Fairfax valószínűleg miatta nem mutatkozik. Nagy nőcsábász hírében áll, és ezért gyakran hosszú ideig nem tartózkodik a lakásán.

Hosszú szünet után Braber megszólalt:

- Nincs értelme nagy felhajtásnak, ha azt sem tudjuk, ki az áldozat. Én egy hetet foglalkoznék még vele, és azután visszaküldeném a dossziét Norfolkba.

- Ha ez utasítás... - kezdett válaszába Sir Malcolm.

- Dehogyan - vágott közbe Braber -, csak az felelne meg legjobban a miniszterelnök úr kívánságának.

Gullet még nem szokott hozzá a Scotland Yard modern székházához a Victória Street-en. Számára az új épület a Fitzgerald-féleket képviselte, ahogyan ott a régi rakparton a brit bűnüldözés fénykorát. Gullet végigment a folyosón, s az motoszkált a fejében, hány előléptetése lehet még a nyugdíj előtt, majd belépett egy kicsi szobába, ahol közvetlen főnöke, Burns főfelügyelő várta. Gullet nagyra becsülte Burnst, bár természetük és munkamódszerük gyökeresen eltért egymástól. Burns hosszúkás, sötét bőrű, mogorva arcán mindig keserű mosoly ült, nyilván az orrtól lefelé induló mély vonalak, meg a szem körüli szarkalábak miatt. Amint mondta, egyszer rádöbbsent, milyen abszurd dolog rendőrnek lenni, és ennél maradt.

- A kispfőnök magához kéret minket egy kávéra - mondta Burns. - Persze, csak neszkávéra.

Cummins ezredes, a helyettes rendőrfőnök, egy kandalló elektromos műtüze előtt állt, és napi első szivarjával bibelődött. Tweed öltönyt viselt, hogy elüssön a köznéptől, no meg azért is, mert délutánonként golfozni járt.

- Semmi újság a Norfolk-ügyben, ugye, Gullet? - kérdezte minden bevezető nélkül.

- Ezt azért nem mondanám... - kezdte Gullet.

Burns közbeszólt.

Gondjaink vannak, uram - mondta. Feletteseivel az volt a módszere, hogy először mindig egyetértett. Elsőre nem mondott ellent, önbizalmukat nem szabad megingatni, de később megfelelő pillanatban mindent fel lehet forgatni.

- Úgy - mondta a rendőrfőnök-helyettes, és várakozón figyelt.

Gullet köhintett.

- Mostanáig nem tudtuk a torzót azonosítani. Hiába keressük a holttest többi részét, sejtelmünk sincs,

hol kezdjük. Az illető harminc és negyven év közötti, lehet éppúgy angol, mint külföldi.

Cummins megköszöri a torkát.

- Nem jutunk előbbre. Azt a zakót leszámítva, semmit sem találtunk.

Burns közbeszólt:

- Ott van a Fairfax-birtok. A jelenlegi tulajdonos egy beteg ember, aki az orvostudomány mai állása szerint nem élhet sokáig. Paul Fairfax a következő örökös.

Cummins felhorkant.

- Semmi értelme úgy tenni, mint az elefánt a porcelánboltban. Ahogy hallom, Gullet a napokban nem éppen szerencsésen próbálta megközelíteni Mrs. Downtree-t.

- Az ifjabb Fairfax után ő örökölné a birtokot - mondta Gullet. - Vagyis nyilvánvalóan gyanúsítható.

Persze, ezt nagy sértésnek veszi.

- Egen, egen - mondta türelmetlenül Cummins. - Az apósa már telefonált a rendőrfőnöknek.

Burns nevetett.

- Négyszáz év telt el az angol forradalom óta, de az arisztokratáknak ez nem volt elég idő. Még mindig azt hiszik, hogy ők a törvény. Gullet rájött, hogyan került a torzó a tóba, sőt, biztosra veszi, hogy Fairfaxék csónakházából: Bárki bejuthatott a csónakházba, ami többnyire majdnem üres.

- Ez nyilván köztudomású - mondta Gullet. - És aki oda becsempészte a hullát, az biztosan nem hülye. Nagyon is átgondolt úgy ez, uram.

- Azután itt van még Mrs. Fairfax - tette hozzá Burns. - Gullet arra gondol, hogy a hölgynek nem volna rossz a következő örökösstől megszabadulni, és a gyanút a Downtree házaspárra terelni.

- Ez a büntett nem vall nőre mondta a rendőrfőnök-helyettes.

- Ebben egyetértünk, uram - helyeselt Gullet. - De Mrs. Downtree azt hiszi, hogy a sógornőjének viszonya van dr. Jonesszal.

Azt hiszi - tört ki Cummins. - Az egész ügy olyan homályos, amilyen csak lehet. Feltrancsíroz egy sebész ilyen módon egy holttestet?

- Ha valóban olyan ravasz, amilyennek Gullet gondolja, miért ne, uram - válaszolt Burns.

Cummins ezredes témát változtatott:

- Úgy látszik a kávékról megfeledkezett az a lány. Innának helyette valamit ilyen korán? És, ha kedvük tartja, nyugodtan gyűjtsanak rá.

Gullet ritkán ivott ilyen ízű whiskyt, meg nem is szerette nagyon, pedig mostanában ez a divat - a malátawhisky. Olyan színtelen, mint a gin, és meghatározhatatlan ízű.

Cummins egy kis vizet töltött az italába, lassan kortyolgatta, a szivarja végére pillantott, és megszólalt:

- A rendőrfőnök aggódik, hogy eredménytelenül pazaroljuk kiváló detektívek idejét. Én megértem a maguk gondjait, de neki mit mondjak? Egyébként a tetem azonosítása rutinfeladat.

Amikor Burns látta, hogy Gullet közbe akar vágni, egy apró, alig észrevehető mozdulatot tett a fejével. Cummins folytatta:

- Sir Malcolm úgy döntött, hogy amennyiben a torzót nem azonosítják egy héten belül, és váratlan fejlemény nem adódik, az ügyet vissza kell küldeni Norfolkba.

Hosszú csend után Burns megkérdezte:

- Utasításnak vegyük ezt, uram?

- Annak. Legidősebb és legtapasztaltabb embereink mással is foglalkozhatnak. - Belekortyolt a whiskybe. - Van még valami közlendője, Gullet?

- Van, uram. Azt hiszem, korai lenne abbahagyni, egyébként pedig rossz fényt vetne a statisztikámra.

- A parancs teljesítése nem lehet rossz pont a statisztikájában. És nem zárjuk le az ügyet, csak átadjuk a norfolki rendőrségnek, ahova egyébként is tartozik.

Gullet mosolygott:

- Hát ez bizony ugyanaz - de olyan halkán mondta, hogy Cumminsnek nem kellett tudomást vennie róla.

Megitták a whiskyt, és felálltak, hogy eltávozzanak. Gullet ment ki elsőnek, és amint átlépte a küszöböt, Cummins megszólalt:

- Maradjon még egy percig Burns. Van itt még valami.

Visszalépett az asztalához.

- No, igen. Sir Malcolm úgy kívánja, hogy a Jackson-ügy felgöngyöltése céljából végezzenek diszkrét nyomozást. Merő formáság az egész, de nem akarjuk, hogy a sajtóhiénák felfújják a dolgot.

A még mindig nyitott ajtóra nézett, és halkán megszólalt:

- Gullet is meg tudná csinálni, hiszen beszélt pár emberrel.  
Átadta a dossziét Burnsnek.  
Gullet lassan bandukolt a folyosón, széles hátát majd szétvetette a düh. Burnst várta.  
- Nyugi, Percy - mondta Burns, állandó zord vigyorával.  
- Mi van emögött? - kérdezte Gullet.  
- Ugyanolyan jó a szimatod, mint az enyém, öregfiú. Kéz kezet mos. - Vállat vont. - Mi ezt nem értjük.  
Parancs az parancs. Övék a felelősség.  
- A lezáratlan ügy viszont az enyém - Gullet rendszerint kifejezéstelen szeme izzott a dühtől.  
- Még mindig van egy heted. Mi minden történhet ezalatt! Nyugalom, melletted állok.  
Gullet mereven ment végig a folyosón a saját kis vackáig.  
Az asztalán fekvő papírhalom tetején egy telexüzenet feküdt, a norfolki rendőrségtől.

Július vége felé egy sötétkék, vagy fekete kis Volkswagen furgon állt a Fairfax család bixhami házától nem messze lévő fák és bokrok között. Jóval éjfél után látták a kocsit. A rendszám betűjele FLO volt, és utána következtek a számok. A tanú erre azért emlékszik, mert a feleségét Fló-nak becézik, Florence a neve.  
A kocsiban ülőket szerelmeseknek nézte. Arra emlékszik, hogy ez augusztus elseje előtt történt, mert akkor ment szabadságra, de a napot pontosan nem tudja megmondani.

Gullet dühe mérséklődött, az agya viszont mozgásba lendült. Az ujján kezdte számolni, hogy igen, valóban lehet, az a kocsi vihette oda a torzót, hogy a tóba lökjék.

- A fene egye meg! - mondta csak úgy magában.  
Ha a kérdéses dátum augusztus elseje, akkor az áldozat nem lehet Paul Fairfax. Mrs. Miller szerint augusztus 28-án még életben volt.  
Megsörrent a házteléfono. Burns közölte Gullettel, mi a következő feladat.  
Tíz perccel később Gullet már úton volt Bixham felé. A Scotland Yardon pedig Burns elrendelte, hogy körözzenek egy kis fekete Volkswagen furgont, amelynek a rendszáma FLO-val kezdődik.

### TIZENHARMADIK FEJEZET

Fitzgerald nyomozó őrmester az előszobában ült, a Punch régi számait lapozgatta, és eközben nagyon utálta Gulletet, az ugyanis azonnal lecsapott az autós nyomra, és elküldte Fitzgeraldot a Penn, Cromwell és Sladgins kórházakba, hogy Mr. Franklyn Braber tiszta lelkiismerettel utasíthassa el Mrs. Jackson exhumálási kérelmét.

Molly Fearon kisasszony igazolta, hogy Fitzgerald útja egyáltalán nem volt hiábavaló.  
- Nagyon sajnálom, de dr. Jones elment, és ma már nem is jön vissza - mondta a lány. - Meghagyta, hogy mindenben legyen segítségére. A nevem Fearon, Molly Fearon. Jones doktor titkárnője vagyok és kórboncnok asszisztense. Ha nem tudok a kérdéseire válaszolni, akkor, sajnos, újra vissza kell jönnie, Mr...

- Fitzgerald. Andrew Fitzgerald nyomozó őrmester.  
Fitzgerald átellenben ült Miss. Fearonnal Jones előszobájában és kezében egy csésze neszkávéval, hivatása magaslatán érezte magát.  
- Felkérték a Bűnügyi Nyomozó Csoportot, hogy vizsgálják meg Edward Pierpoint Jackson ügyét - mondta. - Most jövök a Cromwell kórházból, és ott azt a felvilágosítást kaptam, hogy Jackson orvosi adatait innen továbbították a Központi Orvosi Adatbanknak.

Miss. Fearon bólintott.  
- Azonnal hozom a dossziét.  
A dosszié rózsaszínű volt, a nyomtatott címkén az állt: Jackson, Edward Pierpoint, valamint egy sokjegyű hosszú szám.  
Fitzgerald kinyitotta a noteszát.  
- Csak azt akarom megtudni - mondta -, mivel kezelték itt Jacksont, és mutassa meg azt az aláírt

nyilatkozatot is, amelynek alapján valaki másba ültethették át a szívét.

- Nem csupán a szívét - javította ki a lány. - Szabvány formulánk szerint a halott teteme felhasználható az orvostudomány más területein. Lehet, hogy Jackson megváltoztatta a szöveget. Rögtön megnézem.

- Egy pillanat. A másik dolog, ami engem érdekel, az, hogyan juttatják el az adatokat a bankba.

Szeretnék erről is többet megtudni.

- Ez év március 7-én - kezdte a lány - Jacksont az ambulanciára hozták egy motorbaleset után. A bal felkarcsonton nyílt törés, ami komoly artériás vérzést okozott. Itt megoperálták a sérültet, és transfúziót kapott.

Fitzgerald felhúzta az orrát.

- És a nyilatkozat, hogy a holttestét orvosi célra felhasználhatják?

A nővér átlapozta a papírokat.

- Itt van - mondta. - Alulírott beleegyezem, hogy halálom után... satöbbi. Aláírás: Edward P. Jackson. Tanúk: dr. Russell Jones és... ezt a másik aláírást nem tudom elolvasni, pedig olyan ismerős.

Elvihetem ezt a nyilatkozatot?

- Addig nem, amíg én erre engedélyt nem kapok. De fénymásolatot bármiről adhatok magának.

- Egyelőre az is megfelel. - A noteszébe pillantott. - Most mesélje el, hogyan küldik az adatokat az orvosi adatbanknak.

- Arra külön nyomtatványunk van. Tessék, ez az. Az orvos kitölti a rovatokat, vércsoport, szövetadatok, kor, nem, satöbbi, a legközelebbi hozzátartozó neve, már ha van ilyen, és hogy az illető aláírt-e nyilatkozatot, mely szerint a szervei felhasználhatók, és hol található ez a nyilatkozat. Ezen a nyomtatványon a legfontosabb dolgok szerepelnek. Ebben a dossziében marad egy példány, a másikat legépelik, majd a programozók betáplálják az adatokat a gépbe, így jut el az Adatbankba. A nap meghatározott óráiban lehet az adatokat továbbítani.

- Világos és érthető - mondta Fitzgerald. - De mégis nincs hibalehetőség?

Miss. Fearon kérdően felhúzta a szemöldökét.

- Hogy érti ezt?

- A gépelésben, például gyakran hibáznak. Mi történik, ha valaki rossz vércsoportot ír be, vagy ilyesmi. Nem ismerem az orvosi szaknyelvet. Előfordulhat az, hogy valaki nem a megfelelő szívét vagy vesét kapja, és ebbe hal bele?

A lány nevetett.

- Ó, dehogyis. Egy sebész sem dolgozik az adatok alapján. A donor vérét és a szöveteit maga is megvizsgálja, hogy a befogadónak megfelel-e. Gyakorlatilag ebben nem történhet hiba.

Fitzgerald bólintott.

- Rendben van. Ki írta alá? - kérdezte, és felemelte a tollat.

A lány a macskakaparást bámulta. - Ugyanaz, mint aki a nyilatkozatot. Jaj, ki is lehet ez? Hát persze. Hepplethwaite doktor. Ez az olvashatatlan kaparás. Szívrohamban halt meg, és a felesége ágyhoz kötött beteg. Tragikus eset.

Fitzgerald lejegyzett valamit, majd eltette a noteszét.

- Mondja, nem unja, hogy mint ápolónő folyton a halál meg a betegség közelében van?

- Dehogy - mondta a lány -, én nem ápolok. Én kórboncnok asszisztens vagyok.

- Hát akkor meg hullákkal van dolga, igaz?

- Tipikus zsarumegjegyzés. Egy rendőr számára a kórbonctan biztosan bűnügyet jelent. Főként gyilkosságot, így van? Hát, ez sokkal bonyolultabb, semhogy két perc alatt elmagyarázzam.

Fitzgerald felmérte a kínálkozó alkalmat.

- Mi lenne, ha innánk valamit, miután itt végzett, és akkor mesélne nekem a munkájáról?

A lány gondolatban felhúzta az orrát.

- Nem fog menni. Hétkor végzek, és kilenckor randevűm van.

Fitzgerald végtelenül szomorúnak látszott, majd felderült a képe, és azt mondta:

- Attól még ihatnánk valamit valahol. Talán el is rabolhatnám magát. Mindenesetre várom hétkor a bejáratnál.

Fitzgerald őrmestert a gyakorlatban jobban érdekelte a rendőrségi munka, mint a kórbonctan. Fearon kisasszony viszont úgy érezte, hogy az óra mutatója csigalassúsággal megy előre.

- Elszállt az idő az olyan régivágású detektívek felett, mint az én főnököm, Gullet - kezdte Fitzgerald a szónoklatot. - A bűnözők ma már tudományos módszerekkel dolgoznak, és nekünk is úgy kell. Tudja, az

úgy van - mondta kissé halkabban -, hogy ma már léteznek olyan berendezések, amelyek segítségével a levegőből meg tudjuk állapítani, hogy járt-e egy bizonyos személy egy szobában. Napokkal később is megállapítunk egynémely tényt a kémia segítségével.

- Mi van akkor - epéskedett a lány -, ha az illetőt Chanel 5-ös kölnibe fojtották bele?

A férfi magabiztosan folytatta: Ha valaki megszólal egy szobában, vibráció keletkezik. Ezeket a vibrációkat radarral, szuperradarral fel tudjuk venni több száz méter távolságból is.

Fearon kisasszony megrázkódott.

- Szerintem szörnyű és lealacsonyító dolog a szaglászás, a hallgatóság, a magnófelvétel készítése. Jobban szeretem a régimódi detektíveket, a Sherlock Holmes típust, amelyik az esztét használja.

Felvette a poharát, látta, hogy üres, így hát felállt.

- Most én fizetek.

Visszajött, kezében tartotta a férfi ötödik whiskyjét, ennyit ivott a két korsó sör után, amit várakozás közben fogyasztott. Mindettől roppant magabiztos hangulatban volt.

- Azt hiszem - mondta a lány és leült -, rengeteg szaglász özönlik most majd ide, kiássák Jackson tetemét, akkor aztán megindul az újságok ostroma és a televíziósok mindenbe beleütik az orrukát, minden kulcslukon belesnek.

Ezek a szerencsétlen Fairfaxék, azok után amit elszenvedtek a műtétig, meg ami még vár rájuk, az óriási csinnadratta, amit az a rémséges özvegy produkált! Micsoda emberek vannak! Senki sem törődik azzal, milyen feszültség dolgozik az olyan emberben, aki minden éber percében el van készülve a hirtelen halálra!

Miután Fitzgerald megérezte, hogy ő is a szaglászok közé soroltatott, aligha remélte, hogy ettől megjavulnak az esélyei ennél a remek külsejű ápolónőnél.

- Ki is mondta azt, hogy a törvény hatökör?

- Dickens.

- Valóban. Ő mondta. Az a baj, ha a törvénygépezet egyszer beindul, akkor örül és örül, mint az isten malmai, legfeljebb nem olyan lassan.

A férfi körülnézett, és előrehajolt.

- És nagyon nehéz a törvényt lefékezni mondta halkán. - Azért vagyok én most itt. Maradjon köztünk, de sem a rendőrség, sem a Belügyminisztérium nem akar exhumálást.

A lány meglepődött.

- Akkor meg mi a fenének szaglászik errefelé?

A férfi ismét körülnézett.

- Felülről indult ez a dolog - közölte bizalmasan. - Wardot lovaggá fogják ütni, úgyhogy kellemetlen lenne most egy botrány. Igaz? De, csitt, ha valaki megkérdezi, mondja azt, hogy kihallgatást végzek. Fitzgerald őrmester tisztába teszi a dolgokat.

Miközben a gint kortyolgatta, Molly Fearon megjegyezte:

- Ilyesmivel pocsékolják a maga idejét.

- Milyen igaza van. De ilyen az élet. Azon a bixhami eseten dolgoztam. Ahogy egy kicsit érdekessé vált, belépett Gullet felügyelő. Rangidős, és minden dicsőséget ő akar bezsebelni. Itt azonban nem terem neki dicsőség.

Molly Fearon a férfi háta mögötti órát bámulta. Ha előremászott egyáltalán a mutatója, a leglassabban tette, amióta csak az időt mérik.

- Tudja, az úgy van - hallotta a férfi hangját -, hogy gyaníthatóan Fairfax öccsét, Pault találták meg abban a norfolki tóban.

Erre a lány magához tért, megborzongott, és a férfira bámult.

- Jaj, csak nem! Szerencsétlenek. Hogy még ez is a nyakukba zúdul!

- Az a baj, hogy régóta nem hallott senki Paul Fairfax felől. Ha előkerül, Gulletet és vele együtt engem is egy másik ügyre állítanak. - Előrehajolt. - Nem tudja a randevúját elhalasztani, hogy velem vacsorázzon?

A lány láthatóan vonakodva rázta meg a fejét.

- Sajnálom, de nem szoktam senkit átejteni. Maga mit szólna, ha ilyen helyzetbe kerülne?

- Akkor felhívhatom?

- Az asztalomnál nincs telefon. Megadom magának a laboratórium számát.

Kint a férfi megkérdezte:

- Elvihetem?

- Nagyon kedves magától, de nekem is kell mozogni egy kicsit.

Fitzgerald a kocsijához lépett, téblábolt egy darabig, kinyitotta és kivette a felöltőjét meg a kalapját. Menet közben vette fel, követte a lányt az utca másik oldalán, jókora előnyt hagyott neki, hátha esetleg visszanez.

A lány befordult egy Edward-korabeli ház bejáratán. A ház magában állt, magas tiszafa sövényvel körülvéve, amely a kaput leszámítva, teljesen eltakarta az út felől. Fitzgerald hallotta, ahogy a kapu zárja kattant, és odasietett. A lány széles lépcsőfokokon ment fel az oszlopos bejárat ajtóhoz. Hallotta azt is, hogy a házban megszólal egy régimódi csengő. Az ajtó kinyílt, és a lány azonnal belépett. Fitzgerald csupán egy férfi körvonalait látta belülről a kiszűrődő fénynél. Mielőtt az ajtó bezárult, látta, hogy megcsókolják egymást. Fitzgerald dühösen visszahajtott Bixhambe.

- A világért sem tennék ilyet még egyszer, drágám - mondta Molly Fearon, miközben gin és citrom keverék italát kortyolgatta. - Hű, micsoda móka volt!

- Gyere, drágám, gyere - mondta Jones, és megsimogatta a lány haját. - Tudod, hogy ott kellett lennem ma délután a megbeszélésen.

- Micsoda dögunalom! Úristen, micsoda unalom! Állandóan a modern, tudományos detektívről dumált. Szerintem azt sem tudja, mi a hákettó. És a tetejébe még bukik is rám.

- De nem kellett elmenned velem, ugye?

- Volt egy kis elverni való időm, és soha nem láttam még közelről detektívet. Nem tudtam ellenállni. Azzal töltötte az estét, hogy hajbókolt magának, és a főnökét ócsárolta, aki biztos nagyon aranyos, s miután megpróbálta hipnotizálni áldozatát, azaz engem, arra akart rávenni, hogy halasszam el a randevúmat a csodálatos doktor Jonesszal, és helyette feküdjek le a szeplős, piros fejű Fitzgerald zsarúval. A pasasban nincs egy szikra vonzerő.

Jones megcsókolta a lány fülét.

- Mondott olyasmit, amit nem szabadott volna mondania? Hivatali titkokat, vagy ilyesmit? - Látszólag nem annyira a válasz, mint inkább a lány füle érdekelte.

- Mít is mesélt? Ja, igen. Először is, hogy nem ássák ki Jacksont. A detektív munka nem más, mint porhinta a közvélemény szemébe. Csak hogy elmondhassák, lefolytatták a nyomozást, de eredmény nélkül, az exhumálásnak semmi értelme.

A férfi egy pillanatra elvonta magát a lány fülétől, és azt mondta:

- No, ettől a hírtől Ward biztosan felvidul.

- És Fairfaxék is. Én legalábbis úgy gondolom. De mondd meg nekik; hogy tartsák titokban. Ja, és van itt még valami. Ward lovagi címet kap.

A nő fülcimpája a férfi szájában volt. Eközben megszólalt:

- Ezt mindenki tudja.

- Ez pedig a legbiztosabb forrásból való. Van még más is. Tudtad például, hogy Bixhamben a tóban talált holttestről a rendőrség azt feltételezi, hogy Paul Fairfax az?

A férfi bólintott. - Tudom, hogy Mrs. Fairfaxét kihallgatták. Nem mondta a hekus barátod, hogy végül is megállapították Paul Fairfax személyazonosságát, illetve, hogy az ő hulláját fogták ki?

- Nem. Egyébként már nem is hiszik, sőt abban reménykednek, hogy valahol majd feltűnik a fiú, vagy ír egy levelet.

- Drágám mondta álmodozva Jones, - ígérd meg, hogy nem hagysz el egy detektívért.

- Egy vörösszökeért soha. - A lány felállt, és a férfit is talpra állította. - De akkor vigyél hamar az ágyba.

## TIZENNEGYEDIK FEJEZET

No ugye - mondta Gullet és újra meggyújtotta a pipáját. A Horgásztanya kis bárját átmenetileg Gullet dolgozószobájává alakították át. - Semmi nem helyettesít két lábon járó embereket, amikor arról van szó, hogy találjunk meg egy hetekkel ezelőtt látott autót, aminek félig ismerjük a rendszámát, és azt sem tudjuk pontosan, mikor látták.

Fitzgerald elfojtott egy nyögést. Ezek Gullet legunalmasabb szövegei. Tipikus szöszmötölő, civil ruhás figura - és milyen civil! - a régi iskolából.

- És mit tudunk még abból, hogy azt a Volkswagen minifurgont nem rosszabb célra használták, mint ami természetes két fiatal esetében?

Gullet beosztottjára fordította kifejezéstelen, kék halszemét és a füstfelhőn keresztül mondta:

- Először nekem is az jutott eszembe, hogy nyilván egy szerelmespár ült benne. De ez a változat kiesett.

- Kicsit túl sok időnkbe telt.

- Igaz - mondta Gullet, és szomorúan megrázta a fejét. - Tudja, öregem, maga könnyen csügged, maga egy kishitű pesszimista. Rengeteg időt kell elfecsérelnünk. A mi szakmánkban az a legfontosabb, hogy kizárjuk, ami kizárható. Olyan, mint az aranymosók munkája. Hosszú ideig tart, de a végén az marad meg, amit keresünk.

Az ajtón kopogtak, majd a gazdasszony barátságos arca jelent meg.

- Telefonon keresik, Gullet felügyelő.

Gullet lassan jött vissza, mélyen elgondolkodva.

- Rossz hírt kapott?

- Azt éppen nem mondhatnám - közölte kevés meggyőződéssel Gullet. - Megint kiküszöbölhetünk valamit. Az Interpoltól érkezett egy jelentés. Két nappal ezelőtt Paul Fairfax Düsseldorfban töltött egy éjszakát.

- És most hol van?

- Fogalmuk sincs. Állítólag a bárban azt mondta a mixernek, hogy augusztusban is járt abban a szállodában. Ez egyezik a nyilvántartásukkal.

A felügyelő elhúzta a tolóablakot.

- Két pohárral a legjobb söréből, Mrs. Jolly. És kérek egy dupla Johnnie Walkert is estére az ágyba. Visszafordult Fitzgeraldhoz.

- Ez a sok modern süket duma még hagyján, de zöme éppolyan értelmetlen, akár a repülés. Mire az ember kiér a repülőtérre, átesik minden vizsgálaton, és megtalálja, merre kell indulnia, sokszor biciklivel már előbbre tartana.

Mrs. Jolly behozta a söröket. A nyitott ajtón át behallatszott a hangos figyelmeztetés. - Nincs több rendelés, hölgyek és urak!

- Nos - mondta Gullet -, egy pont tisztázódott. Most aztán fogalmunk sincs, honnan közelítsünk ehhez a torzóhoz. De a kisleány biztosan nagyon megőrül neki. Küldje vissza a dossziét Norfolkba, csináljanak, amit akarnak.

Egy hajtásra megitta a fele sörét.

- Lefekszem - mondta. - Megírta a jelentését?

Fitzgerald bólintott.

- Akkor adja ide. Az ágyban majd elolvasom. Mondja már, hogy menjek aludni.

Gullet a lehető legmagasabbra polcolta fel a párnákat, kikapcsolta a mennyezeti világítást, meggyújtotta az olvasólámpát, és szokása szerint zoknistól bújt be az ágyba. Whiskys pohara az éjjeliszekrényen. Elhelyezkedett, és olvasni kezdte Fitzgerald jelentését.

Fitzgeraldnak sajátos módszerei voltak a jelentések legépelésére. Megszámozta a bekezdéseket, a dátumokat új sorba írta, a fontos passzusokat pirossal aláhúzta: ettől Gullet teljesen kétségbeesett.

A jelentés nagy része tényeket tartalmazott; a beszélgetések kivonatát a három kórházban, és a jelentős dokumentumok fotókópiáját.

Gullet éjjel kettőkor, merev vállal ébredt. Az éjjeliszekrényen megpillantotta a maradék whiskyt, kinyúlt érte, és a hasánál érezte az összegyűrődött Fitzgerald jelentést. Hülyeség volt az őrmesternek ilyen előnyt adni. Miközben megpróbálta Fitzgerald jelentését kisimítani, szeme rávetődött a Központi Orvosi Adatbanknak küldött telex dátumára.

Ettől végképp kiszállt szeméből az álom. Mivel fénymásolat volt és nem újragépelés, hibáról szó sem lehet. Gyorsan visszalapozott a jelentés első oldalára, ahol Fitzgerald összegezte nyomozásának eredményeit. Az összegezésben arról nem esett szó, hogy a telexen rossz dátum szerepel. Fitzgerald szempontjából tehát minden a legnagyobb rendben volt.

Gullet bosszúsán felnevetett, éber volt és vidám. Betette a fogsorát, és kiszállt az ágyból, hogy a bőröndjében levő aranytartalekből még egy kis whiskyt töltsön magának.

Másodszori elolvasás után Jackson kórházi kartotékjában levő Adatbankformula már nem hagyott kétséget. Jackson adatait először március 23-án rögzítették. Ezt dr. Hepplethwaite írta alá. De az amúgy



teljesen azonos telex, amit az Orvosi Adatbank kapott és komputerbe betáplált, augusztus 13-i dátummal volt ellátva.

Gullet átgondolt minden lehetséges variációt. Az augusztusi dátum lehet egy márciusi elírás. Nem valószínű. Talán az egyik hivatalnok márciusban véletlenül írta rá, majd megtalálta sok más papír között, és megpróbálta a dolgot eltussolni azzal, hogy megváltoztatott dátummal küldte tovább.

Akárhogyan is történt, valami olyasmi volt a dologban, amit egy régi iskolázottságú rendőr megtalált, viszont a rendőrakadémiát végzett Fitzgerald nem.

Gullet csaknem biztosra vette, hogy lényegtelen apróság az egész, nem több egy elírásnál. Az igaz, hogy ilyen elírások folytán esetleg nem a rossz lábát amputálják a betegnek, de ez nem az ő gondja. Azt ízlelgette magában, milyen hatással lesz a felfedezése Fitzgeraldra.

Gullet fagyosan meresztette szemét Fitzgeraldra, és inkább szomorúan, mint dühösen mondta neki:

- Legjobb, ha magam megyek Essexbe, és utánanézek ennek a dátumok körüli eltérésnek.

Fitzgeraldot megrázta, hogy nem vette észre a dolgot. Bólintott. Egyelőre Gullet nem tett említést arról, hogy mulasztását jelenti-e feletteseinek.

- Maga totyogjon vissza a tyúkólba, és végezzen adminisztratív teendőket - mondta Gullet virgoncan. Munkatársa hibájából még egy-két napot tölthet vidéken, alhat olyan fogadóknál, ahol a teát ágyba hozzák, vacsorára pedig minden este sertés- vagy marhahúst adnak hasáburgonyával, néhanapján még sült fácánt is.

- Tudja, doktor, a sült fácán az igazi - mondta másnap Jonesnak, a vasöklű rendőrök tapintatával. - Mindig az volt a vágyam, hogy vidéken lakjam. Errefelé biztosan mindenütt lehet sült fácánt kapni.

- Nagyon jóban kell lennie a helyiekkel hozzá, felügyelő - mondta Jones. - Megtalálta, amit kerest? - Egy pillantást vetett a dossziéra, amit Gullet magával hurcolt.

Gullet lerakta a dossziét. Jackson kartotékja volt.

- Van itt néhány dolog, ami nem egészen világos. Nem tudom, hajlandó volna-e néhány kérdésemre válaszolni.

- Ami segíti a rendőrségi nyomozást - fejezte be a mondatot helyette Jones.

Gullet arca kifejezéstelen maradt. Bólintott. Szeszínű gombszemeit az orvosra függesztette. Nagydarab, jóvágású férfit látott maga előtt, tökéletesen nyugodtan és magabiztosan.

Gullet kivett néhány papírt, és az orvos felé fordította őket.

Az egyikre rámutatott.

- Gondolom, tudja, hogy ez mi, dr. Jones?

- Természetesen. Az Orvosi Adatbank egyik formulája. Bocsásson meg, ez így nyilván érthetetlen.

Szóval ez egy olyan nyomtatvány, amelyen orvosi információt küldünk a Központi Orvosi Adatbanknak. Azaz...

- Köszönöm - szólt közbe Gullet -, onnan jöttem ide.

Még egy papírt vett elő.

- És ez mi?

Jones megnézte.

- Ugyanaz. Adatbank nyomtatvány. - Még egyszer megnézte. - Az előzőnek a másolata.

Gulletnek most volt egy kérése:

- Nézze meg a dátumokat.

Néhány pillanat szünet állt be, és Jones megkérdezte:

- Mivel magyarázza az eltérést, felügyelő?

- Egyelőre nem tudom. Ezért mindenkit megkérdezek, akiknek köze van hozzá, hogy mivel tudja megmagyarázni.

- Készséggel álllok rendelkezésére - mondta Jones -, de nem értem, mi közöm az egészhez.

- Maga volt az ügyeletes a sebészetben, amikor Jacksont behozták, és megoperálták, és szemtanúja volt, amikor aláírta ezt a nyilatkozatot, mely szerint halála után holtteste felhasználható orvosi célokra.

- Mit mondjak, elég furcsa. Minden teljesen azonos, kivéve a dátumokat. De hogyan?... Hiszen ez a másolat indigóval készült, és a dátum is indigós. Egyáltalán nem értem.

Gullet rápillantott. Úgy tűnt, az orvos valóban nem talál magyarázatot erre az egyszerű rejtélyre.

- Ez igazán egyszerű, doktor. Dátum nélkül töltik ki a nyomtatványokat. A dátumot később is rá lehet írni. A felső példányra az írógép szalagján keresztül, a másodpéldányra pedig úgy, hogy indigót és még egy papírt tesz rá. Gyerekjáték az egész. De ha össze akarja illeszteni a nyomtatványokat, és a fény felé

fordítja őket, akkor látja, hogy a dátumokat leszámítva minden azonos magasságban van.

Jones bámult.

- Agyafúrt dolog, nemde? És milyen egyszerű. De miért volt erre szükség?

Gullet nem vett tudomást a kérdésről.

- Melyik a helyes dátum, doktor? - kérdezte ártatlanul.

- Szerintem egyik se - mondta töprengve Jones. - Ha az egyik biztosan jó. Akkor nyilván március 23.

- De miért?

- Jackson akkoriban lehetett itt. Nem volt valami mázlista. Először megmentjük az életét egy baleset után, és pár hónapra rá meghal egy másik balesetben.

- Egy pillanatra elgondolkozott. - És azért sem mondható szerencsésnek, mert Hepplethwaite írta alá, aki májusban meghalt.

- Szörnyű macskakaparás. Biztos, hogy ez Hepplethwaite aláírása?

- Nem vagyok a kérdésben szakértő. Nekem úgy tűnik, az övé.

- És ez a magáé? - Odadobta Jackson nyilatkozatát, amelyben engedélyezi, hogy a tetemét halála után felhasználják.

- Úgy néz ki. Emlékszem, hogy éppen a baleseti osztályon jártam, amikor Hepplethwaite tanúnak kért fel. Ilyesmi gyakran megesik egy kórházban, különösen végrendeleteknél.

- A dátum itt is március 23.

- Látom. Talán Hepplethwaite úgy gondolta, hogy rendbe teszi a kartotékot. Mindenesetre, a dátumbeli eltérés igen furcsa.

- Arra kérem, doktor, gondoljon vissza, talán talál magyarázatot a kétféle dátumra. Ez most kihallgatás, és addig nem zárhatom le, ameddig a dátumügy nem világos.

- Beszélt azzal a lánnyal, aki továbbította?

- Hogyne. Nem régen van itt. Afelől azonban semmi kétség, hogy augusztus tizenharmadikán továbbították az Adatbankba, ahol aznap vették is. Mivel a lány újonc volt, nem tudta, hogy a másolatokat eldobják, miután az adatokat közlik. Egy másolat persze mindig marad az illető személyi kartotékjában.

Gullet felemelte a kalapját.

- Köszönöm a segítségét, doktor. Ne hagyja, hogy tovább raboljam drága idejét.

- Azt mondta: "Már megint ez a Gullet."

- És te mit mondtál? - kérdezte Gullet.

Burns főfelügyelő kivett egy francia cigarettát a kék dobozból.

- Azt mondtam tisztelettel, uram, meg kell jegyezmem, hogy Gullet nem hibáztatható azért, mert észrevette az eltérést.

Rágyújtott, majd így folytatta.

- Hát igen, Percy. Ilyen az emberi természet. Egyébként azért volt roppant dühös, mert emiatt lekéste az esti vonatot Párizsba. Elrontottuk neki a hétvégét. Azt mondta, hegyet látsz, amikor csak vakondtúrásról van szó. A Belügy csak azt akarta tudni, hogy Jackson halott volt-e, mikor kivették a szívét. És hogy lehet az, hogy detektívfelügyelő megy oda, ahelyett, hogy rendőrt küldött volna. Otthagytam a jelentéssel együtt, és szerintem most már lelohadt a mérge. Azonnal be kell mennünk hozzá.

Szemüvegkerete fölött kajánul nézett Gulletra.

- Szép munka volt, Percy.

Cummins ezredes, a helyettes rendőrfőnök, sarokirodájában a kandallónak támaszkodott.

Felsőhajtott, Gulletet és Burnst a bőr karosszékekhez intette, azután leült az asztal mögé.

- Úgy vélem, ez egyszerű hivatali tévedés, Gullet - mondta olyan hangon, amiből ezúttal hiányzott a szokásos tántoríthatatlan önbizalom. - A legrosszabbon, tehát az elején túlestek.

Gullet eleresztette a füle mellett a kiséfőnök megjegyzését. Várt.

- Nem értem, miért ment maga is le, miután Fitzgerald őrmester már ott járt.

Gullet a kiséfőnök feje mellett a szoba sarkát bámulta. Itt volt az alkalom, hogy lejárassa Fitzgeraldot. Ellenállt a kísértésnek.

- Láttam, uram, hogy valami nincs rendben, és úgy gondoltam, jobb néven veszi majd, ha személyesen tisztázom a dolgot.

- Bár úgy lett volna - mondta a helyettes rendőrfőnök. - Bárcsak tisztázta volna. A rendőrfőnök... nos, urak, a képzeletükre bízom.

- Elnézést kérek, uram - mentegetőzött Gullet.
- Erre semmi oka. A fordítottja inkább igaz. Pokoli egy helyzet, ez viszont tény.
- Igen, uram. Abban biztosak lehetünk, hogy Jackson orvosi adatait augusztus 13-án továbbították az Orvosi Adatbankba. Az úgynevezett eredeti nyomtatványon a dátum helyén március 23. szerepel, ami nyilvánvalóan hamisítás.
- Gullet elég hosszú szünetet hagyott, hogy Cummins figyelmét semmi ne kerülje el.
- Ez egyben azt jelenti, uram, hogy a hamisítványt ugyancsak augusztus 13-án tették Jackson kartotékjába.
- Ismét megállt, és akkor a főnöke megszólalt:
- Gyerünk, ki vele!
- Vagyis az a helyzet, uram, bárki tette is, tudnia kellett, hogy Jackson már régen nincs az élők sorában.
- És segített Jacksonnak, hogy ne is legyen?
- Igen, uram.
- Rendben. Tegyük fel, hogy gyilkosságról van szó. - Ez volt az első alkalom, hogy ezt a szót kiejtették. Gullet és Burns egymásra nézett. - Maga szerint mi lenne az indíték?
- Gullet nem késlekedett a válasszal.
- Hogy megszerezzék a szívét.
- Cummins nyelt egyet. Hosszú csend után, halk hangon megszólalt:
- Hihetetlen.
- Hadd jegyezzem meg, tisztelettel, hogy szerintem teljesen hihető. Lehet, uram, hogy ez az első ilyen esetünk, de hasonlók megtörténtek már az Egyesült Államokban, Nyugat-Németországban, Svájcban, Dél-Afrikában és másutt.
- És rábizonyították valakire?
- Burns belekotyogott.
- Eddig még sehol senkire, uram. De meg kell jegyeznem, uram, ha valaki meghal, ugyan ki bizonyítja be, hogy az orvosa, ha akarja, megmenthette volna az életét. No és, melleleg, ilyenkor össze is tartanak az orvosok.
- Ez az eset másmilyennek néz ki - mondta Gullet.
- Szerintem Jackson remek egészségi állapotban volt mindaddig, amíg valaki ide nem telefonált, hogy baleset áldozata lett. Lehetséges tehát, hogy az első eset, amikor szándékos gyilkossággal akarnak szívet szerezni az átültetéshez.
- Az is bűntény, uram - mondta Burns -, ha a gázoló vezető nem áll meg.
- Hogy érti ezt?
- Úgy, hogy a halottkém jelentése rendőrségi szempontból nem zárja le az ügyet.
- Semmi bizonyíték sincs. Beszélek Sir Malcolmmal. Addig is, Burns és Gullet, legyenek kéznél, ha ebben az ügyben szükség lenne magukra. Már, ha egyáltalán van ügy.

## TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A telefon első csengetésére Jones felébredt, lassan kiszállt az ágyból, felvette a kagylót, és kihúzta a falból a mellékállomás vezetékét. Még köntöst sem vett fel, úgy ment le a földszinti telefonhoz.

Marilyn elfülő hangon szólott bele.

- Drágám, de örülök, hogy otthon találalak. Ne haragudj, hogy ilyen későn hívlak.
- Úristen - szólt halkán Jones. - Mi van? Baj van? Már két óra elmúlt.
- Csend. Az asszony úgy beszélt, mint egy sértett gyerek, ha egy felnőtt értetlenkedik vele.
- Igazán sajnálom, hogy ilyenkor zavarlak, drágám, de muszáj volt telefonálnom. Megvártam, amíg elalszik. Azért hívtalak ilyen későn. Sajnálom, hogy felébresztettelek, de segítségre van szükségem.
- Segítségre?
- Jaj, drágám, ne légy már ilyen rideg.
- Elnézést. Az az igazság, hogy pucéron állok itt, és fázom.
- Milyen szép lehetsz - válaszolta az asszony, de a nevetése is sírós volt.
- Nem tudsz holnap felhívni?
- Nem olyan egyszerű. Annyi, mindenki kihallgathatja a beszélgetésünket.

- Akkor majd hívlak én.  
- Nagyon köszönöm, Rusty. Nem is hiszed, mennyire szükségem van támaszra. Ugye, nem hagysz cserben?

- Dehogy. Felhívlak. Jó éjszakái.

- Jó éjszakát, drágám.

Mielőtt visszatette a kagylót, hallotta, hogy az asszony belezokog a telefonba. Elindult felfelé a lépcsőn. Hálósobája ajtaja tárva-nyitva volt, és a fényben ott állt Molly Fearon meztelenül.

- Hát ez meg ki volt?

A lány háta mögött a vezeték vissza volt dugva a konnektorba. Agyában gyorsan visszapergette a beszélgetést. Bármilyen óvatos volt, ez aligha segítette.

- Egy betegem felesége telefonált, aki azt képzeli, hogy szerelmes belém. Egy kicsit ki van akadva. Állandóan telefonál. Ne aggódj. A férje mindent tud a dolgról.

- Ez, Jones doktor úr, arcátlan hazugság!

A férfi esküre emelte a kezét.

- Ez az igazság.

- Hogy hívják?

- Úgy vélem, ez már az orvosi titoktartás körébe tartozik.

- Hülyeség! - kiáltotta a lány. - Persze, van itt még valami! Lennél szíves elárulni, hol voltál múlt kedden és szerdán, valamint keddről szerdára virradó éjszaka?

- Nagyon jól tudod, hol voltam, Glasgow-ban, kongresszuson - válaszolt ingerülten a férfi.

- Ott ugyan nem. Azt biztosan tudom.

Öltözködni kezdett.

- Drágám - csillapította a férfi. - Ok nélkül csinálod a hühót.

- Ok nélkül - csúfolódott a lány, és felhúzta a harisnyanadrágját. - Semmi közöm hozzá, hány ügyed volt a múltban, és még hány lesz. De ezúttal ragaszkodom a monogámiához, és ezt te is nagyon jól tudod. Eszem ágában sincs egy idegen nővel osztozni egy férfin, vagy hagyni, hogy a férfi átverjen, és hülyének nézzen engem. Márcsak büszkeségből sem engedem.

- De Molly, komolyan mondom...

- Tartsd meg magadnak.

Felvette a ruháját, sietve megigazította magán, és hevesen felrántotta a zipzárat.

- Egy hónap múlva hagyhatom csak ott a kórházat. De addig is te doktor Jones vagy, én pedig Molly Fearon kisasszony vagyok, a titkárnőd; ezzel a kapcsolatnak vége.

- Nézd, drágám, nem lehetne...

- Mondtam már, tartsd meg magadnak a mondókádat.

Az ajtóban a lány visszafordult.

- Talán érdekel, ha közlöm veled, hogy dr. Thompson sürgősen keresett telefonon. A glasgow-i kórházban viszont azt felelték, telefonon kimentetted magad azzal, hogy nem tudsz elmenni.

A férfi hallotta, hogy a földszinten a bejárati ajtó nagy dörrenéssel becsapódik.

Kettejükön kívül nem volt senki a chelmsfordi Csengettyűszó fogadó bárjában. Marilyn sápadt volt, ő maga pedig csupa feszültség.

- Olyan furcsán beszéltél, mikor felhívtalak tegnap este Rusty. Volt valaki nálad?

Jones meglepetten nézett rá.

- Nálam?

- Úgy beszéltél, mintha valaki kihallgatna.

- Egyszerűen félig még aludtam.

- Resteltem a dolgot, de nagyon kétségbe voltam esve.

- Idegesnek látszol. No mondd, mi van?

- Úristen - mondta az asszony. - Terhes vagyok. - A fejét két keze közé szorította, és megpróbált a könnyein uralkodni. A táskájáért nyúlt.

Jones csak ült, és próbálta megemészteni a dolgot. A bárpult felől odahallatszott, ahogyan a csapos kiméri az italt.

- Hát nem nevetséges - próbált nagy erőfeszítéssel mosolyogni az asszony. - Hány év óta akartam gyereket, és most...

A férfi az asszony remegő kezéért nyúlt.

- Mióta vagy terhes?  
- Ne aggódj - válaszolt az asszony. - Nem a te gyereked.  
- Nem azért aggódom. Mióta vagy terhes?  
- Csak egy hete tűnt fel, hogy nem menstruálok. Elhiheted, nagyon hosszú hét volt.  
- Akkor még rengeteg időd van.  
- Vagyis az abortuszig, erre gondolsz? - A férfi szenvtelenségétől erőre kapott.  
Jones rápillantott.  
- Mindenesetre hozok valami innivalót.  
- Abortusz - mondta az asszony ábrándosán. - Milyen könnyen kimondja ezt egy férfi. Hosszú éveken át szerettem volna gyereket, és most azt mondod, vetessem el.  
- Semmi ilyent nem mondtam. Csak a helyzetet akarom tisztázni. - A férfi felállt. - És a férjed tudja már?  
- Nem. Mit csináljak? - A kérdés szónokias volt.  
A férfi a bárhoz lépett, és ott hagyta az asztalra borulva a felzaklatott asszonyt, aki még így is szép volt. Magának sört hozott, az asszonynak gint citrommal, és fogpiszkálóra tűzött hideg kolbászt.  
- Rusty - szólalt meg az asszony. - Ha kivárom, amíg megszületik a gyerek, soha nem leszek képes elhagyni. Most kell elmennem onnan, vagy soha. Ezért is hívtalak fel. Tudom, hogy rengeteg problémád van, de a helyzet kritikus és...  
Hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy a férfi nem néz rá.  
- És... Rusty, azt hiszem, te már nem szeretsz engem. Persze, nem is várhatom el tőled, hiszen egy másik férfi gyerekét hordom. Ó, istenem!  
A férfi kezébe fogta az asszony kezét, megcirógatta és megcsókolta.  
- Csitt - próbálta megnyugtani. - Ne légy ilyen csacsi, kedvesem. Az érzéseim mit sem változtak. De az isten szerelmére, hagyj időt, hogy gondolkozzam.  
- Bocsáss meg, Rusty. Alig aludtam éjszaka.  
- Biztosan találunk megoldást. Csak gondolkozni kell.  
- Mire gondolsz, kedvesem? Máris jobban érzem magam. Mi a megoldás?  
- Ezt mindkettőnknek jól meg kell gondolnunk. Egyet mondj meg nekem. Hajlandó volnál velem eljönni Angliából, és valahol külföldön letelepedni, talán örökre?  
- És a gyerek?  
- A gyerek természetesen velünk jön. Ez a dolog egyik része. Mielőtt válaszolnál a kérdésre, át kell gondolnod, mit jelent. Gondolj a Fairfax család pénzére és a születendő gyerekekre, akit az örökségtől bizony megfosztanál.  
Marilyn csillogó szemmel nevetett.  
- Hát aztán? Miért kellene ennek a szegény jószágnak - megtapogatta a hasát - több, mint másoknak? Lehet, hogy kevesebb jut neki. Láttam én már épp elég gazdag embert, és azt is, hogyan tette őket tönkre a pénz. Már most tudok a kérdésedre válaszolni. Igen, elmennék veled. Akár ma, ha akarod.  
Megragadta a férfi kezét, és felnézett rá.  
- Komolyan gondolod, Rusty? És mi lesz a munkáddal?  
- Amit elvégeztem, nem vész kárba. Jó sebész vagyok. Mindig tudok rólatok gondoskodni.  
- Bár lennél határozottabb!  
- Most még nem megy - mondta. - Át kell mindent gondolnom. Néhány hétig még szó sem lehet róla. Addig ne mondd meg a férjednek, hogy terhes vagy. Viselkedj olyan természetesen, ahogyan csak tudsz. És ne hívj fel engem a laborban, vagy, ha muszáj, más néven.  
Már nem volt mit megbeszélni. Mindketten átérezték a beállt csönd jelentőségét. Marilyn végül megtörte.  
- Rusty, drágám. Még korán van. Miért ne mennénk el hozzád. Olyan régen voltam ott.  
Bár sötét volt, Jones mégis ragaszkodott hozzá, hogy a hátsó bejáratot használják.  
- Csöndesen. Az orvosnak a szomszédokra is kell gondolnia.  
Odabent a férfi italt töltött, és bekapcsolta a sztereó berendezést.  
- Vécére kell mennem - mondta, és kiment.  
Körültekintően átvizsgálta a fürdőszobát, és a hálószobát, de semmi nyomra nem akadt, ami Molly Fearonra utalt volna; kihúzta a mellékállomás zsinórját, és a készüléket egy fiókba tette. Gúnyosan nevetett magában elővigyázatossági rendszabályain, mielőtt visszatért a hallba.

## TIZENHATODIK FEJEZET

- Ha van valami elméleted, akkor ki vele - mondta Burns főfelügyelő Gullet üvegfalú fülkéjében, a nagy hivatali helyiség egyik sarkában.

- Nem az én elméletem. Mások agyából csipegetem ki a bölcsességet. Miután ismeretlen telefonáló jelentette a balesetet, Jacksont holtan találták a helyszínen, illetve mondjuk, az utolsó pillanatban. A mentőosztag injekciókkal, transzfúzióval, légzőkészülékkel felélesztette. A szokványos módszereket alkalmazták. A halottkém ítélete szerint a halál oka baleset, a gázoló vezető kiléte ismeretlen, mivel, áldozatát cserbenhagyva, továbbhajtott.

- Megrajzoltam a helyszín térképét, és a részletes adatokat odaadtam két kórboncnoknak, külön-külön, és megkérdeztem, vajon ha az áldozatot, akit nem neveztem meg, meggyilkolták, mivel magyarázzák, hogy szervei még alkalmasok átültetésre. Mindketten ugyanazt mondták.

- Egymástól függetlenül?

- Természetesen. - Gullet szűk nadrágja zsebébe nyúlt a pipájáért.

- Mindkettőt azt mondta, hogy bizonyos feltételek között nem lehetetlen a dolog. Először is a gyilkosnak feltétlenül jelentős orvosi ismeretekkel kell rendelkeznie, áldozatával nagyon biztonságos helyen kell találkozni; olyan szállítási eszköz kell hozzá, amellyel egy eszméletlen ember szállítható, valamint nélkülözhetetlen hozzá egy hordozható légzőkészülék. Burns rágyújtott egy Gauloise-ra.

- Azt is elmondták, hogyan lehet kivitelezni?

Gullet bólintott.

- Kettesben kell az áldozattal maradnia, és italába altatószert keverni. Azután, például egy zárt teherautóban az előre kiszemelt helyszínre vinni, ahol a közelben telefonfülke van. Halálos ütést kell mérni a koponyájára. Egy orvos tudja, hogyan kell ezt csinálni ahhoz, hogy a baleset tényét ne vonhassák kétségbe. Az áldozatot a teherautóban légzőkészülék tartja életben, mialatt a gyilkos a kórházba telefonál. Mivel a teherautót a közelben állítja le, megvárja a szirénázó mentőautót. A megfelelő pillanatban kikapcsolja a légzőkészüléket, és az áldozatot arra a pontra hurcolja, ahol majd a mentők rátalálnak. A vonszolásban az áldozat ruhája mocskos lesz, és ezzel még inkább valószínűsíti a balesetet. A gyilkos ezután visszamegy a teherautójához, és elszáguld, mielőtt a mentők megérkeznek.

Burns csendben töprengett.

Rövid szünet után Gullet folytatta:

- A kórboncnokok szerint ezzel a módszerrel a gyilkos mindenképpen biztosítani tudja, hogy a donor vércsoportja és szövetei a legmegfelelőbbek.

- Ez persze megmagyarázná, hogy azt a nyomtatványt, Jackson orvosi adataival, miért küldték, mikor is...?

- Augusztus 13-án.

- És a baleset szeptember elsején történt. Hm. Hát ez csakugyan oké, ahogy tengerentúli kollégáink mondanák. Viszont, semmi bizonyíték nincs senki ellen.

- Majd találunk, ha elég mélyen kotorászunk - makacszkodott Gullet. - Sok pepecselés kell hozzá.

Burns szeme érdeklődően villant meg.

- Ott van például a szállítóeszköz. Csaknem biztosra veszem, hogy egy minifurgont bérelt. Azok ugyanis tágasak, és nincs rajtuk ablak.

Gullet elhallgatott.

Burns várta a folytatást, majd megszólalt:

- Van valami sejtelméd arról, miért pont Norfolk a színhely?

- Most ez még nem fontos, de később az lehet. Tegyük fel, hogy a gyilkos ismerte a környéket.

Mindenesetre a helyszín ideális; a közelben a telefonfülke, nem egészen tíz kilométerre a Penn kórháztól, kis forgalmú úton, ahol messziről meg lehet látni a fényeket, az utat magas sövény szegélyezi, ahol leállhat a furgonnal, eltűnhet egy kis ösvényen, ami a kihalt falu felé vezet, és onnan feltűnés nélkül rátér egy mellékútra. Mindenképpen közel kellett hogy legyen a Cromwell kórházhoz is.

Burns megtörte a következő szünetet.

- És ha teszem azt, nem elég erősen ütötte fejbe, és a kórházban magához tér?

- Ugyanezt kérdeztem a kórboncnokoktól. Azt mondták, hogy akármilyen erősen ütök is meg egy ember fejét, a légzőkészülék és élnkítősek segítségével sokáig életben tartható, különösen, ha a sebesülést megelőzően egészséges volt.

- Nem tetszik ez nekem, Gullet. Nem tetszik ez a dolog. Nagyon furcsa eset. Igazság szerint hasonlóról se hallottam. És semmi megértést nem kapunk - ujjával a plafonra mutatott -, ha egyszerűen nem tudjuk befejezni.

Gullet tovább okoskodott:

- Talán soha nem volt olyan bűneset, amiben egy ország leghíresebb orvosa akarata ellenére segített egy gyilkosnak. Az ügyet nem ejtjük el csak úgy, igaz?

- De hogyan jutunk előbbre anélkül, hogy túl nagy port vernénk fel?

- E pillanatban - válaszolta Gullet - úgy szeretném folytatni, hogy felhívom az autókölcsönzőket, és utánanézek, hogy milyen cégek árulnak olyan légzőkészüléket, amit mentőkocsikban és gyors műtétéknél használnak.

Burns megkérdezte:

- Akkor több emberre lesz szükséged?

- Igen. Az előmunkálatok elvégzéséhez kellene emberek, meg a kizárásos módszerhez, és majd én átveszem a megmaradt rövid névjegyzékeket. Elsősorban azt kell megtudnunk, milyen kisméretű furgonokat vettek bérbe szeptember elsején, illetve akörül, és milyen légzőkészülékeket adtak el ezt megelőzően.

- Percy - mondta Burns szárazon -, ha minden sikerül, nem is tudom, arra fogadjak-e, hogy előléptetést kapsz, vagy arra, hogy őrszem leszel Stepney-ben. Sok szerencsét!

## TIZENHETEDIK FEJEZET

- Szabad - szólt egy barátságos mély hang.

Fairfax kinyitotta a Műszív Kutató Osztályon, dr. Russell Jones igazgató feliratú ajtót, és belépett.

Fearon kisasszony csodaszép, karcsú lábain elébe ment, hogy üdvözlje. Övvel szorosra húzott fehér köpenye kihangsúlyozta dús idomait.

- Dr. Jones éppen kezét mos. Már várta önt. - Alig észrevehető írásként beszélt.

Odavezette a férfit a bőrheverőhöz. A szoba nagy volt és világos; az egyik végében íróasztal, mögötte fényképekkel borított fal.

- Ezek az újabb modellek, ugye?

- Igen, Mr. Fairfax. Műszívekről készült felvételek, a világ minden tájáról. Egy-két hazai is van közöttük.

Mindegyiken címke volt és iktatószám, valamint a gyártás helye. Többségük ormótlan, szembetűnően amatőr és használhatatlan tákolmány.

Jones egy kis mosdóhelyiségből lépett ki, a kezét törölte, és elnézést kért.

- Most a kudarcokat nézegeted, ugye? Köszönöm, Fearon kisasszony.

A lány kiment, és halkán becsukta az ajtót.

- Micsoda szépség! - mondta Fairfax. - Ti orvosok igazán jól éltek.

- Tipikus laikus szöveg - nevetett Jones. - Pedig az orvosnak sokkal óvatosabbnak kell lennie, mint a betegeknek.

Fairfax sportzakót viselt egyszínű nadrággal, és nagyon elegáns volt. Idegesnek látszott, egyébként jól nézett ki. Felvette azt a szokást, hogy jobb kezével minduntalan végigsimította a mellkasát.

- Nagyon jól nézel ki - mondta Jones. - Jól is érzed magad?

- Lassanként azt hiszem, megőrülök. Egyébként... - vállat vont.

- Rendellenességnek semmi jele?

- Mindenki azt mondja, hogy óriási siker vagyok, már mint a Wardé.

Jones ismét nevetett.

- Azt hiszem, egy kicsit igazságtalan vagy. Szeretnél inkább Ward kudarcra lenni? Egyébként milyen tünetei vannak az örültségnek? - Ironikusan hangsúlyozta az utolsó szót.

- Pánik, aggodalom, gyötrelmem. Nem tudok összpontosítani. Többször fölébredek éjjel, és rettegek. Dührohamokat kapok. Állandóan érzem a kezdeti szimptomákat, hogy a szervezetem kiveti ezt a szívet magából. Azt kérdezed, szívesebben lennék-e Ward kudarcra. Ha csak saját szempontomból dönthetnek, bizony szívesebben. Minden jobb, még a halál is, mint az a tudat, hogy előbb-utóbb bedöglök ez az egész.

Hirtelen abbahagyta.

- Hagyjuk a fenébe, öregfiú. Arra kértél, hogy jöjjenek el ide, és nyilván nem a nyafogásomat akarod hallani. Hanem mit? Ha pénzt akarsz, nincs szerencséd.

Jones az íróasztalához ment.

- Legjobb, ha előre megmondom, hogy pénzről van szó, és másként látod a dolgot, ha megmutatok neked valamit.

Visszatért, kezében egy gézbe csomagolt tárgyat tartott, amit letett az asztalra.

- Becsületszavadra senkinek nem beszélsz arról, amit most elmondok?

Fairfax kényszeredetten nevetett.

- Hú, de komoly a dolog. Hát persze, becsületszavamot adom.

- Köszönöm. Most mutatok valamit - mondta Jones, és kezdte kibontani a gézt.

- Itt van. - Ököl nagyságú, szív alakú tárgyat tett le Fairfax elé az asztalra. Kékesfekete volt, furcsa fényrel ragyogott, mintha féldrágakő lenne, pedig nem kőből volt. Vastagabb végéből különféle anyagból készült szénfekete csövek meredeztek, amelyeknek felszíne nagyon finom hálóra emlékeztetett. Volt valami különös szépség a tárgyban, mintha művész készítette volna.

- Csodaszép darab - szólt elismerően Fairfax. - Egy újabb műszív?

Jones bólintott.

- Van egy kis különbség. Ez működik.

Fairfax kételkedve nézett rá.

- Hogyishíjják professzor is mindig azzal kezdte a mondatot: "Attól függ, mit értünk azon, hogy működik."

- Komolyan mondom, hogy működik. Amit most a kezében tartasz, az az első sikeres műszív.

- Tényleg nagyon szép, és jó fogása van. Viszont elég nehéz.

- A súlya ugyanolyan, mint egy azonos méretű szívé. Ez egyébként kutyaszív, azért ilyen kicsi.

- És hibátlanul működik?

Jones bólintott.

- Működik, de nem tökéletes. Persze, mi tökéletes? Két apró módosítás szükséges még, de ezek csak finomítások, és nem alapvető dolgok.

Fairfax kézbe vette a "szívet", és ujjával végigfutott sima felszínén.

- Kellemes tapintású, és puha.

- Rettenetesen kemény - mondta Jones, és odalépett az íróasztalához. Kezében egy üvegvágóval jött vissza, felemelt egy üveg hamutartót, és megkarcolta.

A szerszámot átnyújtotta Fairfaxnek.

- Próbáld ki a szíven.

A szerszám lecsúszott a műszív felszínéről anélkül, hogy nyomot hagyott volna.

- Úristen! - suttogta Fairfax. - Keményebb, mint a gyémánt.

- Legalább olyan kemény, mint a gyémánt. A feladathoz elég kemény.

- Milyen finomításokra van szükség? Úgy érted, hogy egy elemet kell a mellkashoz erősíteni, és a drótok egy metronómban vagy ilyesmiben végződnek, hogy a ritmus megfelelő legyen?

Jones nevetett.

- Erről szó sincs. Ez kész szív. Ebben minden benne van. Erő, ritmusszabályozó, energia, minden. Hogy milyen finomításra gondolsz? Ezt plutónium mozgatja. Számításaink szerint tíz évig működteti. Tíz év elteltével újra operálni kell, és kicserélni az energiatárat.

- Tíz év - suttogta Fairfax. - Az nyolc évvel jobb eredmény, mint a legsikeresebb átültetés.

- És tíz évvel jobb, mint akármi - mondta szárazon Jones. - Mielőtt a tíz év eltelik, kitaláljuk a módszert, hogyan szelídítünk elegendő energiát a műszív működtetéséhez a szervezet meglévő biológiai folyamatai révén.

Ha felfogod, hogy az ember képes egész nap íróasztalnál ülni, vagy irdatlan súlyú köveket emelgetni, rá kell döbbedned, milyen hatalmas, potenciális energiatároló a szervezetünk. Csak megfelelő módszert kell találni a hasznosítására.

Fairfax beidegződött mozdulattal ismét végigsimított a mellkasán, mintha a belső zsebében keresne valamit. Jones észrevette, hogy a nyakizmai is rángatóznak.

- És mi a másik módosítás? - kérdezte Fairfax.

- A másik fő kérdés - válaszolta Jones, aki Fairfax növekvő idegessége láttán szándékosan nyugalmat erőltetett magára -, természetesen a pulzusszám. Egy olyan pacemaker, amely nem igazodik a szervezet szükségletéhez, a műszív tulajdonost félig élőlény, félig tárgy állapotába süllyesztené. Még az emésztése



is problematikus lenne, hiszen az összefügg a vérkeringéssel.

- És ez itt micsoda?

- Egy apró tranzisztoros pacemaker, ami a test mozdulataira reagál. Távolról sem tökéletes, de működik. Úgy van beállítva, hogy alvás közben szabályozza a szív működést, majd a pulzust a mozgás mértékéhez igazodva felerősíti. Annyi finomításra van szükség, hogy azok a neurokémiai folyamatok, amelyek az igazi szívet működtetik, a műszívet is mozgásban tartásák.

- Hogyan illeszkedik ez a szervezetbe? Már úgy értem, hogyan kapcsolódik a vérkeringésbe?

Jones felemelte a szívet, és ujjával a felső részen kiágazó csőre mutatott.

- Ez a minden igényt kielégítő válasz - felelte mosolyogva -, mindaddig, amíg jobb megoldást nem találunk. Szénből van. Régi tekebábukból készült, amikhez még lignum vitae-t, vasfát használtak. Egy zseniális kutató rájött, hogy ebből a fából, ha ezer Celsius fok fölötti hőmérsékleten égetik nitrogénben vagy más semleges gázban, különleges keménységű szén képződik.

- Ez az aorta - mutatott a legvastkosabb kis csőre. - Likacsosra fűrták.

- Mint a finom szivacs, olyan - mondta Fairfax.

Jones bólintott.

- Az élő aortát érelkötő fonállal rögzítjük ennek a végéhez. Nem kell varrni. El sem hiszed, milyen nagy időmegtakarítást jelent ez az operációnál, a munkáról és a veszélyről most nem is beszélek.

- Egy idő után az élő szövet ránő a likacsokra, erős és tökéletes tömítést hoz létre.

- És működik?

- Már két éve használjuk. Működik. Valami helyettesítő anyagot, például műanyagot kell találnunk, mert a lignum vitae nehezen beszerezhető, és nehéz megmunkálni.

Jones a szívet az asztalra tette ezzel:

- Ez megoldja azt a problémát, hogy az idegen szervet a test kivetíti magából. Te is tudod, hogy évekig járkáltak emberek golyóval a testükben. A szervezet kis méretű steril anyagokra nem reagál. De ha a vérkeringéshez valamilyen biológiai anyagot kötsz, a falósejtek azonnal megtámadják, és elpusztítják.

- Tehát, ha egy olyan létfontosságú tárgyat, mint a szív, beillesztünk egy ember testébe, csak akkor marad meg, ha a szervezet természetes kivetési reakcióját elnyomjuk. Ettől az egész szervezet ellenséges kórokozók martaléka lehet.

- A kísérletsorozat utolsó lépése volt az az anyag, amit az úrhajózáshoz állítottak elő, és nem csupán könnyű és hallatlanul kemény, annyira, hogy egy évben negyvenmilliószor tud pumpálni, hanem az a nagyon fontos alaptulajdonsága is megvan, amit évek óta kutattam.

Szünetet tartott, és Fairfaxre nézett.

- Ez a titok, aminek véletlenül a nyitjára bukkantam, és ennek révén az egész világ a zsebemben lesz. Ezért kérem a titoktartásodat.

- Szavamat adtam.

- Ezt az anyagot az úrhajózáshoz kísérletezték ki. Szerencsés véletlen csupán, hogy ez az általam ismert egyetlen olyan anyag, ami nem okoz vérrögösödést.

Végigsimított a "szív" sötétkék felszínén.

- Valami okból kifolyólag a szervezet nem áll ellen ennek az anyagnak. Azt hittem, hogy ez lesz az a pont, ahol elméletünk összeomlik. Azt hittem, kiderül, hogy csak úgy tarthatunk egy embert életben ezzel a szívvel, ha állandóan véralvadást gátló gyógyszereket szedünk vele. De ez az anyag megoldotta a legnagyobb problémát.

- Be tudod ezt a szívet most kapcsolni? - kérdezte Fairfax.

- Nem. Nincs ugyanis olyan kapcsolója, ahogyan te elképzeled. Az energiatároló ide kerül be, hogy ki lehessen cserélni a szív elmozdítása nélkül. Ha ez a szív már a szervezetben van, a csere a szív-tüdő berendezés nélkül is megoldható. Ez a szív azonban levegőn nem működik, csak a vér nyomása alatt.

Fairfax Jonesra pillantott, és keze ismét megtette azt az önkéntelen mozdulatot. Jones ezúttal azt is észrevette, hogy az arcrángás és a mozdulat egyidejű.

Végül Fairfax megkérdezte:

- Beletennél egy ilyen műszívet egy emberbe? Vállalnád a kockázatot?

Jones felállt, odament az asztalához, és felemelt egy kulcsesomót.

- Gyere, és nézd meg - mondta. Ha ez nem győz meg, akkor semmi.

Amikor a kulcs már a zárban volt, hirtelen megállt. - Amit megígértél, az kétszeresen érvényes arra, amit most mutatok neked.

## TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Bűnügyi Osztályon a rendőrfőnök helyettesének minden alárendeltje - köztük Gullet is - csak a szorongató körülmények hatására ült írógéphez. Olyan gyorsan tudott gépelni, ahogyan kézzel írt. A Fitzgerald-félék egyik főbűne - azoké, akik a rendőrákadémia speciális tanfolyamán végeztek, és az ötnapos csoda néven emlegették őket -, hogy tíz ujjal írnak a gépen, anélkül, hogy akár a billentyűkre, akár a papírra pillantanának, s ezt a képességet minden valamire való rendőr mélyen megveti.

Gullet vaskos ujjai alatt kirajzolódtak a kihallgatások eredményei.

Jelentés: P. Gullet det. felügy.

A jelentés tárgya: Jackson, Edward Pierpoint

Légzőkészülék vásárlása

Augusztus 3. (hétfő): Gribbin, Keyes és Pollock kft., Moorhead utca, Bristol céget telefonon felhívta bizonyos dr. Maurice Golding.

A fent említett cég egyike azoknak, amelyek a feltételezett célra használható légzőkészüléket árulnak. A telefont az eladási részleg igazgatója, Mr. David Keyes vette fel. Leírása szerint dr. Golding csiszoltan, művelt emberhez illően beszélt. Mint mondta, dél-afrikai, és az új afrikai államok egyikében vállalt orvosi állást. Az ország nevére Mr. Keyes nem emlékszik.

Dr. Golding közölte vele, hogy augusztus 5-én kora reggel el kell hagynia Angliát. Nemrég táviratot kapott a munkáltatójától, amelyben arra kéri, hogy egy BD 2107 típusú légzőkészüléket vigyen magával. Megrendelte a készüléket, és megígérte, hogy másnap, azaz augusztus 4-én érte meg.

Mr. Keyes kezesek megnevezését kérte. Dr. Golding közölte, hogy készpénzzel fizet. Mr. Keyes erre azt mondta, hogy ez esetben körülbelül harminc fontnyi összeget veszít, mert a külföldre szállítandó áruk esetében levonásba helyezhetné a forgalmi adót. Dr. Golding azt mondta, hogy nincs ideje bürokratikus dolgokkal foglalkozni. Amennyiben Mr. Keyes másnap reggel át tudja adni a gépet, a sofőrje elmegy érte. Közölte, hogy nincs londoni címe, de a céget mindenkinek ajánlani fogja, aki ilyesmit akar vásárolni.

Augusztus 4. (kedd)

Dr. Golding sofőrje 13.30-kor jelentkezett. Mr. Keyes meghagyta, hogy személyesen akar vele találkozni, de éppen ebédelt, amikor a sofőr megjelent. Sorrell kisasszony, Mr. Keyes titkárnője bonyolította le az ügyletet. A sofőr levelet hozott dr. Goldingtól. Kifizette a készüléket, és segítettek neki berakni a kis furgonba, amelynek típusára Sorrell kisasszony nem emlékszik. A pénz nem volt hamis. Elismervényeket adtak egymásnak. Mr. Keyes nem gyanakodott. Kizárólag üzletileg érdekelte Mr. Golding. Sorrell kisasszony és a rakodó (Albert Lipton) feltételezik, hogy a sofőr "lehet" az áldozat (a fénykép alapján). Ha látnák, többet tudnának mondani.

Megjegyzések: Mr. Keyes szerint a BD 2107 típusú légzőkészülék a legmodernebb hordozható készülék, amit jelen pillanatban nálunk gyártanak. Megbízható, elektromosan önműködő, és nagyjából biztonságosan, felügyelet nélkül maradhat a rákapcsolt beteg.

Vége

Gullet átolvasta, amit leírt, majd elolvasta Fitzgerald őrmester jelentését.

Két szempontból is figyelt az írásműre: új nyomokat keresett, no meg, hogy elkövetett-e az őrmester valami hibát.

Fitzgerald jelentése szakszerű volt.

Jelentés: B. Fitzgerald det. őrm.

Tárgya: Jackson, Edward Pierpoint

A szállítóeszköz

A 2754-es körözvényre válasz érkezett a leicesteri rendőrségtől. Jelentés a további

nyomozási eredményekről:

Augusztus 28. (hétfő): A gyanúsított személyleírásának megfelelő külsejű férfi megjelent A. L. Todd és Fia autókölcsönzőben, cím: Leicester Trolley Street. Az illető Sidney Gallard néven mutatkozott be. Egy kis méretű furgont akart bérelni, és azt mondta, nagyon sürgős. Kezest kértek, erre azt felelte, nincs vesztegetni való ideje, inkább készpénzfoglalót ad, amennyit a vállalat óhajt. Mr. Sam Toddot hívták. Gallard azt mondta, egy hétre kívánja bérelni a kocsit. Mr. Todd kétszáz font letétet kért, valamint a heti kölcsönzési díjat. Az illető bankjegyekkel fizetett. (Megjegyzés: A helyi rendőrség szerint a Todd cég valószínűleg több sötét ügyben benne van. B. F. őrm. sk.)

Szeptember 4. (hétfő): Gallard visszavitte a furgont. A műszerek szerint hétszázötven kilométert tett meg. A foglalóból levonták a kilométer pénzt, a többit visszafizették. A jármű féltónás Morris furgon volt, rendszáma GAL 4592P. Todd szerint Jones fényképe hasonlít Gallardra.

Megjegyzések: A leicesteri rendőrség átvizsgálta a furgont, de semmi nyomot nem találtak. A megtett távolság bőven fedezi a Leicester-Essex-Norfolk távolságot, illetve a visszautat. Leicesterben nincs Sidney Gallard nevű lakos.

Gullet hozzákapcsolta a jelentést a sajátjához, egy dossziéba tette, és Burns főfelügyelő nevét írta rá. Megelégedetten írta alá. Még csak fél hat az idő; amióta ezzel az ügyel foglalkozik, első ízben nézett nyugodt estének elébe.

Burns halvány sátáni mosollyal tekintett Gulletra.

- A kihallgatásokat senki sem úszta meg, öregem - mondta. - Talán el is vetettétek a sulykot.

Zömüknek semmi értelme. Csak a kezünket koptatjuk.

Burns a dossziéra pillantott, a krikzkrakszokra és vonalkákra, amiket rárajzolt.

- Érkezett válasz a második körözvényünkre, az augusztus első hetében bérbe vett furgonok ügyében?

- Eddig még semmi.

- Azért ez furcsa. Miért kellett annyival előbb teherautót bérelni a légzőkészülék szállításához? Egy taxi is megtette volna.

- Helyi taxi kevés van, az a baj, bár ez nekem is eszembe jutott már - morfondírozott Gullet. - Az is lehet, hogy korábbi időpontra tervezte, de valami közbejött, és el kellett halasztania a dolgot.

- Négy héttel a cserbenhagyásos baleset előtt - folytatta Burns. Felsőhajtott. - Ha viszont kiásatjuk Jacksont, azzal a halovány reménnyel, hogy esetleg találunk valamit, az lesz az utolsó koporsószőg annak a Hogyishíjjáknak a lovaggá ütésében.

- Joshua Ward - segítette ki Gullet.

- Ward. Ha viszont nem találunk semmit, akkor örökre búcsút inthetünk a te főfelügyelőségnek, meg az én bárminemű előléptetésemnek.

- Megkaphatjuk akkor is, ha találunk valamit.

- Hát az afrikai vonal hogy áll? - kérdezte Burns.

- Semmit nem tudunk. Küldök még egy táviratot. Nagy segítség lenne, ha nem is létezne az a dr.

Maurice Golding.

Újragyújtotta a pipáját.

- Szeretném megtalálni azt a légzőkészüléket!

- Nyilván van gyártási száma - tette hozzá Burns. - Gondold bele magad a fickó helyzetébe. Te mit csináltál volna azzal a készülékkel, ha lebonyolítottad az ügyet?

Gullet elgondolkozva tapogatta hatalmas orrát.

- Hazaviszem, elásom, vagy vízbe dobom.

- Hogy néz ki egy ilyen masina? - kérdezte Burns.

- Körülbelül ekkora fémdobozban van az egész. Ha felnyitják, az egész szerkentyű olyan pozícióban van, hogy azonnal használható. Nézzük azt az éjszakát, amikor elintézte Jacksont; azt képzelem, hogy az egész brit rendőrség a cserbenhagyó vezetőt hajkurássza... micsoda röhej!... attól fél, hogy elcsípi. Akkor aztán magyarázkodhat, miért van nála az a készülék. Lefogadom, már előre gondoskodott jó helyről, ahol megszabadulhat tőle.

- Mondjuk, egy folyóba dobta - mondta Burns, és boldogan belement az ősi detektívjátékba, amikor is egymást kell túllícitálni.

- Három oka lehetett erre - válaszolt Gullet.  
- Szerintem négy - tetézte meg Burns. - A folyókat hidak szelik át, középen mélyülnek, egyszerűbb és gyorsabb a folyóba dobni valamit, egyébként sem olyan feltűnő, ha valaki megáll egy hídon, mint egy tó partján.

Gullet azonnal visszavágott.

- Soha nem láttad a légzőkészülék dobozát. Az bizony a víz színén himbálózna egy darabig.  
- Vagyis szerinted lefelé sodródna?  
- Az is lehet, hogy körös-körül kilyuggatta. Akkor az áramlás irányában sodródik, és lassan elsüllyed.  
Ha elkezdjük keresni, nem mondhatjuk, hogy itt volt az orrunk előtt.  
- Zseniális - vetett véget a játéknak Burns. - Szerintem egy katonai térképre van szükségünk.

## TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Fearon kisasszony jégcsappá vált, amikor meghallotta a női hangot a telefonban:

- Beszélhetnék, kérem, dr. Jonesszal?

Azonnal ráismert: hűvös volt, lassú és mély. Ugyanezt a hangot hallotta azon az éjszakán, amikor elviharzott Jones házából:

- Hall engem? - kérdezte a nő.

Fearon kisasszony nyelt egyet, és válaszolt:

- Igen. Elnézést kérek. Megnézem az irodájában. Ki keresi?

- Mrs. MacAliser.

Fearon kisasszony lenyomta a mellékállomás gombját.

- Kapcsolja át - mondta Jones ingerülten.

A lány átkapcsolt, de ujját a gombon tartotta. Amikor Jones azt mondta "Halló", ceruzájával kissé meglökte a gombot, és abban reménykedett, hogy ez a kapcsolási hangnak megfelelő.

Minden bevezetés nélkül izgatottan sürgette a női hang:

- Azonnal találkozunk kell. Még ma. Nem érdekel hánykor, akármilyen későn is. Tarthatatlan a helyzet.

- Legyen nyolc. Nyitva hagyom a hátsó ajtót.

- Nagyon sajnálom - mondta a nő -, de...

- Majd este elmondod - vágott közbe dühösen Jones. Letette a kagylót.

Molly Fearon jól ismerte a hátsó ösvényt, számtalanszor surrant végig rajta jövet-menet Joneshoz, hároméves intim kapcsolatuk során. Csak két lámpa világított, és a magasra nőtt sövény kerítés mentén bőven talált búvóhelyet magának. Eltökélte magában, hogy kideríti, ki az a nőszemély, aki elfoglalja az ő helyét, Jones ágyában.

Az aszfalton cipősarkak koppanása hallatszott, és csak a hátsó ajtónál halt el.

A nő Mrs. Fairfax volt.

Egy kattanás után eltűnt, a kertkapu meg nyitva maradt. Molly Fearon úgy érezte, ennél sokkal többet kell látnia és hallania. Amikor dűlőre jutott magával, és odaért a kapuhoz, a ház hátsó ajtaja kinyílt, de nyomban be is csukódott. A gyepen át, a holdsütötte babérfák árnyékában hátraszaladt a verandákhoz.

Az ajtó áttetsző üvegén keresztül látta, hogy a hall ajtaja becsukódik. Remek alkalom, hogy a hall melletti benyílóba belopóddzék.

Elfordította az ajtó sárgaréz forgógombját, és megnyomta. Nem mozdult. Jones vagy kulccsal bezárta, vagy elrekesztelte az ajtót.

Visszament a homlokzathoz. Az ablakot lefüggönyözték, és egyébként is túl magas, hogy hallgatózzék.

De legalább megbizonyosodott a kapcsolatról. Keserű kis mosollyal vallotta be magának, hogy erre az égardta világon semmi szükség nem volt. Mihelyt az emeleti hálószobában kigyullad a fény, azonnal elmegy. Tízpercnyi várakozás után, amikor már kissé fázott, azt mondta magának, hogy ez bizony féltékenység, és el kellene mennie. De a lámpagyújtást megvárja.

Marilyn levetette a kabátját, a karosszékre dobta, és becsukta a hall folyosóra nyíló ajtaját.

- Remélem, nem okoztam semmiféle zűrzavart, Rusty. De ez is nagyon fontos.

- Mi baj van?

- Már megint Tony. Azt akarja, hogy vegyem fel egy összegben az életjáradék-biztosításon, hogy neked adja a pénzt a kutatáshoz.

Jones nem mozdult. Ennek is be kellett következnie. A kandalló tűzébe bámult.

- Amikor legutóbb találkoztunk - folytatta az asszony elfulladt hangon -, mi azt terveztük, hogy... hogy együtt elmegyünk innen.

- A férjed mit mondott?

- Újabban rettentően ideges, fel-alá járkál, és nem tud aludni. Mindez persze a szíve miatt van. Szegény embert örökké ez foglalkoztatja. Na most, van egy életjáradék-biztosításom, az én fogalmaim szerint szép összeg. Nem nagyon értek ezekhez a dolgokhoz, de arra az esetre kötöttük, hogy ha Tony örökös nélkül hal meg, és én nem kapom meg a birtok rám eső részét, legyen miből élnem. Ügyvédek intézték az egészet, és Tony életében csak mindkettőnk aláírásával tehetjük pénzzé határidő előtt, mivel csak három év múlva lépne érvénybe.

Az asszony szünetet tartott. Feltűnt neki, hogy Jones szeme könnyölgően tapad rá.

- Folytasd - mondta.

- Engem nyaggat, hogy tegyem pénzzé ezt a biztosítást, könyörög, és azt mondja, ezen múlik az élete. Követeltem, mondja meg, mire kell a pénz. Ha Tony meghal, itt maradok egy fillér nélkül.

- Mondtad neki, hogy terhes vagy?

- Nem. Először is, mert megígértem, hogy nem szólok. Másodszor, mert nincs kedvem újabb bonyodalmakhoz. Tony végül feltette a kérdést: "Megteszed, hogy megmentsd az életemet?"

- Persze. Habozás nélkül, válaszoltam. Azután megesketett, hogy senkinek nem árulom el, és elmesélte, hogy mutattál neki egy kutyát. Az a kutya a műszívvel, amit te csináltál, futkározott, szolgált, virgonc volt, és teljesen normális. Tony azt mondta, hogy neked csak néhány hónap és elegendő pénz kell ahhoz, hogy ugyanezt emberekbe is alkalmazd.

- Neki ez, saját bevallása szerint, azt jelentené, hogy megint normális ember legyen. El tudná felejteni azt, hogy a szívét a szervezete esetleg kiveti magából, mert amint jelentkezik a baj, te azonnal tudsz neki adni egy műszívet.

- Tony azt mondta, hogy körülbelül hatvanezer fontra van szükséged. Ha készpénzre váltjuk most a biztosítást, akkor ötvenezret kapunk, ami csak fele annak, amennyit érvénybelépésekor megér.

Marilyn felállt, és odament a tálalóhoz.

- Nos, Rusty - kérdezte fagyosan -, melyikünket csapsz be? Esetleg mindkettőnket?

- Kerestelek tegnap és tegnapelőtt is. Beszélni akartam veled erről a dolgról.

- A városban voltam.

- Közölni akartam veled a terveimet.

- Miféle terveidet?

- Hogyan tudnánk együtt elmenni innen.

Az asszonynak felszaladt a szemöldöke.

- A pénzzel?

- Az életbiztosítás a tied, igaz?

- És Tonyt itt hagynánk a pácban?

- Légy józan. Orvosilag én a világon semmit sem tehetek érte.

- Nem? Akkor mi van azzal a műszívvel, ami jobb, mint az igazi? Hát az a kutya, amelyik összevissza rohangászik, és madarakra vadászik? És mi igaz abból, hogy pár hónapon belül emberi lények számára is meg tudnád csinálni, ha lenne elég pénzed? Mindez hazugság?

A férfi feléje nyújtotta a kezét. Az asszony félrelökte.

- A fenébe is, drágám - mondta. - Hogyhogy nem érted? A pénz a tied. Mi együtt akarunk elmenni innen. Gondolnunk kell a gyerekekre is. Ha módom lett volna, megbeszélem veled a dolgot, komolyan mondom.

Marilyn hátrahajolt, szemét becsukta, fejét felemelte. A szeme sarkában könnyek csillogtak.

- Azok után, amit Tony tett érte... - suttogta bele a levegőbe.

- Nem gondoltad komolyan, hogy eljössz velem? - kérdezte a férfi dühösen.

- Ó, uramisten - sóhajtott az asszony még mindig a levegőbe. - Még mindig nem érti, mit csinált. Fejét a férfi felé fordította. Legördült egy könnycsepp.

- Elmentem volna veled, ketten lettünk volna meg ez. Megveregette a hasát. - Úgy látszik, örült

voltam. Nem elég, hogy nem tudtam, mit csinállok, de rajtad se láttam át...

Felkelt, odament a kandallóhoz.

- És neked sejtelted sincs, mit csináltál. Micsoda gyalázat! Hát nincs benned erkölcsi érzék, nincsenek elveid, emberi érzéseid? Te orvos vagy. Tudhatod, milyen könnyű a beteg embert félrevezetni, akármilyen okos is. Mindent elhisz, mert legfőbb vágya, hogy életben maradjon. Örögi dolgot műveltél. Ocsmány trükk volt azzal a kutyával. Tony elmesélte nekem, hogy egy röntgenképet is mutattál az állatról, azzal az óraműszerű szívvel. Ó, istenem, szegény Tony! Olyan élénken mondta el, olyan ártatlan örömmel. Tudsz te egyáltalán szeretni, ha ilyen kegyetlen vagy?

Még egy könnyecsepp gördült végig az arcán. Leült, és felemelte a táskáját. Jones a tüzet bámulta, és várta, hogy elcsendesedjék a vihar.

- Tony azt képzeled, műszívet alkalmazni olyan egyszerű, mint egy protézist csinálni. Nem reménykedett ennyire, amikor eleven szívet ültettek bele. Mindig úgy érezte, van benne valaki, aki egy pillanatban lecsap rá. Jaj, hallanod kellett volna, amikor egészen bizalmasan beszámolt nekem a lignum vitae-ről, amit a testszövetek régi jó barátként fogadnak, az új anyagról, ami gyémántkeménységű, amitől a vér nem alvad meg, az új elektronikus időzítő készülékről, a plutóniumról, ami tíz évig is kitart...

- Mindez igaz - vágott közbe Jones. - Ez mind meglesz!

Az asszony ráförmedt:

- Fogd be a szád! Lehet, hogy tényleg meglesz valamikor. De hat hónapon belül semmi esetre sem. Talán hat év múlva. És te nagyon is tisztában vagy ezzel. Különben miért rúgnád fel az egészséget, miért lennél hajlandó elmenni? Szerелеmből? - Keserűen felnevetett. - Nem. Ötvenezer fontért, egy férjes asszonnal, akit bármikor ki lehet rúgni.

Elmázolt egy könnyet, és folytatta:

- És itt van Tony, aki most reménykedik. Egészen más ember lett. Kevesebbet iszik, leszokott a dohányzásról. Sokkal kedvesebb, mint a műtétje előtt volt, viccelődik, tekintettel van másokra, szerető és tapintatos. És mindez pár nap alatt történt. Szánalmas.

Arcát zsebkendőjébe temette, és sírt.

- Mít fogsz csinálni? - kérdezte a férfi.

- Csinálni? Mít csinálnék?

- Tonyval kapcsolatban például.

- Természetesen vele maradok.

Jones nem szólt. Hosszú csend.

Végül megkérdezte:

- És elmondod neki?

- Uramisten, dehogya. Az lenne az utolsó dolog.

A férfi megint hallgatott. Majd lassan azt mondta:

- Ez esetben, gondolom, tisztában vagy azzal, hogy Tony változatlanul azt kéri tőled, hogy tedd pénzzé az életjáradékodat, és a pénzt add nekem.

Az asszony levegő után kapkodott.

- Ó! Erre nem gondoltam.

Jones várt.

- Te mit fogsz csinálni? - kérdezte az asszony.

Szomorú kis mosoly jelent meg a férfi ajkán.

- Hogy mit? - vállat vont. - Ahogyan most a dolgok állnak... Továbbra is dolgozom. - Ezt úgy mondta, mintha az asszony hagyta volna őt cserben. - Mi mást tehetnék? Legalább ez a reményem megmarad.

Az asszony bólintott.

- Úgy cselekszem, ahogy mondod.

A férfin látszott a megkönnyebbülés.

- Ha maradok, a számláimat ki kell fizetnem. Pénzre van szükségem. Azonnal.

Marilyn megszólalt, és beszéd közben rendezte gondolatait :

- Az a pénz Tony pénze, de ha rád kell költeni, kiegyenlíteni az általad okozott kárt, akkor elfogy.

Mielőtt a felesége lettem, dolgoztam, azt megtehetem most is. Nem fogok éhen halni. Megmondom neki, hogy terhes vagyok. Ez lesz a vigasza. Nagyon furcsa dolog, de amióta megettetted a hazugságaiddal, sokkal jobb a kapcsolatunk. Majdnem olyan, mint régen. Igen, mindenáron meg kell tartanom ilyennek.

Jones most így beszélt:

- Kérlek, ne érts mindent félre. Lehet, hogy két év is beletelik, de a munkám sikeres lesz. Már a vége

felé járok. Nehogy azt hidd, kidobod a pénzt.

- Ó, fogd már be a szád! - csattant fel az asszony türelmetlenül. - Ettől még sátánibb, amit tettél. Tony gyors eredményre számít.

Az asszony témát váltott.

- Az egész összeget felveszem, egyébként Tony gyanút fog. De hogyan bízhatom meg benned? Nem Rusty, ezek után az a legokosabb, ha a készpénzre én ügyelek. Te lelépnél a pénzzel együtt.

A férfi lemondóan felnyögött.

- Nem hibáztatlak, de meggyőzni sem tudlak. Ha most folytatni akarom a munkámat, akkor huszonötzetet ki kell fizetnem anyagokra és berendezésekre, és a specialistáknak előlegre. Megmutatom a költségvetést.

- És én látni is akarom - mondta erre az asszony határozottan. - Rendben van. Az ügyvéd szerint egy héten, nyolc napon belül jutok leghamarabb a pénzhez.

- Nem lehet előbb?

- Nem hiszem. Jövő szerdára nálam lesz a pénz. Tonynak azt mondom, hogy az egészet odaadtam neked, de a maradék nálam marad, hogy kézből tartsalak. Világos?

- Világos - nyögte ki a férfi beletörődve. - Kérlek, hozd bankjegyekben. Némelyik számlát nem lehet csekkel fizetni.

Az asszony megint gyanakodni kezdett.

- Ez nem tetszik nekem.

A férfi vállat vont.

- Nem tudok mit tenni. Eltökélted magadban, hogy nehézségeket okozol.

- Akkor jövő szerdán. Ha más mondanivalód nincs, megyek is.

Felemelte a kabátját, de nem hagyta, hogy a férfi felsegítse.

Molly Fearon látta, hogy fény gyullad a folyosón, és hátrahúzódott a sötétbe. Árnyékok tűntek fel az üvegajtó mögött. A reteszt kinyitották, Mrs. Fairfax kilépett, mögötte Jones.

- Akkor mindketten tartjuk a szánkat - mondta Jones. - Érthető?

- Így lesz. Az ismert okok miatt egy szót se szólok.

- És jövő szerdára nálad lesz a pénz.

- Helyes. Tony a klubjába megy szerda esténként.

- Hát akkor jó éjszakát.

Az asszony szólanul indult lefelé a lépcsőn. Jones visszafordult, és elreteszelte az ajtót.

A babérfák mögött ott vacogott Molly Fearon, aki megvárta, míg az asszony elmegy.

## HUSZADIK FEJEZET

- Kipécézhetnénk egy jókora, nedves szalmakazlat, és megkereshetnénk benne a tüt - gúnyolódott Fitzgerald őrmester.

- Pocsék napunk van ilyen munkához, főnök - mondta Gullet a kerületi rendőrfőnöknek, tudomást sem véve Fitzgerald megjegyzéséről.

- Az se lenne rossz, ha fel tudnánk egyenesedni szólt újra az őrmester.

A hídboltozat olyan alacsony volt, hogy csak összegörnyedve tudtak megállni alatta. A hideg, esős szél hullámokat kavart a folyó felszínén, és esőzuhatagot csapott a lábukra.

- Ha nem szereti a szelet meg az esőt, őrmester - mondta Gullet, jobb lenne békaember-öltözékbe bújni, és leszállni a folyóba! Több szem többet lát, és addig legalább nyugalom lenne idefenn.

- Mi az ott, felügyelő? - kérdezte a kerületi rendőrfőnök, és lefele mutatott.

A túlparton úgy háromszáz méterrel lejjebb egy fekete figura emelkedett ki a folyóból. Valamit a partra dobott, majd kikecmergett a vízből, felállt, és mindkét kezével vadul kalimpálni kezdett. Csatlakozott hozzá egy másik figura is.

- Gyerünk! - kiáltott Gullet, és felszaladt a hídra, keresztülrohant rajta, és le a túlsó oldalon egészen a partig. Fitzgerald meg a területi rendőrfőnök a nyomában.

A két bűvár ott állt vastag gumiöltönyben, lábukon uszony, fejükön szemüveg. Amikor Gullet zihálva odaért, egyikük egy négyszögletes fekete tárgyra mutatott.

- Azt hiszem, ez az, felügyelő úr.

Repedezett felületű, sáros fémdoboz volt, pontosan ugyanolyan, amelyet Gribbin, Keyes és Pollock urak üzletében láttak, egy BD 2107 típusú automata légzőkészülék. Minden oldala végiglyuggatva, alakjuk után ítélve csavarhúzóval kifúrt lyukakkal, hogy ha vízbe dobják, hamar elsüllyedjen.

Gullet önelégülten mosolygott. Ez aztán detektív munka volt a javából, tények, következtetések, kivizsgálások, bizonyítékok. Klasszikus példa.

- No, akkor jó úton járunk - mondta. - Nagyon köszönöm a segítségüket, fiúk.

- Pompás! - mondta elismerőleg a kerületi rendőrfőnök, és a dobozra bámult, amiből még mindig csöpögött a víz.

- Első osztályú - tette hozzá Fitzgerald, alig leplezve mérgét. - Ezúttal tényleg bejött, amire számított.

Gullet elővette a pipáját, lenyomkodta benne a dohányt, és újra meggyújtotta. A gondolatmenete beigazolódt. Kétségkívül bebizonyosodott, hogy Jackson ármány áldozata lett. A legfrissebb adalék pedig azt bizonyítja, hogy Jones a bűnös. Még rengeteg dolga maradt azonban, hogy olyan ügyet hozzon ki belőle, ami megingatja a védelmet, és az esküdteteket is meggyőzi.

- Innen hova megy, felügyelő, már ha nem túl indiszkrét a kérdésem? - kérdezte a kerületi rendőrfőnök.

- El akarom érni, hogy Jackson tetemét újra vizsgálják meg a törvényszéki orvosok. De nem szeretném, ha a hír kiszivárogná. Most már bizonyosan tudjuk, hogy nem autóbaleset végzett vele.

- Nos? - kérdezte Gullet szándékosan pimasz hangon, amit arra használt, hogy munkatársát a tehetetlen düh állapotában tartsa. - Van újabb fontos nyom, ami mostanában elkerülte a figyelmét?

Szemmel látható önuralommal Fitzgerald megpróbált nyugodt hangon válaszolni.

- Sosem jövök rá a maga óriási gyakorlatának áldásos közreműködése nélkül.

Már nagyon közel járt a parancs megtagadáshoz, bár a helyzetet Gullet mérgecséppé tette el, mert epességében túllépett a megengedett határokon. Az egyetlen kiút a korrekt, hivatalos viszony helyreállítása volt.

- Sikeredt megtalálnia azt a furgont, amelyik Bristolban a légzőkészülékért ment, őrmester?

Fitzgerald bólintott. Ezt a menetet megnyerte.

- Igen, uram. Exeterből jött a kocsis.

- És ki rendelte?

- A mi emberünk. A fénykép alapján felismerték, de nem mernek megesküdni rá. A személyleírás rá illik, magasság, hang, beszédmodor, meg ilyesmi.

- Jó munka volt - jelentette ki Gullet. Tulajdonképpen egyáltalán nem az. Egyszerű rutinfeladat, amit bármelyik zsaru elvégez, és ezt Fitzgerald is jól tudta. Gullet ilyen bumfordi módon próbálta a hibáját jóvá tenni.

- Maradjon szigorúan kettőnk között, de Wardból nem lesz lovag - közölte Gullet.

- Szegény marha.

Gullet felmordult.

- Ez a Fearon perszóna. Maga beszélt vele, ha jól tudom. Amikor ott jártam, nem volt az irodában.

Fitzgerald olyan képet vágott, mintha egy rég elfelejtett személyt kellene emlékezetébe idézni.

- Csinos, körülbelül huszonnyolc éves, okos. Kórbonctant tanul. Miért kérdi?

- Gondoltam, megkeresem, és beszélek vele. Persze, elég kényes dolog. Nem akarom, hogy "Jones észbe kapjon. Szerintem a leányzó ugyanis rögvést elmondaná neki.

- Az volt a benyomásom, hogy viszonya van Joneszal.

- Ha minden igaz, elég nagy nőcsábász a fickó - mondta Gullet. - Mrs. Fairfax, Fearon kisasszony. Maga miből gondolta?

- Hallottam, amikor randevút beszélt meg vele hazudta Fitzgerald. - Nyitva felejtette az ajtót. Azt mondta: "Akkor kilenckor nálad."

Gullet fakó, hideg szemével rápillantott, de tekintetében gúny bujkált.

- Ha jól emlékszem, elég későn jött vissza azon az estén.

Fitzgerald nem vett tudomást az elhangzottakról.

- Van valami különleges oka, amiért beszélni akar vele?

- Bosszant. Aggaszt. Miért szerepel két papíron március 23-i dátum, és augusztus 13-a a harmadikon? Tudjuk, hogy ezekből kettő hamisítvány. Szerintem egyébként Jackson írásos beleegyező nyilatkozata tetemének felhasználásáról szintén hamis. Mrs. Jackson váltig azt állítja, hogy Jackson ellenezte a szervátültetést. Pénz- és energiapocsékolásnak tartotta, és, egyenes kihívásnak arra, hogy az orvosok a szegény betegeket átsegítsék a túlvilágra, a gazdag jól fizetőket pedig életben tartsák. Lehet, hogy igaza volt.

Fitzgerald megvakarta rövid, drótszerű haját.

- Miért ne lenne a nyilatkozat hamisítvány?



Gullet türelmesen felsóhajtott. Magyarázni kezdett:

- Az, hogy Jacksonról két nyomtatványt küldtek az Orvosi Adatbanknak, egy hiba kozmetikázása is lehetett. De amennyiben a harmadik papír is hamisítvány, akkor kiderül, hogy Jacksont szándékosan választották ki a vércsoport és szövetegezés miatt. Ez viszont nem magyarázza meg, miért jelölte meg a gép Jackson, mint a Fairfax számára legmegfelelőbb donort. Lehet, hogy későn kezdtek a legközelebbi hozzátartozó iránt érdeklődni, mert féltek, hogy az megtagadja az engedélyt. Mindezt kizárhatták akkor, ha benne van a dossziében Jackson saját kezű aláírásával ellátott felhatalmazása. Érti már?

Fitzgerald bólintott.

- De szerintem az esküdszék nem fogja megérteni.

- A tagadása sátáni - felelt Gullet. - Most megyek és körbeszaglászok. Maga maradjon itt.

- Gullet felügyelő néhány kérdést akar magának feltenni, Fearon kisasszony - mondta a kórházigazgató -, és különösen fontosnak tartja, hogy erről senkinek ne beszéljen.

- Igen, dr. Crossley.

- És ez azt jelenti, hogy valójában az égvilágon senkinek - ismételte Gullet. - Foglaljon helyet, Fearon kisasszony.

- Akkor én megyek - állt fel Crossley.

- A dosszié! - emlékeztette Gullet.

- Ó, igen. Fearon kisasszony, a felügyelőtől megkapja a fénymásolatát azoknak a dokumentumoknak, amelyeket a felügyelő munkatársa elkért. A felügyelő most néhány eredeti iratot szeretne elvinni. Majd elmagyarázza magának. Elismervény ellenében átadhatja őket, a másolatok pedig maradjanak a dossziében.

Miután az ajtó becsukódott, Fearon kisasszony negédesen megkérdezte:

- Hogy van bübajos munkatársa, Fitzgerald őrmester?

- Bübajos, mint mindig - válaszolta Gullet, majd szünetet nem tartva folytatta. - Azért vagyok itt, hogy néhány furcsa ellentmondást tisztázzak, amiről ezek a papírok tanúskodnak. Meg tudná nekem mondani, hogy az osztályukról ki mikor ment szabadságra?

A lány elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Én június elején. Dr. Bentley télen vette ki a szabadságát, és sielni ment. Dr. Jones egész augusztusban és szeptember első hetében távol volt.

- Azaz öt hétig - jegyezte meg Gullet.

- Nem. Augusztus közepén egy hétre visszajött, egy konferenciára. A négy laboránsra nem emlékszem, meg kell nézmem a szabadságos papírokat, felügyelő úr.

- Később - mondta Gullet. - Könnyen hozzáférhetőek az Orvosi Adatbank nyomtatványai?

- Hogyne. Egy nagy kupac van belőlük a gépirónők szobájában.

- Nem veszélyes dolog ez? És ha valaki hamis információt táplál a komputerbe?

- Ez sose jutott eszembe. De elképzelhető, ha valaki kitölt egy ilyen formulát, és aláírja az egyik orvos nevét.

Gullet a jegyzeteibe pillantott. Az orvos, aki a formulát aláírta, Hepplethwaite, augusztus 13-án már halott volt. Anélkül, hogy ezt megemlítette volna megkérdezte:

- És mi lesz a nyomtatványokkal?

- A gépirónő, amelyik éppen soros, befűz egy lyukszalagot, és azon közli az adatokat a bankkal.

- Ha valaki hamis információt akar a bankba juttatni, hogyan hajtana végre?

Fearon kisasszony egy darabig töprengett, majd azt felelte:

- Ha például én akarnék ilyen csinálni, kitölnék egy nyomtatványt, ráírnék valami krikszkrakszot, mint egy orvosi aláírás, és odatenném a gépelésre vagy kartotékolásra váró papírok közé.

- A gépirónő, aki megtalálja, elküldi, vagy odaadja annak, akinek aznap ez a dolga. Nem valószínű, hogy valakinek eszébe jut ellenőrizni ilyen formális dolgot.

Gullet összecsukta a noteszát.

- Tulajdonképpen a dosszié miatt jöttem. A feletteseimet meg kell győznöm, hogy minden követ megmozgattam, amint mondani szokás.

- Mindjárt hozom.

Amikor visszafelé ment az igazgatói irodába, Jones éppen akkor lépett ki a mellékhelyiségből. A lány úgy érezte, hogy a dosszién szereplő nevet valami okból le kell takarnia. Feltűnés nélkül nem tudott lenézni, hogy rajta van-e a keze, Jones látszólag nem vett észre semmit. Szeme átsiklott rajta.

Néhány perccel később a férfi már a sarki kis teázó ablak melletti asztalánál ült. Gullet, aki óvatosan vezetett, és a forgalomra figyelt, nem vette észre.

Burns kopogás nélkül lépett be Gullet "nyilvános telefonfülkéjébe", és az asztalra hajította a Daily Success esti londoni kiadását.

- Láttad már?

Gullet felnézett, szeme a harsány szalagcímre esett, majd megragadta az újságot.

- A haverod, MacTaggart műve - közölte Burns ironikus fintorral.

EXHUMÁLTÁK A SZÍVDONORT - ordította a szalagcím az első oldalon. A JACKSON-REJTÉLY EGYRE BONYOLÓDIK - ez volt az egyik címsor és az egész fölött: "Eleven szívátültetés. A rendőrség közbeszól."

- Honnan a fenéből szedték ezt - dühöngött fogcsikorgatva Gullet.

- Ahonnan máskor - felelt Burns cinikusan, miközben a hüvelyk-, a mutató- és a középső ujját egymáshoz dörzsölgette. - Megpróbáltál valaha bekukucskálni Fitzgerald örmester zsebébe?

- Majd most megteszem sziszegte Gullet a foga között. Ha Fitzgerald műve, kirúgatom a testületből.

Jeges pillantással olvasta a történetet. Egyetlen tényre szorítkozott, nevezetesen arra, hogy Jackson tetemét exhumálták, de a riport hosszú volt és aprólékos. MacTaggart minden ócska kliséjét összeszedett, megörökítette a kísérteties jelenetet a temetőben, a félhold vetette árnyékokat, az ásók csikorgását a köveken és a koporsóról kiásott rögök tompa puffanását.

- A rohadt életbe - morgott Gullet. Felállt. - Akkor én most...

Megcsörrent a telefon.

Gullet felhúzott szemöldökkel nézett Burnsre, és felvette.

- Halló, MacTaggart. Szép kis anyagot hozol a címlapon.

- Örülök, hogy tetszik, Percy.

- Kitől kaptad? Szeretném előléptetésre felterjeszteni.

MacTaggart vihogott.

- Le akarod fokoztatni. Bocs, Percy, de tudod, hogy soha nem nevezem meg a forrásaimat, még a saját szerkesztőmnek sem. Mi a legújabb fejlemény?

Gullet szomorúan mondta:

- Mac, eddig azt hittem, hogy együttműködünk. Sajnálom, hogy nem beszélted meg velem ezt a mesét előbb. Most itt van. Megvetted az ágyad. Szép álmokat.

Letette a kagylót, majd ismét felemelte és beleszólt.

- Utasításig MacTaggartot a Success-től ne kapcsolják nekem.

Gullet hangja csikorgott a telefonban. - Nincs ott.

- Jones? Egy pillanat.

Burns befogta a kagylót, és felnézett a helyettes rendőrfőnökre.

- Jones elment.

- Mi történt? - kérdezte Burns.

- Ma reggel felhívta az igazgatót. Azt mondta neki, hogy a kísérleteihez különleges anyag kell, és Párizsba utazik. Lehet, hogy négy napig is távol lesz, de majd telefonál.

- Kocsival ment?

- A kocsija még mindig a garázsban áll.

- Tudják, honnan telefonált?

- Nem. Manapság a közvetlen tárcsázás miatt nagyon nehéz megállapítani. Lehet, hogy Londonból, de az is lehet, hogy Párizsból, Rómából vagy bárhonnan.

- Rendben van, Percy. Gyere ide vissza. Közben értesítem a vámőröket. Valószínűleg elkéstünk.

- Hát persze - mondta Burns, amikor letette a kagylót.

Továbbította az elhangzottakat a rendőrfőnök helyettesnek.

- Gullet titokban akarja tartani, míg a kórboncnok jelentését, meg nem kapjuk. Szerinte ugyanis Jones egy ravasz szörnyeteg.

Cummins ezredes felvonta a szemöldökét.

- Mi a fenére gondol?

- Talán arra, hogy Jones szeretné, ha kiterítenénk a kártyáinkat. Ugyanis még semmit sem tudunk rábizonyítani, semmi büntetendőt.

- Hát ez az - dohogott Cummins. - Ezt az ügyet már a kezdetén eltolták. A fickót nem szabad szem elől téveszteni.
- Lehetséges volna, hogy személyesen közbejár, és megsürgeti Jackson boncolását?
- Ott kellett volna hagynunk a sírjában - zsémbelt Cummins. - No jó. Felhívom őket. Részletes értesítést kérek, Burns, mindegy, hogy éjjel vagy nappal.

## HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A tiszta, modern folyosón Burns ment elől a helyettes rendőrfőnök szobája felé.

- Iszonyú zabos - mondta Burns. - Az lenne a legjobb, ha hagynád, hogy én beszéljek, Percy.

Cummins ezredes az elektromos kandallónak háttal állt, s a mesterséges tűz lángjai mozgó mintákat vetettek tweed nadrágja szárára.

- Na, végre - ezzel megkerülte az íróasztalát, és leült a mögötte levő karosszékbe. - Üljenek le. - Egy vékony dossziéra csapott. - Itt a kórboncnok jelentése. Sir Malcolm nagyon dühös. Úgy volt, hogy ő is idejön, de a belügybe hívták. Nagyon kíváncsi vagyok, mit tudnak ezek után mondani, főként pedig maga, Gullet.

- Ebből arra következtetek, uram, hogy a jelentésben nincs új adalék.

- Ahogy mondja. Vagyis ha nem visz minket előre, akkor hátráltat. Semmi új információ, de micsoda bajt okozott ez a nagy hírverés. Minden tele van a rendőrség otrombaságával, tehetetlenségével és ostobaságával. Gondolom, olvasták a mai lapokat.

Burns bólintott.

- Szeretném megtudni, hogy az orvosszakértő kizárta-e a gyilkosság lehetőségét?

Cummins Burns elé tolta a dossziét. Gullet a főfelügyelő vállán keresztül belepillantott a géppel írt rövid jelentésbe.

- Arról van szó - bökte ki nagysókára Burns -, hogy ez a jelentés semmit nem tesz hozzá a halottszemle eredményéhez. Jackson sérüléseit baleset vagy más is okozhatta.

Az ezredes felhorkant.

- Vagyis ott vagyunk, ahol voltunk.

Burns folytatta.

- A sérülések hamarosan a halál beálltát okozták volna. Az agysérülés végzetes volt. Vagyis Ward megmenekült.

- Ha már a közvélemény előtt befeketítették.

- Önnek teljesen igaza van, uram - mondta Burns a helyettes rendőrfőnöknek. - De még mindig fennáll a dátumok közti eltérés, valamint az a bizonyított tény, hogy valaki Jones kórházában meghamisította a dokumentációt, hogy Jones vett egy légzőkészüléket, a folyóba hajította, és...

Cummins közbevágott.

- Ez mind nagyon szép. De amikor a sajtó tudomására jutnak ezek az eredmények, márpedig miért ne jutnának, akkor Jones visszasétál, és a képünkbe röhög. Nincs mire támaszkodnunk. Ez azt jelenti, hogy teljesen összekuszáltuk ezt az esetet, főleg maguk ketten, és tudom, hogy ezek után Sir Malcolm a dolgok mélyére kíván majd hatolni, és levonja a megfelelő következtetéseket.

Gullet olyan képet vágott, mint akit azon nyomban szétvet a düh. Burns valahogyan elkapta egy pillantását, és eddig soha nem gyakorolt hipnotikus ráhatással arra készítette, hogy maradjon csendben.

- Soha életemben nem kényszerültem ilyen tehetetlenségre - füstölgött Cummins. - Amikor a tét ilyen nagy...

Megcsörrent a telefon.

Cummins felvette.

- Nem érünk rá. Milyen nevet mondott? Gullet! - Gullethez fordult. - Ismer maga egy Fearon kisasszonyt, az essexi Amtree-ből? Azt mondja, sürgős üzenete van a maga számára.

Gullet válaszolt:

- Hogyne, uram. Dr. Jones titkárnője.

- Kapcsolják - mondta Cummins, és átnyújtotta Gulletnek a kagylót.

- Parancsoljon, Fearon kisasszony.

- Mr. Gullet - mondta elfúló hangon a lány -, olyan nehezen találtam meg. Találtam valamit, amiről

magának is tudnia kell. Azt hiszem, fontos. Ez a...

Gullet közbevágott.

- Ne mondja el telefonon, Fearon kisasszony.

A pizza vendéglő Amtree-ben a Fő utcában van, a helységnek úgyszólván egyetlen utcájában. Gullet, aki nem szerette a kávéházakat, újságot olvasott. A levegő fokhagymától, oregánótól és dohánytól bűzlött. Fearon kisasszony késett.

Amikor a lány belépett, megcsörrent a csengő. Körülnézett, észrevette Gullet sötét, sziklatömbszerű körvonalait a mulató ifjúság között, és csaknem sikerült elfojtania egy mosolyt.

A felügyelő felállt, megrázta a lány kezét.

- Nagyon rendes volt magától, hogy telefonált - mondta. - Magánügyek intézésére nem alkalmas hely ez.

- Rendszerint salátát eszem itt - mondta a lány. - Hirtelenében ez jutott eszembe. Feljebb az utcában van egy söröző. Ebéd tájban nagyon kellemes.

Gullet éhes volt, de a sörözőben mindössze kolbászt lehetett enni rósejbnivel, vagy hideg húspástétomot.

- Mít akar nekem elmondani? - kérdezte.

- Amikor reggel felébredtem, eszembe jutott valami, és átnéztem az osztályunk iratait. Gondolom, tudja, hogyan járnak el súlyos baleseteknél, ugye?

- Inkább mondja el - mondta Gullet szárazon.

- Nos - kezdte a lány, - a beteg ilyen esetben először az ambulanciára kerül, vért vesznek tőle, és ezt vizsgálatra küldik.

- Milyen vizsgálatra?

- Meg kell állapítani a beteg vércsoportját, hátha transzfúzióra van szükség.

- Azért enni ne felejtse el. Kihűl a kolbász.

- Jackson bal felkarcsontján nyílt törés volt, a szilánk átfúrta az egyik artériát. Amíg a laboratóriumban a vizsgálatok folynak, hogy megállapítsák van-e nálunk megfelelő vér a hűtőben, dr. Jones, aki ritka ügyeleteinek egyikét teljesítette, megoperálta a sebesültet.

- Jó sebész?

- Jó sebész - felelt a lány, olyan hangon, amire Gullet rögtön felpillantott. - A feljegyzések szerint Jacksonnak két liter vért adtak a baleset napján, március 11-én. Jackson vércsoportjából az osztályon csak egy liter vér volt, és azért motorbiciklis küldöncöt menesztettek vért a szomszéd kórházba.

- Szokatlan az ilyesmi?

- Egyáltalán nem. Azt hittem, ez segít magának.

Gullet fakókék szeme majdnem melegen ragyogott.

Szívesen venné ezt a lányt maga mellé detektívnek, Fitzgerald helyébe.

- És mit talált?

- A mi nyilvántartásunk szerint Jackson vére A, Rh pozitív volt. - Megállt, majd izgatottan folytatta. - De az augusztus 13-i dátum adatbank nyomtatványon a vércsoport AB, Rh negatív.

Gullet felnyögött. Egy újabb orvosi rejtély.

- Talán téves volt a bejegyzés a nyomtatványon.

A lány határozottan megrázta a fejét.

- Teljesen ki van zárva. Ha ugyanis Jacksonnak rossz vért adtunk volna, akkor belehal. Egyébként is kölcsön kellett kérni vért. A fejemet teszem rá, hogy az első a helyes vércsoport.

- No jó - mondta Gullet. - Maga a szakember. Mit jelent mindez?

- Azt, hogy a komputer a hamis adatok alapján párosította Fairfax nevét Jacksonéval, mint a legmegfelelőbb donoréval.

- És?

- Ha Fairfaxbe beültetik Jackson szívét, egy napig sem marad életben. A szívatültetésnél elsődleges, hogy a vércsoport egyezzen. Ha nem így van, a szövetvizsgálattal már nem is érdemes foglalkozni.

- Várjon - mondta hirtelen Gullet. - Ne menjen el. Még akarok magától pár dolgot kérdezni.

Odament a pulthoz.

- Azonnal telefonálnom kell - mondta.

Hilda Gullet kiváló marhahús-vese-töltelékű pudingot tudott készíteni. Gullet éppen felemelte kését, és

villáját, amikor megcsörrent a telefon.

- Felveszem - mondta Hilda. Gullet hallotta a hangját az előszobából. - Node Mr. Burns, miért nem hagyja, hogy a férjem megvacsorázzon?

- Bocs, Percy - mondta Burns. - Sir Malcolm személyesen óhajt érkekezni ebben a minutában. Sajnálom a vacsorádat, de robogj ide. Valami történt.

Mindenki ott állt a sivar tárgyalóban, Sir Malcolm százkilencven centiméternyi sziklaszilárd vélemény, Cummins ezredes úgyszintén estélyi öltözetben, és Sir James Youldon, a Belügyminisztérium kórboncnokszakértője, aki a többiekkel ellentétben alacsony volt, és sovány, mint egy agár. Burns a radiátornak támaszkodott, Fitzgerald szálfegyenesen állt, mint őrmesteri rangjához illik, és nagyon összeszedte magát, hogy szerénynek, de intelligensnek tetszék.

Minden szempár Gulletra szegeződött mikor belépett, és Sir Malcolm csak annyit mondott: - Á! - Az asztalon feküdt az a dosszié, amit Gullet a Slading kórházból hozott, a kartonnal és négy hatalmas, nyitott borítékkal egyetemben, amelyekben a röntgenfelvételeket szokták tartani.

- Azt hiszem, valamennyiünknek le kellett mondani a vacsoráról - mondta élénken Sir Malcolm. - Remélem, egyetértünk, hogy ezúttal nem tehattünk mást. Nagyon jó munkát végzett, Gullet. Nagyon jól, igaz, Sir James? Nos jó, átadom a szót Sir Jamesnek.

- Rövid leszek - kezdte Sir James halk hangon, amely egyébként a Büntető Törvényszék minden zugába elhatolt. - Ma délután Burns főfelügyelő két dossziét küldött nekem, amelyek Edward Pierpoint Jackson röntgenfelvételeit tartalmazták. Ezen a koponyafelvételen látszik, hogy Jacksonnak csaknem teljesen ép fogazata volt.

A fény felé tartotta a röntgenfelvételt.

- Mint látják, csupán egyetlen kis tömés van itt. Ez pedig a bal felkarról készült felvétel. Azután, hogy a csont összeforrt. A törés helye jól kivehető.

Megeresztette híres száraz köhentését, és felemelte a negyedívnyi rózsaszín kartont. Gullet lenyűgözve figyelte. Több alkalommal látta már Sir Jamest az Old Bailey börtönben.

- Ezt a kartont az ügyeletes orvos töltötte ki a Slading kórházban, március 11-én. Eszerint Jackson A, Rh pozitív vércsoportba tartozott. Gullet felügyelő ellenőrizte a felvételeket és a kartont is.

Gulletra pillantott, aki bólintott.

- Ezek a röntgenfelvételek viszont az exhumált holttestről készültek, arról, amelyet Edward Pierpoint Jackson néven temettek el, miután szívét egy beteg testébe ültették át.

Szünetet tartott, mintha bírósági tárgyaláson volna, hogy magára fordítsa az esküdtek figyelmét.

- Először arra kértek, állapítsam meg, vajon a fejsérülések halálosak voltak-e. Igen. Az agysérülés gyógyíthatatlan volt.

- Ez a röntgenfelvétel a sérülést ábrázolja. Ugyanakkor, az is leolvasható róla, hogy az illetőnek nagyon komplikált hidak voltak a szájában. Ez a felvétel a bal felkarról készült. Láthatóan nyoma sincs rajta törésnek vagy repedésnek.

- Végül - mondta -, saját vizsgálataim szerint ennek az embernek AB, Rh negatív volt a vércsoportja.

Elrendezte a dossziét és a felvételeket.

- Vagyis a kiásott holttest nem azonos Edward Pierpoint Jacksonnal, más valakit temettek el, ezen a néven.

- Jó lehet fontos embernek lenni - mondta kesernyésen Burns, amikor Gullet és Fitzgerald társaságában beültek az irodájába. - Színházba mennek, benéznek a klubjukba, a szegény mezei zsarú dolgozik.

- Jó lenne, ha kiokoskodnánk valamit, mielőtt bezár minden kocsmá. Van valami ötlete, Fitzgerald? - kérdezte Gullet.

- Kicsit hirtelen jött az egész. Nem volt időm gondolkodni. Tegyük fel, hogy Jackson el akart tűnni, keresett egy hasonló külsejű pasast, az ő szerepét játszotta, útlevelet cseréltek, és felhívta a kórházat, hogy a balesetet bejelentse.

Burns a mennyezetre nézett, és felsóhajtott.

- Hogy a fészkes fenébe magyarázza ez meg, hogy az Adatbankba hamis információ került, két héttel korábban, Jackson neve alatt?

Fitzgerald vállat vont. Ő megtette a magáét.

- Persze, van abban egy apró kis hasznos morzsa, amit a mi őrmesterünk mond - folytatta Gullet.

A nagy felhajtás után Jackson vagy él, vagy halott, vagy bujkál valahol. Lehet, hogy az ál-Jackson megölésében is benne volt. Burns a homlokát ráncolta és megkérdezte:

- Lennél szíves ezt bővebben kifejteni, Gullet?  
- Egyelőre csak az eszemet járatom be. De tegyük fel a következőt. Fairfax nagyon gazdag ember. Új szív kell neki. Jones anyagilag függ tőle. Jackson egyszerű munkásember, megrontotta a pénz, de az is lehet, hogy zsarolták. Megmondták neki, hogy használható személyazonosságot szerezzen magának. Tegyük fel, hogy Jones kiválaszt egy genetikailag megfelelő férfit a betegek közül. Az adatait továbbítja a Banknak Jackson neve alatt. Azután, talán éppen Jackson segítségével, megrendezi a balesetet, és az áldozat zsebébe beteszi Jackson útlevelet. Jackson felveheti a másik ember adatait és személyazonosságát, szerezhethet hamis papírokat is, esetleg külföldön vesz magának útlevelet. Fairfax megmenekül a haláltól, Jackson pedig, akit kifizettek, éjjeli mulatót nyit Bermuda szigetén.  
Burns megjegyezte:  
- Az ilyesfajta okoskodás nem visz minket előbbre. Több tényre van szükségünk.  
- Itt van ez a tetem - szólta ismét Gullet. - Egyébiránt Mrs. Jackson itt járt ma délután, és megesküszik rá, hogy nem az ő férje. Többet tudnánk, ha sejttenénk, ki az.

Burns folytatta:  
- Elérkezett az ideje, hogy Jones házat átkutassuk. Szedjük szét a pincétől a padlásig. Megszerzem a házkutatási parancsot.  
Gullet bólintott.  
- Majd én mindent szemmel tartok. Fitzgerald pedig kiadhatja a parancsot a röntgenfelvétel körözésére.

## HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Végül Gullet benn maradt a Scotland Yardon, és hadműveletként készítette elő a házkutatást. Legfőbb gondja az volt, hogy az eseményt titokban tartsa a sajtóhiénák elől.

Pirkadatkor Gullet elindult a csoporttal Amtree-be és személyesen ellenőrizte, hogy a szakembereket és felszerelésüket szállító három kis furgon rendben megérkezzen. Kikapcsoltatta a fényszórókat, és a sötétben egyenként engedte be őket a kapun, megmutatta a ház mögé vezető utat, ahova a magas sövényről nem lehetett belátni. A házhoz vezető útszakasz lejtős volt, a motorokat ki lehetett kapcsolni. Csupán a csikorgó kerekek adtak hangot a kavicsoson.

A szomszédok, akik hasonlóan elzárkózva éltek, mit sem vettek észre az egészből. Mihelyt elég világos lett, tizenegy férfi szisztematikus munkába fogott. Jones háza nagy volt; jó része bútorozatlan és használatlan.

A Yard emberei alapos munkát végeztek - a padlóval kezdték. Megkopogtatták a falakat, átvizsgálták a mennyezetburkolatot és a padlózatot, régi bútorokat, üres, poros dobozokat, sárguló papírhalmokat néztek át, amelyek az előző tulajdonostól maradtak ott.

Amikor a lakatlan részt átnézték, akkor következett a többi: a hall, a rendelő, a konyha és a két bebútorozott hálószoba. A hálószobában először kiporszívózták a szőnyeget, és a port címkével ellátott tasakokba öntötték, és leragasztották. Jones minden ruhájának zsebét kiürítették egy lepedőre, összehajtogatták, és leküldték Gulletnek a földszintre. Kiterítették egy másik lepedőt, arra ürítették ki a fiókok tartalmát, amit azután ott helyben át is néztek. Minden bútort megvizsgáltak, van-e benne titkos rekesz vagy polc.

A fürdőszobában leszerelték a vízvezeték szifonjait és tartalmát ugyancsak pontosan záródó címkés üvegekbe tették. A garázsban összesöpörtek, és a szemetet megtartották. Az autóból kicsöpögött olajmocskot üvegekbe gyűjtötték. Azután hideg vízzel öntötték fel a padlót, és a szennyes vizet gumihengeres felmosóval üvegekbe szedték.

A pincét mikroszkópos vizsgálatnak vetették alá, s ugyanez volt a sorsa a virágház alatti földrétegnek is. A kertben először fémdetektorral mentek körbe.

Gullet szemén monoklival és kezében kis csíptetővel egyenként és gondosan megvizsgálta Jones zsebeinek tartalmát, s az átnézett darabokat borítékokba tette. Felemelt egy apróra összegyűrt kis cédulát, amihez a zseb szálaiból odatapadt valami. Kis csipesz segítségével szétnyitotta. Egy nyomtatott szó ötlött a szemébe, és megakadályozta abban, hogy a papírt félretegye.

"Düsseldorf."

Valamiféle számla vagy elismervény volt, a düsseldorfi Restaurant am Bahnhofból. Golyóstollal betűk és számok voltak a papírra firkálva: "2K I Kan K, 6 80."

Gullet rábámult savós színű szemével, és az agya sebesen forgott.

- Fairfax! Ez az. Paul Fairfaxet utoljára Düsseldorfban látták - megnézte a noteszét -, november 7-én.

- Á! - lélegzett fel Gullet. Ruhr Hotel, Karl Heinz Strasse. Düsseldorf.

Egy perc múlva a Heathrow repülőtérre telefonált. Egy óra tízkor indul egy gép Düsseldorfba, ami 13.15-kor érkezik meg.

Tizenöt perccel azután, hogy a vendéglői számlát megtalálta, az Austinjában ült, és saját tempójához képest örült iramban nyomta a pedált.

Tizenkettő után öt perccel ért az indulási oldalhoz. Egy flegma nyomozó átadott neki egy borítékot, amit Burns küldött. A borítékban Jones fotója volt és egy kézírásos üzenet "Aztán nehogy a szex-centrumba menj!"

A düsseldorfi főpályaudvarral átellenben egy ódivatú kocsmá volt; alagsorában kicsi bár, emeleti részén pedig tágas vendéglő. Itt ült Gullet, és férfiasan birkózott a második adag kagylóval.

Az utazással időt veszített. Elkecsereedett, amikor a Ruhr Hotel igazgatója közölte vele, hogy aki azon az éjszakán a recepcióban ügyeletes volt, már két hete nem dolgozik a szállodában. Gullet megkapta a címét, és taxival elment a lakására. Frau Weber kézzel-lábbal elmagyarázta neki, hogy a férje, Egon, fél hatra lesz otthon. Gullet visszataxizott az állomásra.

A Restaurant am Bahnhof tulajdonképpen egy árkaodos, kétes tisztaságú kávézó volt, ahol állva lehetett fogyasztani, a vendégek szemmel láthatóan mind ismerték egymást, és nem tetszett nekik, ha idegen zavarta meg köreiket. Szerencsére talált egy részegyet, aki Angliában volt hadifogoly, beszélt valamelyest angolul, amiből Gullet kihámozta, hogy a számla két brandy és a kancsó kávé (2 Kognak, 1 Kännchen Kafee) összege 6 márka 80 pfenning. Ez volt minden. Jones fényképét senki sem ismerte fel.

Egy nagy nyelvtelhetséggel megáldott egyenruhás rendőr felfogta, hogy mit ért Gullet a "bűnügyi rendőrségen", és elirányította a Kriminal Polizei Präsidiumhoz, ahol Konrad Bischoff felügyelő zordan végighallgatta Gulletet, majd tolmácsot és autót szerzett neki.

Fél hatkor, Herr Egon Weber, aki ügynökként dolgozott, hazaért otthonába, ahol élénken, és egyszerűen előadta Herr Pól Ferfex látogatását. Hogyan is felejthetne el az ember egy ilyen nevet!

Gullet megmutatta neki Jones fényképét.

Hát persze, hogy ez Herr Ferfex. Egészen biztos. Igen. Ő járt a szállodában, valamikor november elején.

Herr Weber ellenőrizte Mr. Fairfax útlevelét? Hát persze. Ez volt az első dolga. Akkor miért nem vette észre, hogy valami nem stimmel? És miért...

Gullet közbeszólt, hogy megkérdezze, mi a baj.

A tolmács segítségével megnyugtatta Herr Webert, hogy adminisztratív mulasztása egy cseppet sem érdeklí, csakis tanúként jöhet számításba, mert azonosította a Paul Fairfax nevű vendéget, a fényképen levő emberrel, aki november hetedikén a Ruhr Hotelben szállt meg.

A londoni gépet már nem érthette el. A vonat, Ostenden keresztül, 10.55-kor indult. Beszállt a vonatba, kellemesen eltelve kagylóval és alkohollal. A Moszkva-Ostend hálókocsiban talált egy üres ágyat, és végigszundikálta az utat.

- Van magának joga ahhoz, hogy keresztkérdéseket tegyen fel nekem dr. Jonesszal kapcsolatban? - kérdezte Fearon kisasszony.

- Én nem vallatom magát, Fearon kisasszony, és maga sem vall eskü alatt. De a rendőrségnek alapos oka van feltételeznie, hogy bűncselekmény történt, és dr. Jones segítségünkre lehet a nyomozásban. Ő nincs itt. Maga a titkárnője. Mi sem természetesebb, mint, hogy a rendőrség egynémely kérdésére válaszol.

- Milyen bűncselekmény történt? - kérdezte Molly Fearon.

Gullet lenyomkodta a dohányt a pipájában, és válaszolt:

- Azt még magam sem tudom, Fearon kisasszony. Most az a célom, hogy megállapítsam, hol tartózkodott a maga főnöke bizonyos napokon. Ha itt lenne, tőle kérdezném meg.

- Furcsa dolgokat hallottam már a rendőrségről. Igaz az, hogy kitalált bizonyítékokkal bűnösnek mondanak ki embereket, hogy letartóztatási statisztikájukat javítsák?

- Nem tagadom, Fearon kisasszony, volt már ilyenre példa. Mindenütt akad, aki nem válogat az eszközökben. Csak magán múlik, hogy válaszol-e a kérdéseimre. Nagyon hálásak vagyunk az okos

segítségért, amit magától kaptunk és én elmondtam a feletteseimnek, hogy maga nem olyan nőnek látszik, aki azért nem mondja el, amit tud, mert fél, hogy elveszti az állását...

A lány közbevágott:

- Nem erről van szó, felügyelő. Mindenképpen elmegyek innen amúgy is.

- Remélem, nincs semmi baj!

Erre a csalitra nem harapott rá, és megkérdezte:

- Mit óhajt megtudni?

- Tudja, hol tartózkodott dr. Jones, szeptember elsején éjjel?

A lány a határidő naplóját lapozgatta.

- Szabadságon volt. Negyedikén jött vissza.

Gullet felírt valamit.

- És november hetedikén meg nyolcadikán?

A lány túl hosszú szünetet tartott, mielőtt megszólalt:

- Izé, Skóciában volt.

- Á! Skóciában! - Gullet ezúttal nem írt le semmit. - Tudja, mi célból?

- Glasgow-ban volt egy kongresszuson.

- Véletlenül tudom, hogy a doktor nem volt Skóciában, Fearon kisasszony.

- Nekem ezt mondta, és ez szerepel mindkettőnk naplójában.

- Miért habozott a válasszal? - Gullet fejest ugrott a dolgok közepébe. - Hiszen maga is tudta, hogy nem volt Skóciában, igaz?

A lány hallgatott. Ha a detektív azt tudja, hogy Jones nem járt Skóciában, akkor nyilván beszélt az ottani kórházzal, és azt is tudja, hogy ő telefonált. Gullet kissé fenyegetőre fogta a hangját.

- Megértem, hogy nem akar semmi olyat tenni, amivel árt dr. Jonesnak. De figyelmeztetnem kell e négy fal között, hogy nagyon oktalanul viselkedik, ha az igazságszolgáltatás munkáját szándékosan nehezíti.

- Fogalmam sincs, mire céloz - ágált a lány, és megpróbált egyenesen a szeme közé nézni.

- Nemes egyszerűséggel árulja el nekem, honnan tudta meg, hogy dr. Jones azon a két napon nem volt Skóciában?

- Mit követett el?

- Fearon kisasszony, legyen szíves, válaszoljon a kérdésemre.

- Odatelefonáltam, és azt mondták, hogy nincs ott.

- Köszönöm a választ - mondta Gullet, és feljegyzett valamit.

- Maga szerint van rá oka, hogy alibit keressen magának?

- Ha jól sejtem, semmi büntetendőt nem követett el - mondta a lány halkán.

- Ha nem bűncselekmény, nem árthat dr. Jonesnak. Talán segít is rajta.

- Más feleségével szerelmi viszonyban lenni, az nem büntetendő, ugye?

Gullet megrázta a fejét.

- Szerintem Mrs. Fairfax társaságában volt - mondta a lány végül.

- Köszönöm, Fearon kisasszony - mondta Gullet, és folytatta a kérdezősködést. - Mire alapozza, amit mondott, és van-e még hasznos közlendője a rendőrség számára?

- Ó, istenem - mondta a lány és a zsebkendőjét harapdálta. - Én, ő... dr. Jonest állandóan keresi egy női hang, aki, Mrs. MacAlisterként mutatkozik be. Pedig Mrs. Fairfax az illető.

- Honnan tudja?

- Megismerem a hangját - hazudta a lány.

- Mit hallott a beszélgetésből?

- Hallottam, hogy találkozót beszéltek meg a doktor házában. Másik alkalommal pedig azt, hogy az asszonynak a saját érdekében valamit nem szabad elárulnia. Valami olyasmit mondott, hogy "megszerzem neked a pénzt, és nem árulak el". Egy harmadik alkalommal a doktor azt mondta, hogy mindkettejüknek hallgatniuk kell, be kell fogniuk a szájukat. És azt is mondta, hogy mikor az asszony férje a klubban van, majd odamegy a pénzért.

Gullet kézbe vette a kalapját.

- Nagy segítséget jelentett ez a beszélgetés, Fearon kisasszony. Hálásan köszönöm.

Burns alsó ajkát harapdálta, és elgyötörtén nézte a nyomozás legutóbbi adatait.

- Semmi - mondta Gullet.



- Egy hajszál se - mondta Burns.  
- És a fogorvosoknak kiadott közözésre se jött válasz.  
- Ha ma Jones ide besétálna, semmit se tudnánk ellene felhozni. Akkor meg mi az ördögnek húzta el a csikot? - Burns láthatóan kialvatlan volt, és túl sokat cigarettázott.  
- Egyszerűen távol tartja magát az eseményektől. Elég okos, és tudja, követhetett el hibákat, de azt is tudja, hogy bizonyítékok nélkül a gyanú mit sem ér.  
Burns elgyötörtén bólintott.  
- Csak szótlanul mosolyognia kell, ennyi az egész. Valószínűleg egy kis délfrancia faluban van, ahol telefon nincs, és ahol úgy csinál, mintha sose hallott volna semmit az egészből.  
- Bár jelentkezne egy fogorvos!  
- Mindegyiket nem hívhatjuk fel telefonon.  
Az első csöngetés közben Gullet felemelte a telefont. Megmerevedett, nyitott halszemével Burnsre bámult, és bólintott.  
Gullet azt mondta:  
- Köszönöm szépen - és letette a kagylót.  
- Vér - mondta. - Embervért találtak. A garázsban. Egy kicsit a szifonban, és a felmosó vízben. Böven van belőle. Istenemre, megfögtük!  
Burns vigyorgott.  
- Csak éppen azt nem tudjuk, hol van.

Fitzgerald utálta, amikor Gullet vezetett, mert vezetési tudománya csak egy hajszállal volt jobb gépelésénél. Gullet szerint a sebességváltás csak akkor kötelező, ha a motor leállással fenyeget. Kanyarokban fékezett, a lába lecsúszott a kuplungról, és jóval idegesebb volt, ha valaki mögötte ment, mint amikor éppen előzni próbált.

Gullet úgy tervezte, hogy Fitzgeraldot leteszi Jones házában, majd elmegy, és beszél Mrs. Fairfaxszal.

- Maga beszélt Fearon kisasszonnyal - kezdte Gullet. - Mit gondol felőle?  
- Ezt meg hogy érti?  
- A lány szerint Jonesnak viszonya van Mrs. Fairfaxszal. Maga szerint viszont a lánnyal.  
- Lehet, hogy mindkettővel - felelt Fitzgerald.

A kocsit a főút mentén hagyták, és gyalog mentek Jones házáig. A kertet felásták, az ösvényeket és a fűvet könyörtelenül tönkretették, földkupacok hevertek mindenfelé. A bejárati ajtónál csupán egy helyi zsaru állt, sapka nélkül, és álcázásképpen esőkabátot viselt.

- Ezek a goromba alakok épp most találtak valamit hátul az udvarban, uram - mondta a rendőr.  
Gullet szaporán odasietett, és a feltúrt gyep mögött egy csapat nyomozót látott, akik összeverődve álltak, és lefele néztek.

Ahogy Gullet közeledett, a csoport szétnyílt, és valami szürkét nézett egy méteres gödör alján.  
- Mész - mondta Gullet. - Mi van benne?  
- Két karnak, nézem, uram - mondta a detektívörmeister. - Nagyon otrombán választották el a törzstől.  
- Nyilván nem orvos csinálta - csúfolódott Gullet. - Jut magának erről valami eszébe, Fitzgerald?  
- Bixham, felügyelő.  
- Ez az, értesítette a kórboncnokokat?  
- Már úton vannak, uram.  
- Kiváló munkát végzett, őrmester. A jelentésben majd erről is beszámolok.  
- Köszönöm, uram. Keressünk tovább?  
- A fejet és a lábakat mindenképpen. Szerintem megtalálják a torzó hiányzó részeit.  
Az egyik helyi rendőr kiszólt a házból, hogy Gulletet telefonon keresik. Burns volt a hívó.  
- Cummins azt akarja, hogy gyere vissza - mondta bevezető nélkül Burns. - Értekezni akar.  
- Mondtad, hogy dolgom van?  
- A legutolsó eredményeket akarja megbeszélni.  
- Mondd meg neki, hogy várjon, amíg az orvosszakértők nyilatkoznak.  
- Azt mondja, hogy amit Jones házában találtak, már böven elég a boldogsághoz. Már értesítettem minden határállomást, az Interpolt, a rendőrség készenlétben áll, mindenhova küldtünk fényképeket, ahogy szoktuk. De vissza kell jönnöd, Percy.

Gullet felnyögött. A kórboncnokok akkor érkeztek, amikor ő távozott.

## HUSZONHARMADIK FEJEZET

Egy kellemes, pihentető hét után, amit Lord Saltley vendégeként Devonban töltött, Mr. Scott Winthrop, az orvostudományok doktora nagy erőfeszítéssel vette rá magát, hogy a felgyülemlett postát és üzeneteket átnézze. A következő hetekben megint nagyon előkelő szájakban turkál majd, és Britannia legrosszabb fogazatait javítja, egészen télig, amikor trópusi éghajlatra megy szabadságra.

- Ez minden, Mrs. Fielder? - kérdezte.

- Van itt még valami, Mr. Winthrop - mondta a titkárnöje és asszisztense, és az egyik dossziéból előhúzott egy fényes papírt.

- Valami hirdetés?

- Ó, dehogy - tiltakozott a nő, mintha a kérdés legalábbis pornográfiára vonatkozott volna. - Rendőrségi körözvény. Egy fogröntgent akarnak azonosítani. Gondoltam, legjobb, ha megmutatom. Egyébként...

Az orvos felvette a papírt és az órára nézett.

- Hümm.

- Egyébként, Mr. Winthrop, nagyon is ismerős ez a híd.

Scott Winthrop a papírra bámult, amin egy felső fogsor jobb- és bal oldaláról, valamint szemből készült röntgenfelvétel volt. - Mi végeztük a munkát, Mrs. Fielder.

- Én is úgy gondolom, Mr. Winthrop.

- Minden kétséget kizáróan. Ez egyike volt az első eseteknek, amikor alapanyagként metilmetakrilátot használtam. Akkor ez újdonság számba ment, és egy külön rögzítést is használtam, amit, persze, nem kellett volna, ha akkor többet tudok erről az anyagról. De ki az ördög lehetett a beteg?

Az orvos elolvasta a szöveget.

- Elég kínos, de azt hiszem, át kell néznünk a dokumentációt. Csekélység!

- Nekikezdek, Mr. Winthrop?

- Nem, nem. Ha a beteg a mi páciensünk volt, értesítenem kell a Scotland Yardot. El kell halasztanom az ebédmegbeszélésemet.

Marilyn Fairfax ötvenháromezer font készpénzzel hagyta el a bankot Knightbridge-ben. Húszfontos bankjegyekben vette fel. Az igazgató az irodájában adta át neki az összeget "tekintettel a szörnyűséges dolgokra, amikről mostanában a sajtó ír".

Gullet visszaloholt a Yardra. Burns azzal a hírrel fogadta, hogy Cumminst, a rendőrfőnök-helyettest, egy-két órára sürgősen elhívták.

Pocsék ebédet ettek a kantinban, hogy kéznél legyenek, ha Cummins keresi őket. Erre azonban csak kettőkor került sor. Az ezredes nyilván jobban ebédelt. Elnézést kért.

Mielőtt bármibe belefoghattak, belépett Sir James Youldon, fehér köpenyben, gumikesztyűben. Egy még nedves röntgenfelvétel volt nála és egy azonos méretű dosszié.

- Micsoda bonyolult ügy - kezdte beszámolóját. - Most nem részletezem a dolgot. Röviden összefoglalva, a bal felkarcsont egyezik a Slading kórházból kapott felvételen láthatóval. A kar, amit Amtree-ben találtak, Jacksoné. A két levágott kar a Bixhamban talált torzóhoz tartozik. Ergo, mindkét kar és a torzó is Edward Pierpoint Jacksoné volt. - Összeszedte a felvételeket.

- Van kérdésük, uraim?

Miután Sir James eltávozott, mindannyian némán ültek, és igyekeztek megemészteni a hallottakat.

Gullet törte meg a csöndet - előhalászta a zsebéből a pipáját. Ekkor Burns megszólalt:

- Engedelmeivel, uram, azt hiszem, Gullet látja át a legjobban az ügy részleteit, és úgy volna helyes, ha ő foglalná össze a tényeket.

Cummins helyeselt:

- Természetesen. Hát hogyne. Csak rajta, Gullet.

Gullet gyilkos pillantást vetett Burnsre.

- Azzal a feltételezéssel kezdem, hogy Jones megölte Jacksont, az igazi Jacksont, s ez része volt annak a tervnek, hogy Fairfax új szívet kapjon, és legalább addig éljen, ameddig Jones kísérleteit pénzelni kell, azaz, míg elő nem állítja a világot az első működő műszívet.

Burns megkérdezte:

- Kihagyod a Fairfax házaspárt a képből?  
- Nem. Mrs. Fairfaxnek ugyancsak érdekében állt, hogy Fairfax életben maradjon. - Szárazon hozzátette: - No és magának Fairfaxnek is. De ő intenzív kezelés alatt volt a kórházban, míg a felesége - vállat vont -, de erre nincs bizonyíték.

Lenyomkodta a pipájában a dohányt és ráfújt.

- Minden részletében megtervezett gyilkosság volt. Jones augusztus legelején bérelte az első furgont, és felhasználta Jackson megöléséhez, a holttest eltüntetéséhez, a légzőkészülék megvételéhez és elszállításához.

Burns beleköttyogott:

- Szerinted miért dobta a torzót a tóba, és miért ásta el a többi részt?

- A lábakat és a fejet még nem találtuk meg. Egyébként nem tudom. Talán megijedt Sid Payne megjelenésétől. Talán azért, hogy ne tudjuk azonosítani. Nem hiszem egyébként, hogy ez lényeges volna.  
Folytatta:

- Vagyis, mire a bérautót visszavitte, már megölte Jackson, elvette az útlevelét, a ruháját és a személyazonosságára utaló tárgyait, beszerezte a légzőkészüléket, amit kedve szerint kipróbálhatott saját házában. Minden készen állt arra, hogy megölje a Kettes Számú Áldozatot, akit Jacksonként temettek el.

- Namármost - beszélt tovább Gullet -, ne felejtjük el, hogy Fairfax vérsoportja meglehetősen ritka.

Nem volt valószínű, hogy belátható időn belül megfelelő szívhez jut, hacsak Jones nem gondoskodik róla. Szerintem már jóval a gyilkosság előtt kiszemelte a Kettes Számú Áldozatot.

- Lehet, hogy soha nem tudjuk meg, ki volt az illető. Csupán megfelelő genetikai tulajdonságokra volt szüksége, és arra, hogy Jacksonnak tartsák a baleset után, olyan emberek, akik csak Jackson útlevélképe alapján tudtak ítélni.

Ekkor próbaképpen Cummins közbe kérdezett:

- De minek ölte meg Jackson egyáltalán? Csak egy útlevélért?

- Engedelmeivel, uram - válaszolt Gullet -, a gyilkosnak szüksége volt Jackson személyazonosságára. Egy olyan emberre volt szüksége, akit a Slading kórházban kezeltek, aki aláírhatott volna egy nyilatkozatot, amelyben felajánlja szerveit átültetés céljaira, és akinek az adatait be lehetett táplálni az Orvosi Adatbanknak anélkül, hogy gyanút keltett volna.

- Phű! - horkant fel Cummins.

- Nagy valószínűséggel - folytatta Gullet - először a Kettes Számú Áldozatot választotta ki, és csak utána Jackson. Jones ugyanis tudta, hogy Jackson külön él a feleségétől, hogy hosszú időszakokra eltűnt, mert a foglalkozása komputerszerelő volt.

- Amikor Jackson már nem állt az útjában, Jones folytathatta az akciót. Csak találkoznia kellett a Kettes Számú Áldozattal, megitatni egy bódító itallal, betuszkolni a furgonba a légzőkészülékkel együtt, és a cserbenhagyásos baleset helyszínére vinni.

Burns a karjára tette a kezét, hogy megállítsa.

- Egy pillanat, Percy. Elnézést kérek, uram. Miért pont Norfolkot választotta helyszínül?

- Nem tudom válaszolta Gullet. Egyébként ideális helyszín, mellékút, amelyen el lehet tűnni, egy kevésbé forgalmas útszakasz, közelben a telefon, a mentőautót pedig az útról látni, ha közeledik. Jones orvos, lehettek más indokai is.

- A baleset úgy zajlott le, ahogy a kórboncnokunk előadta - mondta Gullet. - Sir James Youldon maga mondta, hogy Jackson - bocsánat, a Kettes Számú Áldozat - koponyaalapi sérülése arra utal, szándékosan ölték meg úgy, hogy gépi úton még hosszú ideig életben lehessen tartani. Sok részletet kell még tisztáznunk, mielőtt bíróság elé visszük az ügyet, de fő vonalaiban erről van szó.

Gullet hátradőlt. Ekkor behozták a teát meg a vajás süteményeket.

Mialatt a pincérnő kiosztotta a csészéket, Gullet folytatta:

- Most arra kell összpontosítanunk, hogy megtaláljuk a doktort, és azonosítsuk a Kettes Számú Áldozatot.

Kivett egy vajás süteményt, és beleharapott. Elsőrangú volt.

Amikor visszatértek Burns szobájába, átnézték az embervadászat minden lépését. Engedélyt kaptak a főnökségtől, hogy felhasználják a rádiót és a televíziót, a sebtében újra összehívott halottszemle-bizottság jelentése alapján elfogatási parancsuk volt Jones ellen gyilkosság vádjával.

- Rendben van - mondta Gullet. - Azt hiszem, most már elmehetek, hogy végre beszéljek Mrs. Fairfaxszel.

Burns telefonja megcsörrent. Felvette a kagylót.

A hang azt mondta:

- Egy bizonyos Mr. Scott Winthrop azzal óhajt beszélni, aki a CT/S 2391-es körözüvényt kiadta a fogorvosoknak.

- Fogorvosoknak? Ja, igen. Kapcsolja, kérem.

Átadta a kagylót Gulletnek, a szeme izgalomtól fénylett.

- Gullet felügyelő.

Recsegés.

- Biztos benne, uram?

- Kedves magától. Lenne szíves rendelkezésünkre bocsátani a röntgenfelvételeket. Azonnal elindítok egy motoros küldöncöt.

Újra hosszú vijjogás hallatszott a telefonból.

- Természetesen a sajtó is megtudja, kitől kaptuk a felvilágosítást. Még egyszer köszönöm.

Letette a kagylót.

- Hírnévhajhászó majom.

- Nos? - kérdezte türelmetlenül Burns.

Gullet leült, és halkán majdnem suttogta:

- A saját öccse.

- Miket beszélsz itt összevissza! Nyögd már ki, mi van!

- Az az ember, akit Jacksonként temettek el. A Kettes Számú Áldozat. A fiatalabb Fairfax. Paul Fairfax.

Burns nagyon csendesen ült, próbálta a hallottakat megemésztetni, és Gulletre bámult,

- Fairfax - suttogta végül. - Fairfax az öccse szívével él.

- Nem vagyok normális - nyögött fel Gullet. - Minden az orrom előtt zajlott le. Fearon kisasszony elmondta, hogy ikertestvér volna az ideális donor, ha az nincs, megteszi egy fiú- vagy leánytestvér, illetve más közeli rokon is. És amikor kiderült, hogy Jones Paul Fairfaxnek adta ki magát Düsseldorfban, csakhogy átverjen bennünket, még mindig nem esett le a tantusz.

- Ne vádold magad, Percy - mondta Burns. - Senki más sem jött rá. És ha te nem veszed észre az eltérést a dátumokban, soha senki nem húzza rá a vizes lepedőt.

- A saját öccse szíve - morfondírozott - Gullet. A két testvér egymás mellett feküdt a műtőasztalon. És nem tudott róla senki.

- Csak Jones. No, gyere - mondta Burns. - Semmi értelme, hogy itt ülünk, mint akik sóbálvánnyá váltak. Ez az embervadászat olyan lesz, amilyen még nem volt. Menj le Essexbe, amilyen gyorsan csak tudsz, és nézd meg, mit szólnak ehhez Fairfaxok.

- Rendben. Fitzgeraldnak meghagytam, hogy szoros őrizet legyen a ház körül. Ellenőrizd öregfiú, míg távol leszek.

## HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

- Ne maradj sokáig, Tony drágám. Feküdjünk le korán.

Fairfax talpra állította az asszonyt, és megcsókolta.

- Telhetetlen vagy. Legkésőbb tízre itt vagyok. Mit csinálsz addig? Tévét nézel?

- És egyedül vacsorázom, ígérd meg, drágám, hogy nem iszol, és nem dohányzol - tette hozzá.

- Nem kell ígéretnem, szerelmem. Most már nem. Most már van miért vigyáznom. - Megsimogatta az asszony már domborodó hasát. - A jelszavam: felelősség a családjáért.

- Tony - mondta az asszony sűrűn. - El sem tudom mondani, mennyire szeretlek. Minden olyan más, és olyan jó, mióta... Milyen nevet adunk neki?

- Attól függ, fiú lesz-e vagy lány. Hátha ikrek lesznek? Egy füst alatt kettő. Egy fiú, egy lány.

Újra megcsókolta az asszonyt, és az ajtó felé indult, elegáns a mozgása, és egyre jobb képű, ahogy a halántéka őszi.

Az asszony megkérte Tremayne-t, hogy az L alakú hallnak abban a részében terítsen meg egy kis asztalt, ahol a televízió áll. A filmet nézte, és semmit nem hallott, csak hirtelen huzatot érzett a háta mögül. Megfordult. A magas francia ablak nehéz függönyei hullámszórtak. A lélegzete is elakadt, mert éppen egy férfi lépett be az ablakon. Mindjárt meg is nyugodott.

- Rusty - kiáltott fel a döbbenet és megkönnyebbülés hangján. - Hogy kerülsz ide? Miért?... Miért nem telefonáltál? Mi ez a holmi rajtad?

- Csitt - intette le a férfit. - Ma szerda van, nem igaz?

Gullet éjjel még jobban utált vezetni, mint nappal. Elkerülte a Trafalgar teret, amit szívből gyűlölt, és a jóval nyugodalmasabb Tottenham Court Road-on hajtott. Holnap reggelre minden angol tudja fogja, hogy néz ki dr. Russell Jones, minden rendőr megnéz minden férfiarcot, minden szálló felkészül a fogadására. Ha saját útlevelével távozott külföldre, órák alatt elcsípi. Ha nem, akkor hosszabb, nehezebb és költségesebb lesz a hajsza.

Gullet hamarosan maga mögött hagyta Walthamstow-t. Az Eppingi erdőt átszelő főútra balra kanyarodott, innen már egyenesen visz az út. Azon töprengett, milyen kérdéseket tesz fel - ha egyáltalán feltesz - a Fairfax házaspárnak.

Jones belépett a szobába. Marilyn felállt.

- Bocsánat a betörésért - szólt, mint aki többször elpróbálta a jelenetet -, de ma szerda van, és megállapodtunk ebben a napban.

A feje búbjától paposan előrefésülte a haját. Egy ósrégi düftin kabát alatt kifakult trikóinget viselt, agyonmosott farmernadrágot és ócska barna cipőt.

- Miért vagy így öltözve, Rusty? - kérdezte szinte közömbös hangon.

- Mindjárt elmagyarázom. Kikapsolnád azt a masinát?

Az asszony előrehajolt, és lehalkította a televíziót.

- Egyedül vagy?

- Igen. Tony a klubjába ment. Azt hittem, Párizsban vagy.

- Felhívtad a labort?

- Meg akartam mondani, hogy mára meglesz a pénz.

A férfi tekintete a díványon heverő bőr válltáskára villant.

- Ma délelőtt kaptam meg a pénzt. Miért vagy olyan furcsa, Rusty? És mi ez az álruha?

- Marilyn - szólt a férfi izgatottan -, veszettül szükségem van arra a pénzre. Azonnal vissza kell mennem Párizsba, anélkül, hogy bárki tudna róla, hogy Londonban jártam.

Az asszony összevonta szemöldökét.

- Nem értem, mit beszélsz.

- Ne törődj vele. Majd később megmagyarázom. Most bíznod kell bennem.

Felvette a táskát, kinyitotta, ledobta, mire az asszony csípősen felnevetett.

- Gyerünk, Marilyn. Az isten szerelmére, ne vesztegesd az időt.

A férfi háttal állt a televíziónak, és csak annyit látott, hogy az asszony szeme tágra nyílik a csodálkozástól.

- Te vagy, Rusty. Téged mutatnak.

A férfi hátrafordult.

A néma képernyőn ott vibrált a sokszorosan felnagyított arc más; amelyet a rendőrség küldött szét. Jones elsápadt.

Marilyn lehajolt és felerősítette a hangot.

"...gyilkosságért. Aki ezt a férfit, dr. Russell Jonest bárhol felismeri, azonnal értesítse a rendőrség büntügyi osztályát a 230 1212-es telefonszámon, vagy bármelyik rendőrőrsöt."

A képernyőn ismét feltűnt Jones fényképe.

- És most - folytatta a bemondó -, riporterünk Adrian Gimbel, közli a Scotland Yardról szerzett legfrissebb értesüléseit.

- Dr. Russell Jonest, az ismert sebészt a műszív kutatás egyik vezető tudósát keresi a rendőrség, mert az Edward Jackson ügyében összehívott halottszemle bizottság gyilkossággal vádolja. Jackson holttestét azonosították a hat héttel ezelőtt a Norfolk Bixham tóban talált torzóval.

- De Jackson... - szólalt meg Marilyn, majd abbahagyta, amikor a riporter folytatta:

- Jackson állítólag cserbenhagyásos baleset áldozata lett szeptember elsején. Az áldozat szívét, Mr. Anthony Fairfaxba ültették át, aki az Essex-beli Lopfordban él.

- A baleset áldozatát azonban, akit Edward Jackson néven temettek el, a Belügyminisztérium döntése alapján exhumáltak és az ismert fogsebész, Mr. Scott Winthrop segítségével, azonosították a holttestet: Mr. Paul Fairfax feküdt a sírban.

- A rendőrség közlése szerint, feltehetőleg büntény rejlik e haláleset mögött is.

Mr. Joshua Ward, aki a szívatültetést végrehajtotta, nem volt elérhető, hogy nyilatkozzék az ügyben ma este. Dr. Denis Rickworth, egy másik kiváló szívsebész, úgy véli, hogy az átültetés teljes sikere azzal magyarázható, hogy a donor a beteg öccse volt.

- Most visszakapcsolunk a stúdióba.

Marilyn kikapcsolta a készüléket, mereven bámulta a szőnyeget, és az elmúlt percek zűrzavarában igyekezett eligazodni.

Szeme végigsiklott Joneson, ócska barna cipőjétől düftin kabátjáig, elidőzött olcsó pulóverén és hajviseletén. Most már minden megvilágosodott. Ilyen öltözékben könnyen elvegyülhet az emberek közé akármelyik vasútállomáson vagy repülőtéren. Szökésben van. Ezért kell neki olyan rettenetesen a pénz. Meg sem kell kérdezni, igaz-e mindez. Megborzongott.

Telefoncsörgés törte meg a csöndet. Jones megragadta a kagylót.

- Itt a Daily Success szerkesztősége. Beszélhetnénk...

Jones kirántotta a telefont a konnektorból.

- Gyorsan! - kiáltotta nyersen. - Hozd a pénzt!

- Te szörnyeteg - suttozta az asszony halkán. - Te szörnyeteg!

- Hozd a pénzt, Marilyn. Nincs vesztegetni való időm. Ördög és pokol!

A földszinten újra megszólalt a telefon, és egyre csak csöngött, hosszan, halkán, de fenyegetően. Az asszony megrázta a fejét:

- Ó, istenem! Ó, istenem! - Tudomást sem vett a férfiről. - Szegény Tony. Fel kell hívnom a klubban.

Jones vállon ragadta, megpörgette és megrázta.

Halk, feszült hangon azt mondta:

- Nem viccelek. Add ide a pénzt. Azonnal. Nem a felét, az egészet. Hozd már!

- Nem!

- Szegény Tony - utánozta Jones csúfolódva. - Igazán nem törődtem szegény Tonyval. Szeretném, ha megtudná, hogy mialatt kórházban volt, mi együtt töltöttük az éjszakákat? Elhinné neked valaha, hogy az ő gyermekét hordod?

- Én tudom, hogy a gyermek az övé. Ennyi elég.

- Istenem! Nekem kell a pénz. És ez a rohadt telefon, hallod? Értsd meg, nincs időm. Hozd a pénzt, te kurva. Ha itt lenne a férjed, ő is ezt mondaná. Gyerünk, hozd már!

Megfordította az asszonyt, és az L-alakú hall másik vége felé taszította.

- Ó! - kiáltott fel az asszony, mire Jones elengedte.

Anthony Fairfax ott állt a szalon túlsó végében. Nyilvánvalóan minden szót hallott.

A kezét a homlokához tapasztotta.

- Korán megjöttem - szólt üres hangon.

Hirtelen leült, és kezébe temette az arcát. Marilyn odarohant hozzá, letérdelt elébe, és átfogta a vállát. A férfi mereven dermedten ült, a könyökével lerázta magáról az asszonyt, arcát még mindig a kezébe temette.

Gullet egy fa alatt állította le a kocsiját, és az utolsó métereket gyalog tette meg. Lopford Hall bejáratánál a sötétben megmozdult valaki és suttozva köszöntötte:

- Jó estét, felügyelő!

- Hogy állnak a dolgok, őrmester?

- Rögtön utánam megérkezett a rohamkocsi - jelentette Fitzgerald. - Körülnéztek, és azt az utat választották, amely a ház mellett vezet. Közel van, de nincs nyom. Náluk van a fényszóró, úgyhogy észrevétlenül senki se ki, se be. A hall és a hálószoba ablakán lézermikrofont helyeztünk el. Mindent felvesznek.

- És a telefon?

- Természetesen a vonalat lehallgatjuk. Eddig semmi.

- Ha a kisegítő osztag megérkezik, tartsák távol a háztól az újságírókat, ameddig csak lehet. Szeretnék a Fairfax házaspárral beszélni. Ki van itthon?

- Nem tudom. Fairfax biztosan. Néhány perce érkezett. A tervrajz szerint az a szalon ott a sarkon, ahol az összes villany ég. Egész este égett. Lehet, hogy a nő is itthon van. A földszinti hátsó szobákban is ég a villany. Legalább egy inas biztosan van itt. Nem tudom, ki vette fel a telefont. Egy szót sem szólt. Letette a kagylót, miután kiderült, ki a hívó fél.

Gullet a cipője sarkához ütögette a pipáját, majd zsebre vágta.

- No, akkor gyerünk - mondta, és belépett a hátsó kapun.

Hűvös, csillagfényes este volt. Csikorgott a kavics Gullet cipője alatt, amint az árnyékban ment a kivilágított feljáró mentén. Príma kis beszélgetésre van kilátás. "Tudja ön, Mr. Fairfax, hogy a meggyilkolt öccse szívével él?" A főbejárathoz homokkő lépcső vezetett, és műanyagtalpú cipőjében lépteit még közvetlen közléről sem hallhatta senki.

A veranda sötét volt. Körbetapogatózott, és keze jókora sárgaréz kilincset ért. Lenyomta. Egy kicsit meglökte az ajtót, mire az nehezen, csendesesen kitárult. Jobbra, az alig megvilágított hallban az egyik kétszárnyú ajtó alatt fénycsíkot látott.

Gullet csendesen a fény felé indult, akár egy vén macska, és fülét az ajtórészhez szorította.

- Te is hallottad? - kérdezte Tony, arcát még mindig a kezébe temetve. - Ó, istenem! Hallottad, mi történt Paullal? - A hangja nyögésbe fült.

Az asszony átölelte, és magához szorította.

- Tony, drágám. Ne hidd el. Valószínűleg fatális tévedés az egész. Elmegyünk innen. Egy csendes kis helyre. Szembe kell néznünk mindennel. Jobban szeretlek, mint valaha.

A férfi megrázta a fejét.

- Meglátod, Tony. Kiderül majd, hogy ez az egész örület. Nem lehet igaz.

A férfi ismét a fejét rázta, és felállt. Átölelte a feleségét, és vigasztalóan megveregette a vállát. Az asszony egészen megfélekedezett Jonesról, míg az meg nem szólalt a háta mögött.

- Nincs vesztegetni való időm. Siessetek, az istenért! Hozzátok a pénzt.

Fairfax nem figyelt rá. Megcsókolta Marilynt, és azt mondta:

- S mindennek a tetejébe, még ez is. Te meg ő.

Marilyn egy percre elhúzódtott tőle.

- Nekem ez az ember nem jelent semmit. Még a semminél is kevesebbet. Ez maga a sátán. - Megcsókolta a férjét. - Ne törődj velem. Szeretlek. Hidd el, drágám.

Fairfax megpaskolta a kezét.

- Hiszek neked, Marilyn. Én is szeretlek. - Rámosolygott. - Milyen kár.

Jones kétségbeesetten közbevágtott:

- Ember, teljesen elment a józan eszed? Hozd már azt a pénzt! Jól tudod, mi lesz, ha elkapnak!

Fairfax újból megcsókolta Marilynt, és lefejtette magáról az asszony kezét. Mélyet sóhajtott.

- Hozom a pénzt - szólt oda Jonesnak. - Egy perc, és itt vagyok. Te maradj itt, Marilyn.

A szalon hosszú oldalán kiment egy kis ajtón, azon, amely az úgynevezett dolgozószobájába vezetett.

Marilyn rémülten leült. Ő rakta el a pénzt. Tony nem tudja, hova. Észrevétlenül, a feszült várakozásban ülő Jonesra pillantott. Hol ökölbesorította, hol meg kinyújtotta a kezét.

- Miért mondtad azt? - kérdezte Marilyn.

Jones meglepetten pillantott rá.

- Mit?

- Hogy mi lesz Tonyval, ha téged elkapnak. Mire célzol?

Sajnálkozó és megvetést tükröző kis mosollyal felelt Jones:

- Uramisten, milyen naiv vagy. Ne hidd, hogy a te drágalátos Tonyd olyan ártatlan. Még mindig azt hiszed, hogy nem tudta?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy...?

Az ajtó kinyílt, és Fairfax belépett. Kezében a háborús szolgálati fegyvere, egy nehéz acél 45-ös Webley. Felemelte a fegyvert, és hüvelykujjával meghúzta a ravaszt.

Kint, a sötét hallban, Gullet fülét az ajtórészre tapasztotta, és itta a szavakat. Ez aztán ajándék. Tőle karnyújtásnyira itt van az a férfi, akit egész Európa keres, alig egy órával a nagy felhajtás beindítása után. És Fairfaxék is itthon vannak. Micsoda mázli. Ha odaadják a pénzt, mindenkit letartóztat bűntársként, miután fény derült a bűntényre, Jonesnak segítségére voltak a szökésben. De úgy néz ki, hogy Fairfax még súlyosabban benne van az ügyben. Klasszikus eset, a neve bekerül a bűnügyi történelembe.

Most Jones visszafojtott ordítását hallotta:

- Ne! Ne lőj! - Revolverdörrenés, majd fa recsegése és porcelán meg üveg csörömpölése hallatszott.

Gullet egy-két másodperc múlva tudta az ajtót kinyitni. Marilyn és Fairfax még mindig egymást átölelve ott állt, ahova az asszony futott, és lenyűgözve figyelték Jonest. Egy asztal romjai között hevert.

Ujjai között vér szivárgott, szája széléről is elindult egy kis vércsík. A szeme már üvegesedni kezdett.

Mindketten Gulletre pillantottak, amikor belépett, és Fairfax hagyta, hogy Marilyn kibontakozzék az öleléséből.

- Adja ide azt a pisztolyt, Mr. Fairfax - szólt Gullet olyan hangon, aminek engedelmeskedni kellett.

Fairfax gyengéden eltolta magától Marilynt, és két lépést hátrált a kis ajtó felé, amelyen a szobába belépett.

- Letartóztatom... - kezdte Gullet.

- Meg ne mocsanjon, a fene essék magába! - ordította Fairfax.

Gullet óvatosan előrelépett egyet: - Nono, Mr. Fairfax.

Fairfax szándékosan elhibázta, a Gulletnek szánt lövést.

- Maradjon, ahol van! Lelövöm magát is.

Gullet megtorpant.

- Megbánja ezt még, Mr. Fairfax.

Fairfax kihátrált az ajtón, és hallották, amint megfordította a kulcsot a zárban. Gullet megfordult, és a folyosóról nyíló ajtóhoz rohant.

Amikor Gullet a bejárati ajtóhoz ért, hogy erősítést kérjen, bekövetkezett a harmadik lövés, amire visszafordult. Tremayne bevezette Fairfax dolgozószobájába. Már nem lehetett tenni semmit.

Amint elhaladt a szalon ajtaja előtt, Marilyn zokogását hallotta. Most őt sem tartóztathatja le. Egyetlen letartóztatás sem lesz. Egy elfuserált ügy gyászos vége, mondják majd felettesei whisky mellett.

Fitzgerald kifulladásra beesett az ajtón.

- Mi?...

- Állítsa le a figyelmet - utasította Gullet. - Jones halott. Fairfax lelőtte.

- És Fairfax?

- Golyót röpített az öccse szívébe.

□